Antologie de Marian Oprea

Poeți din Banat

Cele mai frumoase poezii

Editor: Robert Şerban
Lector: Eugen Bunaru
Coperta: Bojă Alexandru D.
Paginare: Alina Guţuleac
Tipar: BrumaR

Editura BrumaR
300050 Timişoara, str. A. Popovici 6
tel./fax: + 40 256 203 934; 293 441
e-mail: office@brumar.ro
www.brumar.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Poeţi din Banat: cele mai frumoase poezii / antologie: Marian Oprea. - Timişoara: Brumar, 2011
ISBN 978-973-602-652-2

I. Oprea, Marian (antolog.)

821.135.1-1(082)

Antologie de Marian Oprea

Poeți din Banat
Cele mai frumoase poezii

BRUMAR

O HARTĂ LIRICĂ A BANATULUI

După antologia cu «poeţi ai generaţiei '90 din Banat», publicată la Editura Brumar în 2011, sub titlul *Bijuterii din Piaţa Abundenţei*, Marian Oprea, el însuşi poet, propune, acum, încă o selecţie din produsele lirice ale locului, cu o etalare mult mai largă în timp şi spaţiu. Abundenţa e evidentă şi în aceste pagini în care poeţii bănăţeni au parte de expuneri generoase, fără ca, în majoritatea cazurilor, abundenţa ofertei să le scadă şi preţul. Antologatorul a făcut, şi de data aceasta, o alegere atentă la valoare, nu foarte dificilă, fiindcă – ne dăm seama după lectură – în această parcelă de «geografie literară», scrisul de bună calitate nu e deloc rar. Câteva nume de mult recunoscute în peisajul naţional, unde au devenit un fel de repere puternic individualizate, rămân, şi în culegerea de faţă, pilonii de maximă rezistenţă, de la «veteranii» Petre Stoica şi Şerban Foarţă, la mult prea devreme dispărutul Ioan Flora, de două ori bănăţean, acompaniaţi de numeroase alte condeie remarcabile, de vârste şi stiluri diferite.

O antologie ca aceasta, pusă sub marcă regională, ar îndemna la imediata identificare a unui specific ţinând de nişte tradiţii, de un tip de sensibilitate anume, iar Banatul a avut de multă vreme semnele lui distinctive, un geniu al locului particularizant. Dacă spiritul gospodăresc confirmat prin secole e mai greu de identificat în economia textuală a poemelor, ceva din sensibilitatea îndelung cultivată a omului de pe-aici, cititor, încă de pe vremuri, până şi în mediu rustic, de ziare locale şi ascultător de fanfare şi coruri comunitare, cu un justificat orgoliu de şlefuire culturală practicată şi perfecţionată în timp, trece şi în scrisul liric: cititorul va putea înregistra culoarea «cărturărească» a multor poeme, în care priza la viaţa imediată, a concretelor palpabile şi vitale, e pusă în paralel, de nu chiar concurată, de aportul livresc ce obligă la dialogul cu convenţia, cu actul scriptural, din care rezultă un transfer fertil în ambele direcţii.

Căci, poeţi cu adevărat ai «pământului» sunt puţini aici, în schimb cei crescuţi pe sol textual par a da tonul. Şi e, poate, interesant de notat că poetul cel mai «teluric», cu discursul încărcat de seve vegetale şi de pietroase asprimi, vine dinspre cealaltă parte a Dunării, a Banatului sârbo-român, dintr-un spaţiu cumva periclitat în rădăcinile lui, de unde şi nevoia de a-l reabilita şi valorifica liric. Versurile din prima etapă a creaţiei lui Ioan Flora, poetul «lumii fizice», al «terapiei muncii» şi al «stării de fapt», – tot atâtea titluri de cărţi – evocau un univers ţărănesc de mari energii supravieţuitoare ce-şi găsea de la început expresia pregnantă, pentru ca aceste puteri subterane să se transmită mai târziu unui discurs de acută şi percutantă modernitate, cu altoiuri nu mai puţin fertile ale Bibliotecii, din care nu lipseşte referinţa avangardist-suprarealistă.

Celălalt Banat, al satului ori târgului semi-urban, fusese mai devreme evocat în «arheologia blândă» a minunatului Petre Stoica, cu ale sale «melancolii inocente», de om «uitat printre lucruri uitate», evocator mereu inspirat al unui univers în stingere, de prin albume cu file tot mai îngălbenite respirând un parfum de obiecte vechi, tandru evocatoare. Prin forţa lucrurilor, Cartea îşi spune aici peste tot cuvântul, coexistenţa dintre natural şi cultural pare firească în acest proces de anamneză sentimentală, senin-elegiacă, fantezist-ironică, marcată de o anume conştiinţă a desuetudinii: «personaje,

gesturi, efigii ale unei lumi dispărute», «profesiunile umile care primesc însemnele miracolului» – cum scrie despre el Cornel Ungureanu – sunt reabilitate într-o poezie ce se dispensează, aproape, de metafore în profitul notației chemate să sugereze o prezență mai vie, neamânată de medierile metaforei ori simbolului. La altă vârstă, ceva mai tânără, un Marcel Tolcea se va apropia şi el de acest univers al obiectelor datate ori înscrise în realitatea imediată, însă înnobilate, tot pe urme suprarealiste, de o misterioasă aură «metafizică», emanată de materiile cele mai umile, de lucruri «uitate» şi ele într-o marginalitate ce solicită rememorarea. Nu foarte departe se va situa, în zone afine de sensibilitate, versul mai «minimalist», dar cu remarcabile concentrări expresive, al lui Robert Şerban, ce se mai vrea, pe alocuri, «gramofonul unui secol pierdut în cerime» ori caută, prin podul casei, «diplomele bunicii»… Nici Eugen Bunaru nu e insensibil la «tic-tac-ul unei pendule din vremea imperiului» ori, cercetând prin alte straturi de «arheologie blândă», la «doamnele şi domnişoarele cu pălăriile lor fanteziste din albumul familiei», pe un fond de reverie luminoasă ce populează spațiul intim cu «oştiri inefabile».

Insolită în peisaj este prezența bănățeanului prin adopțiune Şerban Foarță, devenită de neocolit pentru topografia poetică a acestei părți de țară. Dedat desfătărilor verbale celor mai rafinate, autorul *Areal*-ului de marcă proprie şi al atâtor cărți în care harnicul producător agricol al regiunii a fost înlocuit definitiv de artizanul subtil al cuvintelor, angajat şi angajându-şi cititorul în, poate, cea mai spectaculoasă desfăşurare a «artei combinatorii» din literatura română. «Tautofonii», palindromuri, alte savante alchimii verbale, ingenioase conjugări de sonuri purtând nume rare de dicționar componistic în materie de muzici ale cuvântului, versurile sale inventează necontenit mici oaze paradisiace, momente de gratuită extază, mereu proaspete «sărbători ale intelectului», cu o fantezie ale cărei resurse par inepuizabile şi care disimulează cu grație calculele savante dintr-un complex laborator poetic. Nu foarte departe de locul «ingeniilor» sale subtil-manieriste se află şi inventiva lirică a lui Ion Chichere, cu imagismul său îndrăzneț şi proaspăt («tot ce ating se umple de mirări», «sunt orb şi luminez în depărtări»!) şi cu o undă de (auto)ironie relativizantă, dar cu o asumare, gravă şi solemnă în fond, a ceea ce s-ar putea numi, cu vorbe poate mari, miracolul vieții; şi, mai ales, mai tânărul Adrian Bodnaru, discipol poate mai evident şi ucenic la aceeaşi şcoală. Exploatând, cu un surâs, limbajul comun, obligat la clasicități formale cu nota de derizoriu şi culoarea «retro» puse la vedere, Gheorghe Azap dă semne că se află aproximativ în aceeaşi familie.

În orice caz, se simte la mulți dintre poeții selectați aici o particulară grijă pentru «dicțiune», într-un discurs atent la articulările sintaxei până la un soi de caligrafie imagistică şi sonoră. Ca la un Ion Cocora, de pildă, poet cu state «moderniste» vechi, încă de pe la *Steaua* clujeană a anilor '60, când se asocia grupului foarte promițător de poeți tineri ai revistei, atent şi acum să nu cadă în «capcanele textului» construit cu o supravegheată inventivitate asociativă, ori ca la congenerul Anghel Dumbrăveanu, împământenit de prin Argeş la Timişoara, sensibil, între altele, la «tandrul exces de lumină al câtorva fete», în prelungirea altor reverențe în fața grației. Sau, la un Octavian Doclin, poet al decantărilor verbale, purist în felul său, nerespingând gestica solemnă de poet «înfăşurat în pelerină de purpură» ori, mai modest alteori, în ipostază de scrib care «adună unul câte unul cuvintele căzute la marginile poemei». Nu departe de astfel de ipostaze se aşază şi scrisul lui Ionel Bota, echinoxist de pe la sfârşitul anilor '70, despre care am scris cândva ca despre un propunător de proiecții stilizate ale imaginației,

într-un univers fantezist («ţară a himerelor») de a cărui fragilă condiţie fictivă arată că este conştient. Dar şi Simona-Grazia Dima, participantă la «lupte domoale şi tandre», mărturisind un program de prelungire a realităţii date «într-o realitate complementară», în căutarea «lucrului polifonic, vast» însumând voci universale. Din «pavaje de rouă» şi miresme de fân, în unduiri luminoase ale peisajului, se conturează şi micul univers al lui Eugen Dorcescu, încă respectuos faţă de «zefirul» tradiţional… Şi nu e de trecut peste lumea obiectelor cumva marginale şi comune, evocată cu prospeţime senzorială de un Gheorghe Bălan.

Cu ani în urmă, am urmărit cu o mărturisită empatie plachetele de poeme ale lui Sabin Opreanu, evocator al unui «petec reavăn de pământ» de pe valea Cernei ori al unei «vârste fragede adiind dinspre real», însă doar adiind, căci frăgezimile râvnite erau mai curând visate în micul său univers de om al cărţii, pentru care textul putea fi «o dimineaţă de aprilie», iar o salcie se putea rătăci într-o «aulă academică», nelipsind nici învecinările imagistice insolite, pe urme suprarealiste, poate de prin Gellu Naum. «Un vis născut cu pete de cerneală» e şi reveria poetică a lui Duşan Petrovici, trecut şi prin paginile de început ale *Echinox*-ului, împrospătate de prezenţa versului său; regăsim şi acum percutante ecuaţii verbale precum «calităţile însângerate ale apei», «transcendenţele galopante», «floarea (care) îşi măreşte spaţiul mistic cu încă un deget»… – efecte de insolitare benefice pentru întreţinerea unei tensiuni lirice controlate intelectual. Sunt de notat printre poeţii cu foarte mobilă şi inventivă fantezie, lucrând degajat în zona asociaţiilor insolite de tradiţie suprarealistă, un Nicolae Popa ori Dan Emilian Roşca.

O menţiune aparte merită discursul liric de mare rafinament imagistic al lui Mircea Bârsilă, nou «miliardar de imagini», ca pe vremuri Ilarie Voronca, numai că deloc interesat de «ritmul epocii», ci întors, dimpotrivă, cu o emoţie profundă, către miracolul mereu redescoperit al lumii simple, elementare. Datul livresc, prezent adesea în versuri, apare acolo parcă pentru a spori pregnanţa senzaţiei fragede, ca un element oarecum auxiliar, astfel încât dimensiunea «intelectuală» a sintaxei poemului nu apare deloc constrângătoare şi sterilizantă, pentru tandreţea de sorginte franciscană a întâmpinării lumii.

Emoţionantă e recuperarea, în aceste pagini de antologie, a lui Ion Monoran, autor al unor poeme de o nervoasă vitalitate, nonconformist şi frondeur, cu verbul degajat şi neconvenţional, în care s-a văzut, după moartea prematură, la doar patruzeci de ani, unul dintre posibilii protagonişti ai «generaţiei '80». În preajmă, discursul ramificat al lui Petru Ilieşu, în stare de «happening» permanent, când acut confesiv, când înscenând cu ştiinţă de regizor versat, mici şi pregnante spectacole cu personaje la care datul concret-cotidian interferează cu planuri ale imaginarului, într-o derulare cvasicinematografică de secvenţe, ce aduce o notă de autenticitate, de inserţie viguroasă a subiectului în concretul vieţii imediate. Puternic ancorat într-o realitate de data aceasta corporală, cu note de senzualitate afişată, chemate să şocheze simţirile pudibonde, se înfăţişează poemele (sau proza poetică) ale lui Marian Oprea, care-şi antologhează aici câteva piese reprezentative, de o particulară expresivitate. Ele nu sunt deloc uşor de caracterizat, căci amalgamează nivele diferite ale limbajului, oralităţi mimate, ecouri intertextuale care topesc referinţa livrescă într-o materie verbală densă, stratificată, însă niciodată inertă, străbătută, dimpotrivă, de vase sangvine ce-o irighează abundent. Ceva din «jurnalul de sex» al avangardistului Geo Bogza se

prelungeşte până în aceste secvenţe ca într-un soi de libido textual, însă şi cu distanţări ironice calculate, propunând o *sui generis* comedie a limbajului, sugerând în ultimă instanţă mai degrabă o poftă irepresibilă de a… scrie. O face cu o francheţe ce poate descumpăni pe unele segmente, dar autenticitatea textelor se impune, poate tocmai datorită caracterului de înscenare, de spectacol discursiv atent supravegheat regizoral. «Mecanismul de control al sensibilităţii» funcţionează şi în textele Nicoletei Douca, dar modelate într-un alt registru, dirijat către expresia sapienţială, foarte elaborată, mereu atentă la «inima de literatură a lucrurilor».

O revelaţie, cel puţin pentru semnatarul acestor rânduri, este Liubiţa Raichici (n. 1962), autoare a unui singure cărţi în limba română, după altele în sârbeşte, considerată pe drept cuvânt, cred, într-un citat din Adam Puslojić, o mare poetă. Discursul ei liric, de un dramatism conţinut, de o profundă gravitate, comunică un tulburător sentiment al istoriei şi al legăturii cu elementarul – «Mă uit la hieroglifele mâinii mele/ ca la străvechile însemnări din peşteri» , altele vorbesc despre tensiunea în faţa procesului de trecere în plan simbolic a lumii vii («Mă sufoc aşteptând să intre în simbol ceea ce este'»), ori înscriu, cu o naivitate mimată, gestul cotidian pe un orizont cosmic şi arhetipal: «Bunicul privea pământul / ca şi cum era cerul», «Mâna care a scris teiul nu e pe Pământ. Nu ştiu ce a vrut să spună cu acest tei»… Frumoase poeme refac un soi de «discurs îndrăgostit» în care gestica ceremonioasă, ritualizată, e abia concurată de sugestia distanţării faţă de convenţia stilistică reconstruită. E de tradus mai mult din scrisul rafinat al acestei poete ce trăieşte acum la Reşiţa.

Ar mai fi destule de spus despre acest ansamblu de voci bănăţene îndeajuns de diversificate ca timbru şi trădând apartenenţe la vârste diferite ale «tradiţiei» modernităţii (şi postmodernităţii?) noastre poetice. E dificil, totuşi, de articulat, pe spaţiul tipografic restrâns de care dispune prefaţatorul, formula cea mai definitorie pentru toţi cei vreo cincizeci de autori convocaţi la acest festin liric – cifră care ar putut fi, de altfel, şi sporită. Privirea foarte generală aruncată asupra lor descoperă, de cele mai multe ori cu satisfacţie, dincolo de cele câteva vârfuri numite ori deductibile din prezentul sumar comentariu, un bun nivel al scrisului bănăţean actual. Cum s-a putut observa, selecţia operată de antologator este, pe ansamblu, exigentă şi e de natură să pună în evidenţă integrarea organică a «localnicilor» în mişcarea poeziei româneşti din ultimele vreo cinci decenii, fără a lăsa impresia de provincialism. Amprentele locului, câte sunt, nu fac decât să îmbogăţească, cu un număr de nuanţe particulare, un peisaj ce se integrează organic în harta mai cuprinzătoare a poeziei româneşti de azi.

Faptul că antologia de faţă apare sub etichetă regională e pozitiv, întrucât permite scoaterea din penumbre, adesea nemeritate, a unor nume de poeţi şi titluri de poeme peste care ochiul critic, deschis peste spaţiul mai larg al întregii producţii lirice de la noi, ar fi trecut, poate, fără să le remarce ori fără să le acorde atenţia meritată. E, în acest gest, şi o probă de vitalitate a scrisului poetic actual, căruia destulă lume mai puţin cititoare se grăbeşte să-i constate ori măcar să-i prezică extenuarea sau chiar sfârşitul.

Ion Pop

GHEORGHE AZAP

Născut în 26 iulie 1939 la Ticvaniu Mic, jud. Caraş-Severin.

A publicat zece volume de versuri, dintre care amintim: *Bocceluța cu plăpânde*, Editura Albatros, 1977; *Cântece ştrengăreşti,* Editura Cartea Românească, 1981; *Ultimul exemplar*, Editura Cartea Românească, 1987; *Vreo carte (Curriculum vitae)*, Editura Marineasa, 1995.

„Frumusețea acestor versuri vine nu numai din inteligența disimulării, dar şi din desfacerea ei de convențiile literare sub ochii cititorului, într-o confesiune tulburătoare. Dincolo de gratiile umorului, bănuim neliniştile unui spirit poetic conştient până la suferință de condiția lui de existență."

Eugen Simion

Am plâns

Şi tare-i târziu,
Şi n-am mai murit…
Bacovia

Am plâns… La vârsta asta curg ochii de la sine…
Voi desena o ciută de aur pe un geam,
Ca-n ceasurile-amare, să am şi eu cu cine
Schimba vreo două vorbe; şi cui să-i zic: madam.

Voi desena o gură de fată pe fereastră,
– Şi-o să-i aduc alune (şi-o perie de dinți) –
Să-mi vindece auzul şi inima albastră,
Prin dialogul neted al şoaptelor cuminți.

Voi desena o gură de iepure de casă,
Lângă omătul iernii să-mi ronțăie vreun lob;
De-acuma înainte să simt că nici nu-mi pasă
Când cearcă insomnia ca să mă facă zob…

În iadul nopții albe dau cel mai crud examen,
Şi nimenea nu-mi spune cum să ajung în zori;
Dar voi picta o gură, cu niscai ruj ciclamen,
Sau cum îmi vine cheful, că-s meşter la culori.

Te-ai ghemuit în casă

Te-ai ghemuit în casă; între titrați de seamă;
Şi-amesteci, derutată, filozofii absurde.
Curând vei da examen; eşti mică, şi ți-e teamă
Că iezii încetează în tine să mai zburde.

Eşti singură. Pustiul îți zornăie-n petale;
Şi dintr-o dată-ți pare viața o cabală…

Dar vei avea merinde prin truda frunții tale.
(Povestea cu prințese e prea medievală)

Întârziind sub clipe cât nourii de linte,
Strădaniile tale au să le crească prețul;
Şi, agregări, -tuspatru-, vei lumina, cuminte,
Cu ochii tăi de pruncă, senini ca Voronețul.

Înveți… Şi tinerețea-şi subție pețiolul…
Eu numai firul ierbii îl știu din doască-n doască.
Şi alți cireşi de doruri se dau de-a rostogolul.
Şi tu-ți îngropi nagâții între pereți de iască.

Opreşte-mă la tine!

Opreşte-mă alături, când e să-mi vină criza
De a pleca departe făr' aparat de bord;
Ascunde-mi pijamaua, cravata sau valiza;
Cu lacrămile tale adu-mă de acord!

Ogoaie-mi pribegia, când numai lângă tine
Regenerez, sorbindu-ți mirozna din pafta;
Fixează-mă-n grăunțea cuvintelor caline
Şi leagă-mă de scaune cu anemia ta!

Aprinde-ncălțămintea ce drumului mă cere
Cu gânduri înnodate şi sufletul beteag;
Din tulpinița caldă a boiului de miere
Fă-mi piedici iscusite, să dorm la tine-n prag!

Ajută-mă o clipă când zările mă strigă
Spre erezii tixite cu idoli inamici!
Mai fierbe nişte lapte; mai fă o mămăligă!
Opreşte-mă la tine, opreşte-mă! Aici!

Eu v-am iubit pe toate

„Iubirile care se duc sunt ale mele"
Cahit Saffer Irgat

Eu v-am iubit pe toate: Maria, Stanca, Ana,
Sculptându-vă destinul în ochiul meu beteag,
Când cerul primăverii-şi desfăşura Nirvana
Şi frunza tinereții îmi clocotea în prag.

Voi mă doreați aparte, eu vă iubeam pe toate:
Duioasă Minodora; bălaia mea Gertrud…
Şi iată că-n cea mare, demult-singurătate,
Cald clipătul din gene abia vi-l mai aud.

Ţii minte, Cătălina, ce mici eram odată?
Cuminte Ilenuţă, azi dulce doamnă eşti!
Cu voi adolescenţa-mi fusese încărcată
Ca delta foşnitoare de păsări şi de peşti.

Amoruri succesive şi-ncăierări barbare.
(În cinstea Luminiţei pierdui un premolar).
Era aievea totul? Sau poate mi se pare
C-am fost aşa de tânăr cândva, şi de ştrengar…

Semiramide caturi făcându-vă grădina,
V-am oblojit cu stihul nesomnului ciudat.
Înmiresmate ciute, Svetlana şi Irina,
Sub geamurile voastre zadarnic am vegheat.

Molâia mea Adela; colerică Rodica,
pe cât de mare-i timpul, pe-atâta-i de parşiv!
Din joaca de-altă dată nu-mi dăinuie nimica:
Nici una lângă mine n-aţi râs definitiv!

Se desfăşoară timpul

Lui Ionel Bota

Se desfăşoară timpul, ca un balaur greu,
În bărăganul vânăt al sufletului meu;
Şi-n vreme ce, cu stihul, ahotnic mă trudesc,
Pustiul se îngroaşă cât zidul chinezesc…
De cum îşi iscă luna deşertul poloboc,
Arcanul insomniei mă strânge de mijloc
Şi gândul îmi aleargă departe, până hăt,
Văleaturi trebuindu-i întoarcerea-ndărăt.
Înspăimântat de hăul cupolei fără fund
Sub rădăcina ierbii aş vrea să mă ascund;
Dar nu găsesc o bortă, să mă cobor adânc:
În preajma lui Scorilo, să beau şi să mănânc;
Ci-ncălecat în cârca unui Pegas alert,
Caut lamura-mpăcării de-a pururi în deşert.
Cu oasele trudite spre vatra unui mit,
Mă pomenesc, încaltea, mai scund şi mai spăşit.
Şi nu mai am tăria, de parc-aş fi ciolac,
Din inimă, căpuşa tristeţii s-o desfac;
Nici tulnicul iubirii spre stele să-l ridic,
Spărgându-mi carapacea destinului pitic…
Sub aripa cernită a nopţilor de dor,
Strigoii disperării mă biruie uşor
Şi-n pleoapele căzute ca un chepeng de glod,
Auzul desluşeşte cum lacrămile rod…
Ca păsările arse cad clipele din ceas,
Şi-ntreabă – cât de mare-i viaţa ce-a rămas?

Cum nu cunosc această problemă-ndeajuns,
Mă eschivez, desigur, să le slobod răspuns…
Bat valurile vremii în atmosfera mea.
Mereu aprind țigara, tăifăsuind cu ea;
Apoi în zorii zilei, zăbavnic şi profan,
Mă culc între himere pe-un prici de calaican.

Şi sânt la fel de schivnic

Şi iată că viața-i la punctul pe din două;
Şi sânt la fel de schivnic, şi-oleacă mai opac
Şi-aceleaşi constelații în geamuri mi se ouă;
Şi nopțile-mi persistă pe umeri ca un frac.

Iubita mea-i plecată pân' unde-mi uită chipul;
De fapt, doar eu sânt cel ce adoră, dintre noi
Nu mi-a lăsat, încalte, măcar dagherotipul,
Cu genele-i suave ca iarba de zăvoi.

Lehamitea pătrunde în tot ce mă priveşte.
Dar mai cârpesc nădejdea să țină pân' la fix,
Afurisind neantul, ca pe-un arbitru,-n deşte,
Cu mine, dintr-o dată, dorind să deie chix.

Şi iar mă-mbarc pe-o pipă demult avariată;
Şi-ncep, ca filozofii, să-ntreb dacă mai sânt;
Şi simt cum se extinde mohoru-n beregată;
Dar fac la pasiențe. Şi-mi iasă. Pe cuvânt!

Departe, o căsuță, a ta şi-a mea să fie

Să fie o căsuță, departe, -ntr-o pădure;
Şi amândoi acolo; şi numai amândoi!
Şi-alături, căprioare uluitor de pure
Să rumege luceferi în loc de păpuşoi.

Să fie neştiută de nimenea. Să-i fie
Cât cărțile poştale – mai mult de două, nu!
Ferestrele prin care doar luna fistichie
Ar descifra ce note babane capeți tu.

Să fie anotimpul când iarba se ridică
Sau iarnă colilie, ca o pocladă grea;
Să-l vezi pe canis-lupus cum dârdâie de frică,
Pentru că eu o flintă vestită aş avea.

Să fie doar a noastră… batâr aşa: abstractă…
Dacă nu azi ori mâine, chiar când vom fi bătrâni…
Să fim lângă un fluviu, ci fără cataractă:
Ca să nu-ți scoată ție auzul „din țâțâni”.

Când voi cădea
în clina cealaltă

Când voi cădea în clina cealaltă,
– Din piscul tinereții de aici –
Tu îți vei face brațul o unealtă,
Trudindu-te-ndărăt să mă ridici.

Arcuşul, mov, de nopți autumnale
Ca o vioară-ți va doini-n pafta;
Şi-o să mă strigi cu frunza gurii tale,
Dar o să fie rece frunza mea.

Zadarnic ai s-aştepți acceleratul
Şi în răscruci vei aştepta-n zadar,
Eu voi lipsi de-a lungul şi de-a latul;
Din vâlvătaia strugurilor, chiar.

Şi nu jeli, că lumea-i prea jelită,
Ci dă la cai tainul potrivit,
Şi câinilor câte-o juma’ de pită;
Să nu priceapă că i-am părăsit.

e tare multă umbră

Pe vârsta mea căznită se tolănesc pereții
Cotoii resemnării ling sufletul precar
Şi, noaptea îşi brodează în umeri epoleții;
Ornamentând pustiul, ca-ntotdeauna chiar.

Mi-am căptuşit privirea cu nepăsare crudă,
Lehamite fiindu-mi de fiecare cin;
N-am nicăieri în cosmos vreo inimă de rudă,
Nici mă mâhneşte gândul ştiindu-mi-l străin.

Alunecând eclectic pe agregări fluide
Meticulos pulsându-mi ventriculile-stas
În amintiri plăpânde, cândva, mă voi închide,
Cum, palizi, în ceasloave, strămoşii au rămas.

E tare multă umbră… şi, câţi fotoni de vise
Îmi bântuie structura de cabotin urât.
Şi-aş vrea s-adorm, odată, închis între culise.
Cu lacătul tăcerii înţepenit la gât.

Epilog

cititorilor mei

Tot ce aici se curmă, am scris pentru iertare,
Să vi se facă bine, şi dulce, şi frumos;
Să îmi urcaţi pe suflet şi să vă port călare.
În timp ce eu voi merge cu mâinile pe jos.

O crizantemă tandră dorind să-mi fie stihul,
Socot că întrucâtva l-am zugrăvit ghibaci:
Îndeosebi când luna-şi localiza reciful
Pe prundul damigenei zvântate-ntre ortaci.

Seminţe de canabii de-mi încolţeau în gură
Când zbirii disperării axonii mi i-au spart:
Sunt vâlvele de vină, asupra cu măsură,
În stepa insomniei punându-mă de cart.

Mai treceţi cu vederea unde-am smintit vreo iotă,
Ori, daţi-mi o ţigară, în caz că v-am distrat,
Ca să-mi cănesc o ţâră bătrâna epiglotă,
La ceasu-n care vulpea alunecă prin sat.

Plecaţi-vă un deget, lăsându-mi-l pe-o rană,
Ca o tămadă caldă unui copil pierdut;
Să-mi crească-ntre celule-o religie umană,
Întindeţi-mi un zâmbet, măcar cu împrumut.

Din clarinetul verde al dragostei de fete
Mai scot câte-o sonată, focos ca un mierloi,
Şi-acum, când mă întoarce cu pieptul la perete
Un zeu cu-o faţă-n faţă şi alta înapoi.

Voi zice alte stihuri boite-n schivnicie
Să-mi cântăriţi văleatul sub policandrul lor;
Şi iar mă va surprinde o noapte şi o mie,
Cotonogit de iapa nădejdii fără spor.

Simţind cum ard pe rugul durerii agitate,
Din gânduri euxine iscaţi-mi antidot,
Şi-n schimb vă las deschisă eterna libertate
Să îmi urcaţi pe oase cu încălţări cu tot.

LEVENTE BALINT

Născut în 1976 la Timişoara.

A publicat: *Şi Jim Morrison ar fi cântat despre Melania*, Editura Timişoara, 2002.

„Principalul atu al lui Levente Balint este autenticitatea – o autenticitate hrănită de bune lecturi, dar şi de o ştiinţă a transcrierii, de vocaţia cotidianului şi de bucuria de a trăi sub semnul cotidianului. [...] Tânăr al unei generaţii inaugurale, poetul merită a fi (ascultat) citit pentru vibraţiile grave ale discursului său. Dar şi pentru noile tipare ale scrisului, la început de mileniu."

Cornel Ungureanu

Sfârşit de iarnă

Timişoara a terminat cu striptease-ul de revelion
Zăpada îşi face iar de cap cu nurii oraşului meu
Totul este alb, chioşcurile de ziare sunt albe, aerul este alb
Obsesiile mele sunt albe, chiar şi dragostea mea
Creşte ca spuma în halbă
în ianuarie se simte mereu un nou curent
Din poezia urbană
Undeva am văzut o reclamă prinsă-ntr-o clamă
Era ceva la un turban urban
Îmi trimiţi mirosuri de departe
Acolo jos, în faţa blocului tău,
Acelaşi ratat doarme pe acelaşi copac
Omu' visează, probabil, Mallorca, oranjadă şi flori
E ianuariele Timişoarei
Atât de rece, habsburgic, este temesvarian 100%

Mi-e dor de tine

eşti în fiecare dâră de lumină ce trece prin perdeaua dormitorului
la ora 8, ora locală a străzii mele, eşti în strălucirea ce-o aruncă
televizorul când e pus pe ştirile de dimineaţă
eşti în gondola ce pluteşte între staţia de tramvai
şi pana cea mai colorată a vulturului tău personal
eşti parfumul aftershave-ului unui înger matinal ce se grăbeşte la slujbă
eşti complexul semiotic al imaginilor volatilizate din visele
aurolacului ce va dormi în metroul Timişoarei prin 2014
eşti tortura încă neînchipuită de vreo Bathory Erzsebet
eşti imaginarul colectiv al nostru
al nescriselor versuri
neîmpărtăşania
invalidul
ostrogotul ce zace în firea noastră

Dimensiune

Această dimensiune imuabilă
căzută-n pene îşi poartă
Legile ei imuabile
Pe asfaltul de pe Brediceanu
vieţuiesc organisme
Imaturu-ţi compliment devine atribut
Calci cu gramaticală superioritate
Peste aspre baloane de săpun
În acest ospiciu fiecare se crede un
Napoleon
Numai eu trăiesc un Waterloo continuu
Sau mai bine zis un Vukovar ubicuu
Astăzi mi-a rămas mirosul tău pe mână
Iar Simply Red îmi aminteşte
Că am căzut din stele direct în braţele tale
I hope you'll comprehend…

plagiat

lasă, prietene, Balcania-n pace
aici toţi fac sex cu kalaşnikovul agăţat de şold
aici un ficat ciuruit face cel mult
cât o ceapă degerată
aici nici pe pod nu poţi săruta sârboaicele
lasă, prietene, Balcania-n pace
lasă-ne să ne împuşcăm între noi
eu, croatul, să-l măcelăresc pe sârb
iar sârbul să-mi violeze prima iubire
lasă, prietene, Balcania-n pace
e prea frumos războiul
măcelul, crima-n masă
sunt sporturi naţionale, aici, pe la noi
lasă, prietene, Balcania-n pace
Goodnight, America, wherever you are!

Odă pentru un Ford roşu

Când aud cum se deschide uşa de la laboratorul foto
Mă simt ca un câine căruia stăpânul îi aduce mâncare
Ca blitz-ul unui aparat foto aprinzându-se
Iar Fordul roşu, numărul L.L.B.
Roşu ce stârneşte taurii din inima mea
Da, Fordul roşu, pentru el închin
Această odă, simplu ochi de cenuşă
Răspândit în cele patru zări

Odă de la distanță pentru Vukovar

Măcar pe orb lăsați-l în pace
Să-şi care bâta albă printre ruine
Să-i crească aripi de înger în culorile patriei
Măcar pe ciung lăsați-l să umble-n picioare
Şi aşa nici buricul nu-i mai este întreg
Păunul i s-a aşezat pe umăr
Şi cântă ca-n poveşti

Măcar oraşul acesta să rămână întreg

telenovelă

chiar dacă eşti născută la cenei
sânii tăi sar ca rochiile dansatoarelor de flamenco
ai ceva din apocalipsa *Guernicăi*
totul la tine e senzual, latino-american
pielea ta curge imberb ca tonalitatea Cesariei Evora
explodezi, dar şi îngheți
atingându-ți formele sunt ca un adolescent
într-o bibliotecă
dornic de a cunoaşte
dar înspăimântat de grandoarea cărților

solitudine deprimantă

de ce aceste tangouri apar numai când nu eşti tu aici
de ce această stea se rostogoleşte în inima mea
exact acum, când viața-mi pare ca o fabrică vândută
unor investitori străini, de ce secundele mele de fantezie
sunt asemenea unor dulgheri disponibilizați
de ce mâna ta nu e acum pe frunte

destăinuiri

cred că toate aceste versuri îmi descriu cel mai bine tinerețea,
cu tot cu anii mai explozivi, toate tânjirile mele erotice, cu
fiecare meci programat până-n cele mai mici amănunte, cu
fiecare leuț câştigat cheltuit pe vodcă, femei sau discuri, este
totul de fapt un joc pe care mi
l-am impus de-acum încolo
în orice moment pot cădea irevocabil la glezna unui stejar

jurnal

am adormit pe genunchiul tău atunci, eram deşirat, tot versul
din mine era pe buzele tale, pe sâni, pe sexul tău cald, din
difuzoare şoptea cohen, era seara perfectă, tu nu vedeai
dar valsam beat pe tavan, umbra mea începea flirtul
cu conturul tău, am privit toată noaptea cum se iubeau
tu dormeai, dar pentru mine nunta spectrelor tocmai începea

timişoara ta

poate nu întâmplător acest oraş este la apus
el este moartea tuturor viselor mele
sunt într-un sicriu enorm, cu magazine, spitale şi discoteci
toamna niciodată nu are splendoarea ei de soţie neglijată
cu pulpele neatinse
băieţii mor după un pahar de brandy
fetele caută vreun gri metalizat
acest oraş diform mă trage-n jos
sunt întins într-o pădure
ea a plecat de la căpătâiul meu
căutând chiparoşi înmiresmaţi, mai mari
eventual cu E-uri

de bello banatico-part two

de voi muri în acest război
să-mi pui la piept o floare de marmură
pe buze zeama unei lămâi pe care apoi s-o arzi
după urechi să-mi prinzi cireşe mestecate
să-mi faci un sicriu din lemn de pepene
pe cap, ştii tu, steagul roşu-alb-albastru
cu stemă la mijloc
şi să mă ungi pe ochi cu rujul tău
şi în coşciug să-mi aşezi
un ulcior cu apă din Cerna
ştii tu de ce

aveam

poate sunt cel mai frumos banc
pe care l-ai auzit vreodată
sau poate nebunia care
n-ai întâlnit-o niciodată

se desfăşoară în faţa ta
ori poate aveam în minte
doar trenurile ce-ţi cântă la fereastră
dacă nu ştiu nimic
este pentru că
atunci când te-am văzut întâiaşi dată
am reînviat ca şi un aparat foto
realimentat cu o baterie puternică

testament

dacă într-o noapte vei vedea un om făcându-ţi cu mâna de pe Lună
să ştii că acela este sufletul meu rătăcind prin Cosmos
căutând Croaţii şi Adriane adria(tice) pe glob
de-aş fi cosmonaut ţi-aş aduce din Cosmos
asteroizi, comete şi rămăşiţe de OZN-uri
Ş-aş trimite un e-mail din baza de date a Paradisului
Şi prin vânt aş arunca puf de aripi de îngeraş

singur de Valentine

globuri cu melancolie se pierd prin asteroizi
la colţul cu Brediceanu se frâng destine pe firimituri
de pâine. Ca-n noapte se disting himere
pe sfârcuri de spaţii interzise îmi port crucea
gratuităţi aruncă îngerii peste umăr
singur de Valentine, izolat pe secunda dispărută
sunt Doamna de treflă cu pubisul imatur
pădurea de picioare din intersecţia noastră
mai plânge după asfaltul din tine

singurătate

eu sunt impiegatul ce umblă cu sticle-n mână
dirijând circulaţia sufletelor
propovăduind filozofia sălilor de aşteptare
căci viaţa pentru noi nu mai contează
e ca un radio deschis
ce vorbeşte întruna-întruna
şi deasupra tuturor
nici cheia sălilor de aşteptare nu mai contează
vrem doar o sticlă rece de apă minerală
apoi un chibrit ca să ne incendiem sufletele

fruştuc

ce interesant citeşti ziarul
ca şi cum ai developa sufletul unui înger
ce interesant vorbeşti la telefon
ca şi cum ai comunica cu aura unui îndrăgostit
eşti dimineaţă blondă savuroasă ca aripa cerului
prinsă ca o broşă la inima lui Dumnezeu

can't get out of this

parcă-s într-un ambuteiaj, nu ştiu încotro s-o iau
maşini peste tot, fiecare şofer claxonează
eu sunt undeva la coapsele unui automobil
căutând sensul întregului haos din faţa mea
mă simt ca un firicel de praf la cizma
vreunui locotenent austro-ungar

war

mi-e frică de un război, iubita mea
sunt oameni care spun că războiul este inevitabil
se zice că deja-s tunurile pregătite
că un oraş va fi sigur pârjolit
că vor fi gropi comune mi-e frică, iubito
că mi te vor lua şi te vor duce
la o mare, la un munte sub umbra unui şoim
deseori mi-e teamă că de mâine nu-mi vei vedea
decât numele pe o piatră atât
şi nici măcar faţa nu-mi vei vedea
faţa, purtată de un car tras de cai albaştri

never

lumea e departe, chefuieşte undeva
adunată într-o piaţă ca o cireadă de cornute
într-un ţarc mizerabil
mie mi-a rămas vederea gotică
turlele erecte mozolind albastrul văzduhului
acum îmi trebuie doar depeche mode
sau leonard cohen, abrupţi, arctici dar plini de scânteie
sufletul mi-e o parcare, îmi veniţi fiecare
pe rând, o oră, o zi, un an-lumină
dar cert este că plecaţi
dar celor care rămâneţi trag husa peste voi
nu vă mai vreau, dar nici nu vă pot lăsa

GHEORGHE BĂLAN

Născut în 18 iunie 1947 în comuna Lacul lui Băban, jud. Vrancea – m. 2003.

A publicat volumele: *Ferigi*, 1979, *Draperie şi beton*, 1983, la Editura Cartea Românească.

„O stare poetică pare a se fi instalat în ființa însăşi a autorului acestor poeme, stare ce reprezintă, deopotrivă o chezăşie şi un risc; stare ce poate să garanteze o vocație, dar care nu poate să asigure o carieră. De ce? Pentru că într-o asemenea stare, eu – personal – citesc o grație aparte, oarecum acordată o dată pentru totdeauna, un dar încheiat: cine-l va face să rodească mai departe, odată ce sâmburele său esențial stă în faptul de a fi unic? Vreau să spun că există o asemenea încărcătură existențială în aceste texte ale unui om matur rămas copil pe dinăuntru, încât pragul de expresie poetică atins acum poate fi citit, în aceeaşi măsură, ca izvor şi ca limită."

Ştefan Aug. Doinaş

burlanul

burlanul zincat este sigilat cu frig
însă sigiliul acesta nu este nemişcat ca toate celelalte
el are o aproape imperceptibilă legănare
în interiorul lui dacă privim cu atenție
observăm o mică forfotă
este gândul la tremurătoarele fire de argint
ale ploii
sau la marile şuvoaie care în gâlgâiala lor
seamănă cu un ocean în furtună
dar prins între pereții aceştia metalici
este gândul la căderea amiezelor
din care curgea cerul albastru
atunci pământul slobozea din arcuri verzi
săgeți de miresme
unele săgeți treceau pe lângă el şi se pierdeau în văzduh
dar altele i se înfigeau în trupul de tablă
adormindu-l suspendat la streaşina caselor
sub burlan o întăritură de scânduri este ruptă
noi bănuim o disperare chircită în interiorul ei
dar cine ştie dacă în această spărtură
nu se află tronul extazului
că pe țiglele casei de vizavi
în fiecare primăvară
înverzeşte o plantă creşte şi se umple de
frunze lucitoare

molidul şi crăpăturile zidului

prin deschizătura îngustă a uşii
am văzut clătinându-se o creangă de molid ornamental
pe fondul unui perete cu crăpături şi porţiuni
de tencuială căzută
în cupa macului s-a prelins clătinarea
transparentă fluidă răcoroasă
strălucind în soare
în albăstruiul puţin întunecos dintre rămurele
s-au aprins lumini
stele pe un cer senin
sau becuri electrice pe malul unui lac din munţi când noaptea
cu braţele se prinde de tăciunii încinşi
ai focurilor celor care petrec
o şi atunci spre umerii fetelor plecau bărcile
încărcate cu oglinzile pe care le durea
absenţa perechii din vis
crăpăturile zidului care îşi lungeau trupul
îl îndoiau
larve înfometate care devorau zidul
dar din golful tencuielii căzute
a răsărit luna mare şi arămie

spre seară în tren

soarele era un burete galben
creştea şi ieşea din cadrul ferestrei vagonului de tren
încreţiturile lui se zbăteau pe masă
lăsam degetele să le inunde cu trandafiriul pielii
lanurile scuturau coamele se săltau în două picioare
sau alergau
şi le vedeam potcoavele verzi
libelule şi trestii smochina voastră o văd mereu cu roţile
în bălţi
cu roţile în nerăsărita lună
orice baltă este paianjenul unui zâmbet
veniţi paianjeni
alergaţi cu viteza trenului să fiţi în dreptul ferestrei mele
vor luneca arborii printre miresmele-n armuri
un soare roşu abureşte
arunc sufletul peste el să-mi fie aburit
roţile trenului caută cu mâinile întinse un buchet de lalele
fumul ţigării-i o zână printre noi
o zână gri-albastră
suavă este libertatea de a lăsa iubirea să-ţi roadă palmele
sau placheurile dulci din memorie
zgomotul trenului în viteză şi edenul sunt două elemente

care nu mai pot fi despărțite
se varsă totuși cu mult zuruit înserarea
pe locul gol de lângă mine

giordano bruno

menta îmi spune ce freamăt lung ai
până în locul unde soarele apune
până în locul de unde soarele nu mai răsare
eu îi spun ei din inima ta vine cerul
frunzele tale mai scot scântei când se lovesc de câte-o stea
de câte-un cal
mireasma și ceața albăstruie au capete de aur
din tâmplele mele pleacă bărci spre norii albi
nu știu câte spițe are extazul țesut de creanga uscată
floarea de măceș se deschide într-o tufă și giordano bruno
nu mai poate fi ars pe rug
roata căruței întârzie și bea apă din propria-i urmă
copilăria deșartă mere peste fața mea rămasă în șanțul
cu zmeură
clopotele alunecă-n pământ și-acolo bat până mâinile
noastre învață
să ia forma sunetelor
datorită faptului că fiecare baltă are stânjenei galbeni
luna nu ar trebui să mai apară pe cer
puneți-o mai bine să spele trepte la subsol
suflete în noaptea asta îți curge-un prun de sub o pleoapă

tăișul unor fluturi

rugina de pe șina de cale ferată se scaldă în mișcarea
unei crengi
cărțile de pe masă bat din clopote cu miros de soc
copitele cailor cântă la vioară printre trandafiri
adierea vântului a lăsat floarea-soarelui să-i cadă
cu capul pe piept
câte bărci pleacă din liliacul înflorit
spre respirația mea rămasă cu tălpile pe coastele
unui sat
primăvara se zbate sub unghia-mi crăpată de prea
multe miresme
în zori lanurile de grâu se scurg în gușa ciocârliilor
luminează marginea unui iunie printre degetele mele
tăișul unor fluturi spintecă tristețea

se coc lanurile de grâu

eu merg şi cânt
cânt
beatitudinea mea cu fuselaj strălucitor alunecă şi lasă
dâră albă
uşoară
pe cerul albastru
atât de mult îmi place cerul albastru
încât intenționez să-mi leg pantofii cu el
din pletele mele răsare luna
când pletele mele flutură în vânt
se coc lanurile de grâu
în barba mea susură un izvor
se aud topoarele tăietorilor de lemne
lasă umărul tău dulce să se topească dimineața
în ceaşca mea cu ceai
am scalpat soarele
lumina lui priviți-o este agățată la cingătoarea mea
în scobitura vântului se adăpostesc bătăile inimii mele
frunzişul orizontului este plin cu păsări

tăietorul de lemne

în mâna tăietorului de lemne
ca o pasăre în cuibul ei toporul se odihneşte
sau ca pasărea spre nori din mâna lui
toporul zboară către arbori
aşchiile sunt bulgări de lumină
transpiră tăietorul de lemne şi munca lui peste pământ
unduie
unduie
când flămânzeşte tăietorul de lemne scoate din traistă
miresmele dimineții
şi le mănâncă rupându-le de genunchiul
care a dormit printre stele
pentru tăietorul de lemne pe râu vine o barcă
în ea el trece pe malul celălalt unde soarele
coace visele lui pe lujeri înalți
liniştea lustruieşte fibrele muşchilor
tăietorului de lemne
la ceasul de seară
şi pacea împleteşte pentru sufletu-i
leagăn din orizonturi noi şi dulci

peştele

peştele este alcătuit din elementele chimice dispuse într-o
anumită formă
forma peştelui
dacă privim bine peştii din apa verzuie desluşim
în organismul lor
luminând fosforescente pietre
oricând un peşte se poate transforma în floare
există peşti care învaţă să ia forma merelor
alţii au şi învăţat să ia forma unui arbore
eu aş vrea să fie peşti care să ia forma salcâmilor
în floare
aceşti peşti ar fremăta în bătaia vântului
dar la peştii care să se transforme în lanuri de grâu
de ce să nu gândim
în zilele noastre peştele-rege dus să-l vadă pe sculptor
a rămas o clipă în atelierul lui pe soclu
apoi a plecat în infinit unde şi-a lăsat solzii
am o admiraţie deosebită pentru alunecarea peştilor
de aceea între foile cărţilor mele veţi găsi
alunecări presate de argint
sunt fragile şi alunecă din mână la cea mai mică atingere
în marea albastră a serii
roşii peşti ai soarelui

o sugativă

nu-i adevărat că nuca are un înveliş verde înainte de a se coace
cu toate astea lancea pot să mi-o sprijin de frunzele
nucului când au viteza cea mai mare se crapă orizontul şi curge răsăritul pe sub talpa
piciorului meu stâng goluri în care nu mă mai lovesc de spice de trunchiuri sau o câmpie în care fiecare atom este un cal pădurea vineţie se dizolvă în saliva mea ştiu că lalelele biciuie timpul până la sânge ai ieşit din mare ferigă şi atât de iute s-a răsucit catedrala să te vadă că au rămas schiloade cuvintele pe care-am
vrut să ţi le spun salcâmii înfloriţi au băut ferestrele autobuzului în care
s-au oglindit când am părăsit marginea aurie a singurătăţii
pâinea a ouat pe masă un trandafir astfel aud mirosul florilor de tei
dar petalele căzute pe sticla nopţii plâng în faţa fericirii
de a putea muri o sugativă este seara asta pentru lunile de vară
care urmează

un prieten când pleacă

un prieten când pleacă lasă o sticlă goală
peste şaptesprezece miliarde de ani un om va bea apă
din ea
sau un arbore va bea un cal argintiu
sau o piatră va bea un plop poate numai urma plopului
în vânt
sau o şenilă nou inventată va bea fluturii din sticlă
dar la ce-i trebuie şenilei fluturii
petalele violete scuturate ale unei flori
şi ce dacă războinicul roman din epoca lui august
ridică de pe noptieră petala şi o miroase
uite cum dintr-o nară îi curge romanului luna care
alaltăieri
se căznea să taie cu o rază un salcâm înflorit
din cealaltă nară îi curge o altă lună care spune ce frumos a înflorit liliacul
un băţ de chibrit
tocmai este neaprins băţul nici nu a fost vreodată
aprins
ar vrea să aprindă ceva
nu ştie ce şi până să aprindă ceva băţul de chibrit
îşi închipuie
păianjenul focului şi şopteşte e de aur

spre craniul

florile au importanţă numai dacă
sunt privite pe întuneric
voi descoperi esenţa gleznei mele
chiar dacă lanul de grâu
va fi secerat a fost de-ajuns să las în jos
pleoapa sau s-o ridic
şi pădurea s-a prăbuşit cu zgomot de fiare
de atunci frunzele de prun
nu mai sunt o realitate
dar în aerul serii le simt fluturând sub pleura mea
mai bate vântul şi etruscii îşi curăţă armele pentru
o nouă luptă
romanule romanule de ce bei corabia
când luna încă nu-i
pe cer
viaductul este ultima formă a tristeţii mele
prin nările calului zboară lilieci
ciutura fântânii deviază singurătatea
spre craniul de unde vin zorile

MIRCEA BÂRSILĂ

Născut în 19 octombrie 1952 la Cârciu, comuna Văgiuleşti, jud. Gorj. A terminat liceul în Caransebeş. A absolvit Facultatea de Filologie a Universităţii din Timişoara.

A publicat: *Obrazul celălalt al Lunii,* Editura Albatros, 1982; *Argint galben*, Editura Albatros, 1988; *Scutul lui Perseu*, Editura Vlasie, 1993; *O linie aproape neagră*, Editura AMB, 2000; *Anotimpurile unui cătun*, Editura Paralela 45, 2003; *Monede cu portretul meu*, Editura Pământul, 2009.

„Ceea ce se remarcă imediat în versurile lui Mircea Bârsilă este capacitatea de a înregistra materialitatea lumii, în diversitatea ei inepuizabilă, dar nu oricum, nu printr-o simplă enumerare frenetică, cum procedează de obicei poeţii în tinereţe, ci printr-o intelectualizare a observaţiei. Sub raza privirii poetului peisajul devine străveziu sau luminiscent, ca un corp în timpul radiografierii. Rareori frenezia simţurilor s-a mai asociat cu o asemenea putere de spiritualizare."

Alex. Ştefănescu

„Aceste poeme, cu versuri lungi, fastuoase, în care metafora dă naştere la lanţuri metaforice, şi care amintesc pe alocuri de istoriile lui Gellu Naum, îmbină fericit arhaicul rural cu sacrul creştin, mitologia clasică, greco-romană, cu superstiţia şi alchimia, exprimarea ironic-duioasă cu imaginarul solitudinar suprarealist, totul într-o textură densă şi sugestivă ce cântă, în fond, lumea ca univers real şi nu mai puţin misterios. Această lume este una de concentrări şi depuneri, de încrengături şi refracţii."

Dan Cristea

oglindă de buzunar

Mi-e tot mai greu să mă simt existând: un înger
închis, din greşeală, într-un pătul. Un bărbat a cărui soră geamănă
ţine, de mult, pentru el, aproape toate posturile –
şi care se comportă – sărmanul – ca un copil disperat.
Rămas bun, înţelesuri: incerte înţelesuri ale spărturilor
făcute de câini, în gardurile învechite, şi de vitele
slobode. Rămas bun, silenţioase
vârtelniţe din pântecul sferic al păianjenilor. Un mânios
şi repetat rămas bun
de la prietenul meu, măceşul: acest arbust
de la care am învăţat cum să ies şi să intru, înapoi, în mine.
Un mânios şi repetat rămas bun
de la grăbitele preziceri – pe termen scurt – ale zăpezii
scârţâind sub bocanci, în dimineţile geroase ale iernii.
Îmi iau cu mânie, rămas bun de la mine însumi
şi de la toate femeile încă tinere şi frumoase:
atât cât poate să fie de tânără o femeie după mai mulţi
ani de la nuntă,
atât cât poate să fie de frumoasă o femeie
din părţile noastre hiperboreene. Rămas bun, poezie,
rămas bun, iubito: singura mea rădăcină, primăvară de primăvară,
şi, totodată, singura oglindă
– o mică oglindă de buzunar – în care mi s-au arătat,
uneori, la fel ca prin ceaţă, anumite imagini din rai.

strada pe care locuiesc

Ia-mă cu tine, vânt negru. Aici, numai pisicile
şi copacii
au mai multe vieţi. Ia-mă cu tine, să nu mai aud
metalicul clinchet, la orice adiere, al păstăilor
din care au căzut toate lacrimile –
şi albastrele râsete, adică lipsite de sens,
ale stelelor din nopţile fără stele. Nimic, absolut nimic
nu s-a adeverit, vânt negru,
din tot ce mi s-a promis la naştere.
Ia-mă cu tine, vânt negru. O farmacie, un depozit
de vată de sticlă şi scurta veselie de cu seară a luminilor
întregesc strada pe care locuiesc.
Ia-mă cu tine, vânt negru,
fetelor, daţi-mi măcar un ultim sărut,
aici numai pisicile şi arborii au mai multe vieţi, iar poezia,
regresând mereu, a ajuns un pui de cireş în apropierea
unei spălătorii de maşini
şi unde seamănă, în timpul iernii, cu un stativ
pentru perfuzii. O sobă în care flăcările
nu mai îndrăznesc să-şi înveţe fiicele să danseze.
Un loc de refugiu
al omizilor ce nu s-au putut preface în fluturi.
Ia-mă cu tine, vânt negru: o caracatiţă enormă,
dacă aşa ceva se poate,
o caracatiţă cu zeci de braţe absurde
se răsuceşte, ameninţătoare, noapte de noapte, şi gâfâie
în bezna de sub patul meu,
până la ivirea, în oglindă, a luceafărului de dimineaţă.
Ia-mă cu tine şi învaţă-mă,
în lungul drumului, dacă poţi,
cum să-mi las capul şi eu, vântule,
să-mi cadă la fel ca un măr în poalele femeilor tinere.

ceaţa din cârciumi

Mai trist decât mătrăguna. Mai singur decât copacul.
Şi felul în care îmi şchiopătează, de atâta vreme,
sufletul, de parcă într-unul dintre pantofi ar avea
un fir de păr din buclele
unui copil. În curând voi ajunge şi eu printre aceia
pe care numai caii cei albi i-ar mai putea înţelege.
Un bărbat al cărui frunziş este opărit
de propriile lacrimi – şi care geme prin somn
în luptă cu invizibilii şerpi ai lui Laocoon. Atâtea
elanuri sfărâmate: nişte hârburi, nişte zdrenţe
în care sunt îmbrăcate sperietorile. Atîtea suspinuri

interzise – şi fiecare amintire la fel de grea
ca o cergă plouată. Mai trist decât mătrăguna. Mai singur
decât copacul. Un bărbat în aşteptarea oştilor de fier
ale certitudinii. În aşteptarea unei crize de nervi
de nestăpânit. Şi femeile cu dinţi de metal
din ceaţa aproape diavolească a cârciumilor. Spuneţi-mi:
pe mine cine mă apără – le întreb – şi de ce mi se pare
că meseria de a sili ceasurile să bată din nou
este absolut oribilă. Îmi voi aşterne patul într-o nucă verde.
Undeva, departe, chiar în aceste clipe,
un mort îşi scoate – nevăzut de nimeni – mâna din ţărână
şi smulge urzicile crescute, din nou, pe mormânt.

aceleaşi grădini

Va fi la fel ca în această viaţă: aceleaşi frumoase
întinderi de maci
ajunse, din păcate, nişte fresce în care pictorii de biserici
au transpus, vizual, necuvenitele chicoteli ale îngerilor.
Şi morţii rămaşi fără cruci
şi fără rubedenii de sânge pe pământ,
întruchipaţi de lătrăturile clare şi reci ale vulpilor,
prin fânul înalt din livezi: va fi tot aşa, sută la sută,
cum este, de atâtea veacuri,
sub cerul acesta din catifea albastră şi unde fiecare dintre noi
se simte legat de sine, în felul unui arbore de ţinutul său.
Măcelării pictate, în spirit ironic, cu figuri de animale
împodobite cu flori, sânge pe jos şi căpăţâni cu ochii
încă deschişi,
grămezi de maţe aburinde şi enorme hălci de carne atârnate
în cârlige de fier: va fi exact ca în această lume,
pe care cei mai mulţi,
aşa cum ne place să credem, am înţeles-o:
poate nu chiar pe de-a întregul, dar am înţeles-o!
Aceleaşi grădini unde frumuseţea coboară cu teamă
pe aleile umede, în galbenele ceasuri ale toamnei,
ici-acolo câte-o stână atârnată, între dealuri, de laptele oilor.
O să ne cumpărăm mai departe, în mod simbolic, o dată pe an,
încălţări de copil – sandale, cizme de cauciuc îmblănite
şi ghetuţe cu patru capse în loc de şireturi – va fi întocmai
ca în această viaţă – „recul de timp şi de infernuri" –
va fi întru totul aşa cum este şi pe aici
unde ne grăbim mereu să ne culcăm,
să stingem lumina – ce josnicie! – şi unde cei mai mulţi
dintre anii duşi
se prefac în păsări de noapte, pe care le hrănim, îngânduraţi,
cu seminţe de castraveţi şi de ardei roşii, uscate la soare.

o picătură de ploaie

Vieţuiesc în afara mea: în apropierea bălţilor inspectate
spre seară, în zăduful verii, de berze,
printre gaiţele şi mulţimea stăncuţelor de la capătul câmpiilor,
în ochiul pentru care, de mai multă vreme,
orice formă ovoidă îşi este sieşi ostilă,
între valurile suprapuse
ale vigurilor desfăşurate pe tejgheaua vânzătorilor de stofe
şi – la fel ca-n pieptul unui zeu – în singuratica stâncă
oare se mai gândeşte la mine păduricea
în care, eu însumi un arbore între arborii ei,
am cunoscut, într-o iarnă, adevăratul gust al monotoniei?
da, chiar dacă am intestine şi inimă – acest organ atât
de abject, pentru unii – oase, unghii, plămâni şi ficaţi refractari la alcool,
eu vieţuiesc în afara mea: în taurul înaintând ca un tanc
spre juninca aflată la întâiul ei rut,
în oglinda ciobită din poşeta împletită din fire de pipirig
a unei căprioare,
în ghiocelul arătându-şi, victorios, dinţii săi albi
în cele dintâi zile cu iz de primăvară ale anului –
oriunde aş putea să stau de vorbă, în linişte,
cu o picătură de ploaie atârnată de vârful unei frunze verzi,
oriunde mă aflu mai sus de cât izbutesc lifturile să urce,
departe de grapele uitate de tractorişti, întoarse cu dinţii spre cer,
şi de orice iubire prefăcută, din nimicuri, în două hăuri negre,
de mine însumi cât mai departe şi, respectiv, de poeţi:
acei poeţi care au decapitat verva şi limpezimea izvoarelor!

o linie aproape neagră

Am început să îmbătrânim: un joc absurd,
în care ne simţim căutaţi cu lingura printr-o strachină.
Şi tinereţea pe care trebuie s-o purtăm cu noi peste tot:
o valiză cu obiecte de toaletă – săpuniera, periuţa de
dinţi şi crema de ghete. Unde-i stratul subţire de ironie
acoperindu-ne feţele, în anii de altădată, pe întreaga
durată a somnului? Unde-i luminosul cocoş
din inima noastră: un cocoş cu mai multe gâturi
şi care se uita, odată cu noi, în oglindă?
Morţii nu sunt nici ei fericiţi:
nişte oale cu lapte puse la răcit în zăpadă. Şi grohăitul
stelelor în amurg. Şi stratul de rugăciuni tot mai gros
de deasupra acestei lumi. Între timp,
florile au devenit şi ele ostile, încât rostindu-le numele
– ghiocel, zambilă, cârciumărese, bujori –
simţim nişte ciudate urzicături de parcă am atinge,
cu limba, cele două viespi ale unei baterii de lanternă.
O linie aproape neagră înconjoară întregul.
Din bezna lui sângele aduce leşuri de raţe sălbatice împuşcate.

***

Omizi, cocoşi, ciocârlii. O vară leneşă
ai cărei fluturi îmi păreau nişte flori
lipsite de rădăcini şi de frica de moarte a florilor.
Era vară, iar fetele, ah, fetele şi verdeaţa frumoasă
a livezilor mă făceau să mă simt la fel ca un urs
printre gheţurile sale. O vară moartă. O vară vie. Un scut
între mine şi câinii lătrându-mă, furioşi, din adâncuri.
Între mine şi somnul – marele somn – ce vine, cântând,
înapoi. Era vară şi aveam o cămaşă în carouri.
Aveam o iubită şi ne întâlneam, pe ascuns, în miezul roşu
al pepenilor. Vă îmbrăţişez cu atât de puţinele
braţe ale mele, ore de altădată şi care ştiaţi să veniţi
– de unde veţi fi venind! – asemenea vitelor, însetate,
la jgheaburi. Te îmbrăţişez, piatră, pentru că şi tu suferi –
dar fără să ştii de ce! O vară moartă. O vară vie. Toate la timpul lor.
Totul e cenuşiu ca o blană de şoarece. Timpul istovului, în obscuritate, al carilor
din lemnăria subconştientului. Timpul nevăzutelor duhuri
trimise să-mi vorbească, noaptea, de-o stingere curată
la ţărmul însorit al unui trandafir.

***

Se pleacă. Se vine. Au început insomniile. În depărtare
foşneşte porumbul. Foşneşte trestia. Şi lătrăturile
îndepărtate ale câinilor albi. Şi îngrijorarea de a şti multe,
dintr-o dată, despre tenebre. Se pleacă. Se vine.
Într-adevăr, între Paştele şi Sântămăria vieţii
este distanţa dintre două monede sărite din zid
exact la o palmă una de alta. Au început insomniile.
Trestia. Porumbul. Tenebrele. Şi ciripitul păsărilor
– atât de voioase – ale beznelor din adâncuri. Se pleacă.
Se vine. Un scârţâit de scări imaginare, pe întreaga
durată a nopţii. Un scârţâit real de balamale
deşi nimic nu se deschide. Se pleacă. Se vine. Şi gardul
făcut din goluri
şi din ostreţe printre care îşi bagă, uneori,
şi sufletul meu – mai curios decât trebuie – râtul.
Un gard înecat în ceaţă
şi care-i desparte, încă de la începuturi, pe cei vii de cei morţi.

***

Ultimele stele, dimineața, în zori. Sunt femei ce încă
mai lenevesc, în întunericul din burta de peşte adormit
a patului. O lumină moale: întregul lor trup,
poate prea moale pentru îmbrățişarea – la diateza activă –
a unui bărbat. Este ceasul când paznicii de noapte ai recoltelor
îşi fluieră câinii. Singurul ceas al despărțirii de lumea pe care o pierdem, mereu,
trezindu-ne, şi al unghiului din care se vede
o vacă imaginară: de fiecare dată aceeaşi vacă slabă
şi neagră, în timp ce este mâncată de o vacă albă. Utrenii.
Cântece. Psalmi. Te simți înaripat: atât de proaspăt
şi de sănătos este aerul. O cununie sacră, măreață
între pământ şi cer. O minune să te trezeşti la ceasul
acesta şi, în acelaşi timp, o povară: ți se umple inima
de pofta de a trăi de-a pururi, aşa cum se umplu fântânile
cu apă tulbure – adâncile fântâni din noi –
în timpul grăbitelor ploi, de peste noapte, ale verii.
Aceste clipe cu obedele de măr verde.
Aceste clipe şi ulucelele lor
făcute din lapte dulce.

***

Laudă ție, obsesie blondă a morții. Laudă florilor înalte
ale fânețelor, dar şi celor mici: lipsite doar în aparență
de prestigiu şi care se numără, în felul lor,
printre lucrurile mai greu de împlinit ale acestei lumi.
Laudă puținelor clipe,
în care ni s-a dat să vedem cum ninge cu găuri de flaut,
şi aromelor vesperale din prunduri. Laudă bârnelor
pe care se trece în partea cealaltă a râurilor –
şi buruienilor crescute peste gorganele de cutii de conserve,
de anvelope şi de fiare ruginite, de la marginea oraşelor.
Ah, câtă prospețime, în această lume,
de la vicleana frumusețe a fetelor. Şi râsetele lor:
ce minunate jerbe! Laudă ție, Doamne, pentru toate acestea
şi pentru multe altele: de la bulbii luminoşi ai narciselor
de pe mormântul din inima lumii, la stelele căzătoare
ale nopții pe care o bem, adesea, din vin.
O plăcută senzație de înghesuire
încercându-ne primăvară de primăvară, în vreme ce arborii
îşi măresc, în forme gotice, volumele verzi. Şi vântul de sud
cu miresmele sale de pământ jilav şi de apă sărată
şi rândunica
şi uliul: a căror prezență acolo sus, în văzduh,
ne aduce aminte, de calul de lemn al aheilor.

ADRIAN BODNARU

Născut în 4 octombrie 1969 la Bocşa-Română, jud. Caraş-Severin.

A publicat: *a bodnaru şi alte verbe,* Editura Marineasa, 1994; *Noi şi purtate,* Editura Marineasa, 1996; *Toate drepturile rezervate, inclusiv Suedia şi Norvegia,* Editura Brumar, 2000 (Premiul USR, Filiala Timişoara); *Versuri şi alte forme fixe,* Editura Brumar, 2002; *Ziua de apoimâine,* Editura Brumar, 2004 (Premiul USR, Filiala Timişoara); *O legătură de chei,* Editura Cartea Românească, 2010.

„Un arc electric se creează din relația dintre discurs şi ontologic, ceea ce face ca poezia lui Adrian Bodnaru să se constituie într-un corp extrem de frumos şi de elegant, cu largă autonomie față de ordinea sintactică a lumii."
Ion Mureşan

***

Am iubit-o-atât de tare
că în inimă un soare
mi-a crăpat;
ca un geam la piața mare,
dintr-un pumn ce-a făcut floare
şi-a țipat.

Am iubit-o până-n zări
că puteam: de lumânări
şi de Paşti;
ca pe serile din nări,
cu țânțari pe trei cărări,
însă caşti.

Am iubit-o-atât de mult
că femeia-n piept mi-ascult
de necaz;
ca pe sticla de pe pult
şi o iarnă de demult,
din pervaz.

Am iubit-o până-n pâine
că-mi cosea de azi pe mâine
vieții tiv;
ca pe-o blană nouă-n câine
cu stăpânul treaz poimâine
de bețiv.

Am iubit-o-atât de des
că din nopți uitam să ies,
să n-o las;
ca pe bineînțeles

într-o viaţă pe ales
şi pe ceas.
Am iubit-o până-ncoace
că în sânge n-avea-n pace
neamul rar;
ca-n poveşti fete sărace,
de citit când seara tace,
ele, doar.

Am iubit-o-atât de-ntâi
că-i beam drumul din călcâi,
dar s-a dus;
ca din tălpi cu căpătâi
până-n creştet de lămâi
şi mai sus.

Am iubit-o pân-la urmă
că-n ea-ntreagă noaptea scurmă
cu o stea;
ca pe lâna dintr-o turmă,
când zăpada i se curmă
de pe ea.

* * *

Noapte lăcuită: uşă de nuc.
În spatele ei, hainele, dacă,
în paltoane, de singure-cuc,
una peste alta se îmbracă,

tot mai puţine rămân,
lumina să intre, îngustă,
degetele, peste lacul spân,
de pe nucul zilei praf când gustă

şi se-nţeapă-n boabe de porumb,
singure, cârligele de miere,
ca lumina pe un fir cu plumb
coborâtă nopţilor în fiere,

să se vadă, în miros de fulgi,
vulpii, într-un guler, moartea toată,
strânsă-n cocul răsucit în giulgi
de zăpadă, de către odată;

până mai departe chiar
de parfumul stins într-o agrafă,

să se vadă peste un amar,
înnegrit de-argint, sărut pe ceafă.
Zi lăcuită: uşă de nuc.
În faţa ei, nu mai ştiu ce să facă
şi de paltoane, de singure-cuc,
una de pe alta, hainele se dezbracă.

* * *

Numai în dreptul peretelui însorit
îşi oprea, dimineţile, tava,
cu cotul pe geam, cum a mai zâmbit
să râdă uitând ca potcoava

sub nichel, în faţă, pe radiator,
între două, sălbatice, mânze
de gâză cu somnul de veci prea uşor
pentru marea de basme cu pânze

a fetei cu fire roşii din miezuri
de pepeni bătrâni, în loc de cercei,
răsucind cât soarele ochii în viezuri
şi pe amândouă mâinile ei.

Zâmbea s-o vadă cu femeia de-o seamă,
şi surâsul lui o creştea
mare, să n-aibă măcar nicio teamă
în vis, dacă se uită la ea:

cu uşa din dreapta păzită de-un lan
înalt, de porumb, în zăvoare
cu obloanele strânse, şi el, la volan,
adormindu-i genunchii cu-o floare

de floarea-soarelui curăţată pe-ascuns
de seminţele aspre şi gri;
să râdă de ce până-atunci n-a ajuns
unde nu se mai poate opri.

Singur pleca, apoi, între scânduri,
să asculte cum un pepene crapă
ca oglinda de-afară în câteva rânduri
de crengi, când dădea după apă,

demult, înapoi, se poate-ntr-o iarnă,
în spate, uşor, sau doar cu zăpadă
pe-o ladă de vin şi azi ce-i răstoarnă
o cameră-n gând, de la stradă.

* * *

Printre spițe și ochi de pisică
verzi și goi ca stadioanele vara,
te privește iarba când se ridică
de sub bărbații ce-au băut toată seara.

Te privesc rufele întinse
cum treci nopțile peste amiază,
să dai de mâncare ferestre aprinse
unui câine de frunze de pază.

Piciorul paharului de la cina
împinsă în mijloc doar de femei
singure și mute ca lumina
te privește cum îl așezi unde vrei.

Și aburul de pe ape, din cești
te privește ca pe vremea lui,
când rămânea în oglinzi să-i citești
pozele, pe spate, nimănui.

* * *

Cu chiștoace, flori la picioare sunt cel
care culcă pământul peste ninsori
albe între ele, cât încă, la fel,
ca o zi de altădată, uneori.

Nopțile cu broaște, cu frunze, țânțari
mă cunosc după mers ca pe-o altă rudă,
îndepărtată de tot cu sânii-i tari,
într-un parc, pe-o vară de marmură udă.

Niște ierni, pe sub tălpi, sunt cel ce-a topit,
și fără noi ani, și pe toate și una,
ca în locul soarelui înzăpezit
să-mi rămână mai caldă, mie, nici luna.

* * *

Pe unde se trece prin lume, din ea,
merg autobuze la fiecare roată cu câini.
Goale se duc, se întorc tot așa,
ca niște mânece albe cu mâini, –

pe un drum îngust, în margini cu plopi
și fete pe jos, în genunchi de lucernă,
ocolind și păsări, și gropi,
și groapa din ultima pernă.

Ele de singurătate se plâng, de lumină
şoferilor cu frunți din sârmă ghimpată,
şi peste şanțuri aştern o făină
din rochii de schimb de mireasă furată.

Merg autobuze pe unde se trece
prin lume, din ea, pe lângă aceste,
pe dinafară, pe unde e rece,
moarte, pe dinăuntru, neveste.

Şi merg – noi ne ținem departe de ele,
ca nişte puncte negre, de zaruri,
în căptuşeli cusuți, în saltele,
în omizile fluturilor din faruri.

Oricum, pe acolo, doar ziua se lasă, –
e mereu numai o seară de zi.
Nimănui, dintre nimeni, nu-i pasă
în ce se pot maşinile înzăpezi.

* * *

Stradă luminată cu garsoniere, –
chilii mai puțin fierbinți decât chiliile.
Peste varul uneia, fulgii plopilor
au înzăpezit deja păpădiile.

Ele se aprind de la unii la alții –
țigări în mâini îmbătrânite de tineri
şi trec repede, fără să-şi amintească nimic,
în duminică dimineața din seara de vineri.

După o noapte în ele până şi ziua de vară,
cât e de mare, doarme cu lumina aprinsă.
În fața lor, cu strigăte fioroase, copiii
îşi scuipă întruna o groaznică prinsă.

Am trecut prin ele ca o haină,
de la tată la student, la vecin, la şomer, –
şi mai ales iernile, dar niciodată de sărbători,
când se frânează greu pe asfaltul din cer.

* * *

Acasă, de singur, mă-întorc
cu scaun şi masă-mpreună;
de iarbă pisicile-mi torc
şiretului, plină, o lună.
Inele de brad port în locul

cămăşilor mele ca rama
cu geam pe o poză, ca tocul
ferestrei să nimeni ia seama

la albul perdelei cu şuier,
când sare, de-acolo, pe spate,
la spuma de ras de pe guler
de sânge o pată ce scoate.

La masă, pe scaun, devreme,
cămăşi din inele de brad
aşez şi aştept să mă cheme,
m-aşez şi m-aştept unde cad.

* * *

Cu ochii ce aprinzi
ninsoarea fără neamuri
citeşti numai oglinzi,
rame, sicrie, geamuri.

Pe buzele ce prinzi
la gust ploaia sălcie,
atât citeşti: oglinzi,
geamuri, rame, sicrie.

Un semn dacă întinzi
la stelele din scame
citeşti în el oglinzi,
sicrie, geamuri, rame.

* * *

Flori din meri se aruncă
pentr-o cronică gri.
Lingurar pe-a ta luncă
sunt şi aş mai muri.

Sub ce braţ îmi ascunzi,
în ce dos de genunchi
un sărut, când te tunzi
peste cap de mănunchi?!

Câinii-n păr, se destunecă,
înspre vara ce vine.
Pasăre ce alunecă
eşti pe gheaţa din mine.

IONEL BOTA

Născut în 31 octombrie 1954 la Lupeni, jud. Hunedoara.

A publicat: *De naşterea poemului*, în volumul colectiv *Argonauţii*, II, Editura Facla, 1988; *Cimitirul cuvintelor*, Editura Augusta, 1997; *Poemele îngerului beţiv*, Editura Scrisul Prahovean, 1998; *Frigul postum,* Editura Marineasa, 2005; *Ademenirea cuvintelor*, Editura TIM, 2006; *Zădărnicia punctului,* Clubul Mitteleuropa, 2009; *Zei murdari,* Clubul Mitteleuropa, 2010.

„Cu o poezie uşor (auto)persiflantă, pe tema aproape unică a construcţiei poemului în jocul dintre „realul" (alimentat livresc) şi cuvintele mobilizate de o fantezie alertă, începuse scrisul lui Ionel Bota (n. 1954) în poemele publicate în revista Echinox la sfârşitul anilor '70 şi începutul celuilalt deceniu. Lectura unor texte precum *Întâmplări cu Jacques*, *Poemul* sau *Bătăiosul poem*, pe care le reţineam în antologia revistei din 2003, promitea o evoluţie către un discurs conştient de convenţiile cu care lucrează, cu o anume lejeritate şi sub mască de ucenic mai degrabă neascultător şi „nepriceput", sub semnul unui mimetism al candorii infantile, ori de cavaler îndrăgostit, nu fără un pigment de scepticism, căci îşi deconspira imediat mica gesticulaţie emfatică."

Ion Pop

jurnalul de bord

(scrisoare domnului Tonegaru)

aduceam pe corăbii atlante lemnul pentru spectacolul din
real
undeva pe o insulă gongul pendulei anunţa în surdină
victoria
păpuşile din vitrina magazinului universal
erau triste şi valsau pe o melodie mai veche decât,
memoria

în ritmul tamburinei mă închipuiam stăpânul acestei flote
teribile
de câte ori aripile simulând zborul promis ca sentinţă
pescăruşii în aer traiectorii propun ireversibile
şi în ţipătul lor acest poem se descrie cu bunăvoinţă

aşadar aduceam pe corăbii atlante lemnul atins de destin
undeva pe o insulă din real gongul pendulei oprit se
dezminte
alături pe chei o păpuşă se-apleacă puţin câte puţin
să culeagă din valuri imaginea portului ancorat în
aduceri-aminte

paznic de far la ora ceaiului

mereu mă năşteam într-o aventură cu mine
chiar şi acum îmi stă gândul la o nouă transcendere în real
îmi amintesc submarinul cum aducea refăcând la ţărm din ruine
piatră cu piatră insula fericitului amiral

coborau în oglinzi aprinzându-şi trupurile de ceară
cuminţi baiadere purtând pe tăvi de inox demodatele mituri
paznicul de far nota fiecare mişcare seară de seară
şi zeii fragili aveau chipul gravat pe cutii de chibrituri

statuile din parc dispăruseră într-o noapte postumă
în locul lor sângele ierbii mărturisea cel de pe urmă dezastru
era portul învins se discuta în şoaptă sau poate în glumă
numai în colţul de sus al tabloului cineva optimist
adăugase foarte mult albastru

mereu mă năşteam într-o aventură cu mine
chiar şi acum îmi stă gândul la o nouă transcendere în real
îmi amintesc submarinul cum aducea refăcând la ţărm din ruine
piatră cu piatră insula fericitului amiral

nemângâiatul ulisse

atunci proslăveam cercul şi trăgeam cu dispreţ dreaptă
linie între ani încleind rama
dar cum uitam surâsul penelopei înflorind zarzării din
spatele grădinii direct într-o fotografie
opream deodată corabia încărcată cu zăpezi de la pol să
se bucure mama
în poarta casei aşteptându-ne cu pâinea şi sarea inimii
sale de veşnicie

numai tata odihneşte pe deal şi se închipuie mire în alte
întâmplări lunecânde pe râu
plecase împreunând mâinile precum altădată bunicul cu
tusea lui tabagică invocând ploaia
când în livezi păsări pedepsite prin cântec şi peste dimineaţă
iulie aprindea prapori de grâu
satului de departe venit să inunde odaia

alexandru magnificul

lui Ion Pop

pe copertă ochiul interior plânge ilustraţia descrie
starea bolnavului din rezervaţie
ziua este prefaţa nopţii dar noaptea se livrează în
tiraje de lux laolaltă cu melancolia
acum a apărut brusc un cuvânt însoţitor
el deschide uşa el contemplă aripile din muzeu
el scrie apoi simbolurile părăsesc fila sensurile
sforăie deja aşteptând sărbătoarea
porţile rămân închise profeţii împodobesc taina
vocii şi întâmplările celeilalte zile
o iau razna pe malul mării odată cu nisipul furişat

în aerul veacului la ora în care dănţuim în hohote
îngheţând în amintirile tale

aşadar ninge peste discursul aristotelian aşadar
rămâne numai mirarea prin preajmă
şi hoţii din marea negaţie respirând nepăsători lângă nodul gordian
aşa am îmbrăcat moartea ca pe o viaţă
exterminată precum cuvintele celei de-a treia
preţuiri peste litere sângele poeme născând în
silabele cerului au strigat neguţătorii
până fereastra s-a deschis strălucirii înţeleptului
la ora ceaiului

pe cortină cineva desenase cele patruzeci de
nume ale istoriei nesăbuinţa vieţii era alternativă
pe o cărare din rai m-a atins îngerul copilăriei şi
abia atunci lumina absolută glisa pe semicercul
unui curcubeu amar.

fascinanta absenţă

prag al aerului zidul unde-am murit
prin genele zeului răcoarea nopţii
golul dintre obiecte pe ţărmul ciudat
marginea de lume şi norul absorbind viitorul

ninsori de vâsc himerele dau târcoale statuii
voi nimburi voi uitări voi nisipuri
când regele în amfiteatru veghea libaţii
sâmburii dimineţii pavau tăceri

alte corăbii vor spune munţilor dorul de spaţiu
şi marea-ntre ţărmuri de marmură întoarce-va zborul
porţile vechi mi-au luat întâmplările
dincolo nimic despre aer şi nicio plecare

poduri şi umbre în noi profeţii inima cântă
fructul gutuilor ca un adevăr frenetic şi tigva de mort
trecem prin apa iordanului viaţa întreagă
continuu călători în fascinanta absenţă

poem politic în toamna gotică

lui Emil Hurezeanu

scoici oase-ale vremii în fiinţa obiectelor
departe serile obosite arată câinele destinului
el ţese hainele celeilalte zile din ramuri şi frunze de iederă
pe o colină pietrele execută purificările clipei

ne mustră lumina gâlgâie cuvintele nerostite
în albe vitrine sfincşii ursuzi fac reclamă săpunului total
la marginea oraşului maidanele puroiază întâmplări interzise
dar în ziare totul e frumos ca gâtul lebedei arcuit peste ape

acasă pregătim ceaiul speranței dar turla bisericii e tot în
întuneric
departe pe stânci trupul timpului zdrențuit corectează ritmul
ceasornicului
mobila veche strigă-n surdină trecutului
dar anticarul primise altă scrisoare

ridicăm mâinile spre văzduhul amăgitor al sirenei
zboară oglinda venețiană cu o sută de frunze de iederă
tatuăm noua realitate şi ne-ncălzim prin parcuri destinele
sugrumând păsări împăiate şi crezând că e toamna gotică

întâmplări cu Jacques

pantalonii pe ramul înflorit
peisaj rustic cu flori de nu mă uita
Jacques face curte iubitei –
întâi şipcile gardului date cu clei apoi
casa părintească jocurile copiilor
şi firma cu rezonanță genetică este aproape gata
în ordine urmează oale cu supa fierbinte
nu sufla nepriceputule are grijă vântul
de asta nouă ne rămâne să facem
dragoste manie avangardistă
aşa urcăm în poem rând pe rând
simboluri puse cap la cap să nu ne
doară prea tare înțelesurile
şi măsurând cu privirea tradițională
coapsele llenei-Cosânzeana pe care zilnic
o răpim palatului de cleştar
(în urmă jacques îşi încheie liniştit
pantalonii)

***

s-a încheiat şi războiul de o sută de ani
soldații se întorc copii
şi puştile devin (aproximativ) jucării
atunci se născu jacques numărând de la stânga
la dreapta era al treilea dintre gemeni când
rosinanta mesteca în linişte fotografia
aşteptându-l pe don quijote câtă vreme
câtă vreme sancho panza scria

insidioase poeme –
prăzi câştigate în campanii de mici proporţii
urmând după o regulă dialectică
de comun acord stabilită
cu morţii

***

în tablou tăcerea face dragoste cu pletele râului
în oraşul din cer a înfrunzit pădurea
aprindem lumânări pentru festin
Dumnezeu propune lecţia despre destin

a venit apoi dimineaţa amintind
dansul păstrăvului
noi am părăsit de mult lumea aceasta
pe o scară de iarbă
în paradis sclavele ardeau doar de noi văzute
când atingeau inima mielului cu un stilet de raze
silabele din respiraţie s-au transformat în statui
scuturăm covorul ecoului şi facem ordine
în galantarele altui veac
precum ninsoarea pe o carte de vizită colorată
ne trezim brusc în bucuria poetului

camera cărţilor este goală acum
numai cuvintele strigă în van
bem cafeaua eliberării vocea prietenului invocă
lunecarea în Sacra Memoria

primăvară pentru buna mia

vino să vezi cum se iscă-amintirile în camera noastră de
lângă drum
în bucătărie Buna Mia îşi aşteaptă nepoţii de la oraş
cum de livezi se apropie seara şi cum
plouă gutuiul peste casa bătrână din Lăţunaş

vino să-ţi spun despre satul acela desigur promis
despre plicul închis cu sărutul ei de şapte carate
zâmbetul descifrându-ne singurul vis
(poate inima coborând adevărul în carte)
vino să prinzi între două agrafe ca pe-un mister
semnele nopţii perfect risipite pe drumul către oraş
Buna Mia aşază c-un gest stelele toate pe cer
şi plouă gutuiul peste casa bătrână din Lăţunaş

dedicație
(pe un volum de Nicolas Guillen)

la Rosa de los Vientos fluviul are culoarea scoarței de nuc
marinarii își ascund tinerețea în albumul cumpărat ieri
ploaia dansează cadril pe epoleții căpitanului Cook
iar în grădină prietenii mei se visează condotieri

la Rosa de los Vientos fluviul are culoarea mărului copt
bătrânul pescar uitase odată
volumul deschis la pagina treizeci și opt
ca să rimeze în poezia lui demodată

Al doilea poem în august
(portret al bunicului în tinerețe)

el trecuse peste ape cu gândul și vârsta nu-l mai găsea nicăieri
diminețile veneau prin oglindă în camera mare
câteodată bunicul tresărea dintre cărți amintindu-și
cum peste sat zburau păsări de fier
și cum istoria defila nerăbdătoare

mai târziu a rămas fotografia dar bunica învățase să scrie
astăzi un poem mâine un volum în coperte color
doar peste sat blânde păsări planând ca să fie
povestea aceasta un alt adevăr despre zbor

cimitirul cuvintelor

eram ca doi copii vânând clipa mistuitoare de sens
vedeam sunetele în graba lor perfidă cum cădeau la asalt
zăpezi în tăcere topeam, cuvintelor dându-le aerul dens
galante caleşti purtau cerul ca pe-o podoabă în evul celălalt

şi ne iubeam cu guri obosite când zeii defecau discursuri
magistrale şi degetele prindeau cuvintele de coadă zvârlindu-le
trupul pe jumătate-nflorit astfel împingeam ziua spre noapte cu ambele mâini
prelungite-n petale apoi ne culcam pe paiele ieslei aflând c-am murit

de haine atârnau ideile ca stindarde fluturând în urale
îngeri în trecere loveau mobila din salonul albastru
încercam să dezlipim lustra din ochiul ferestrei ovale
şi plângeam în faţa trupului nostru damnat şi sihastru

CONSTANTIN BRÂNDUŞOIU

Născut în 24 septembrie 1941 la Bâltania, jud. Mehedinți – m. 1998.

A publicat: *Sunetul candelabrului,* Editura Timpul, 1996; *Cină cu păsări*, Editura Marineasa, 1998.

„Orice mare autor dăinuie şi printr-o singură carte, şi uneori, îi poate fi de ajuns şi-o singură poezie. Iar convingerea mea este că dumneata te numeri printre marii autori ai noştri. ”

(Dintr-o scrisoare a lui Miron Radu Paraschivescu, 1970)

„Cititorul avizat va descoperi *o peşteră cu manuscrise* şi *sunetul candelabrului,* va descoperi versuri uluitoare şi o viziune care, dincolo de un strat prim *zigurat*, are coerență şi profunzime. ”

Gheorghe Jurma

Cină cu păsări

Toată bucuria, fericirea mea o las ție Doamne
acolo în cer şi aici pe pământ
trăieşte Tu, Fecioara şi Tatăl
tot ce trebuia să fi trăit eu ca adus la viață –…–
Viața fără viață e mai moarte decât moartea
ce vine într-o clipă şi gata cu pământ pe tine –…–
aseară cinam cu păsări
eu am luat coaja de pâine
lor le-am lăsat miezul şi s-au bucurat
am cinat cu ouă din cuibare
cu fâlfâit de păsări ciugulind şi eu –…–
A venit întunericul să se uite
cum poate trăi un singuratic
dat afară din viață şi iubire
pentru că n-a fost cum visase el
la ce mai trebuia şi visul de copil
şi ursitele, cele şapte sau numai una.
Cina cu păsări venite din pădure
de pe frunze la miez de pâine
ciripeau, ciuguleau
şi viața mea fără viață
de dincolo de jumătate de secol
am lăsat-o Fiului şi Fecioarei
Tatălui Nostru şi Duhului Său să mi-o trăiască
(ce n-am ştiut eu să fericesc)
şi voi cina mai departe cu păsări şi firimituri –…–

Nu sunt saducheu

Am pierdut pe pământ toată viața
Omul mi-a luat tot ce trebuia chiar iubita
nu s-a mai apropiat de tinerețea mea
acum scriu epistole cerului când se aprinde steaua
dintre vicleime –

Am pierdut tot ce putrezeşte
mi-a rămas dorinţa veşnică şi prea copilăroasă
mă îngân cu păsările şi cu aerul dintre timpanele voastre.
Atâta doar să ştiţi nu sunt suducheu
îmi pare viaţa veşnică mai aproape
acolo nu se poate putrezi nu se poate lovi
acolo nimeni nu-i umbră
vom trece pragul fiecare cu viaţa lui
viaţa saduchee spre viaţa de dincolo de noi.
Acolo unii dintre noi ne vom întâlni pe totdeauna
acolo, undeva, departe –…–
Eu nu sunt saducheu şi cred în Crucea de pe Pământ.
Crucea care a înviat pe steagul lui Constantin
de-l bătu pe împăratul în Cetatea Eternă spune Tibrul
şi iată ce spune Învierea că viaţa dispăru şi alta apăru –…–
Pierdui vlăstarul
era aşa de frumoasă chiparoasa copilă
o pierdui şi-mi pare voi întâlni-o
cu acea privire ce nu poate îmbătrâni –…–

Mai aproape de cer

Patul e mai intim decât piramida
Unde faraonul şi faraoana sunt păziţi de pustiu, umbre
şi sfinx –…–
De un timp scriu mai rar oamenilor de pe pământ,
seara mă pun în pat şi-mi iau perna şi mi-o pun sub cap
vine ceva abstract şi nu mă lasă în pace
de parcă ar trebui să fac dragoste c-o nevăzută –…–
Mă voi muta în hamac sau în oricare copac
voi dormi pe crengile lui să nu mai vină nicio nefiinţă –…–
Am pierdut o viaţă iubind din depărtare
n-a fost niciodată aceea la care bătea inima –…–
Voi părăsi patul să mă păzească doar păsările
cum dorm ele noaptea aşa să dorm nevătămat de nicio închipuire
de niciun gând, de nicio fiinţă şi mai ales Nefiinţă –…–
Pădurea mă aşteaptă şi mai pot să mă sui într-un leagăn
n-am nevoie de cai verzi lasă-i să atace Troia
mă sui în copac ajutat de iederă sau de orice nod al scoarţei
mai spre cer, mai uşor văzut de lună şi steaua ce se aprinde
dormind până la ciripire
dincolo de orice oracol şi de Pitia-piti
ce mi-a ţinut viaţa în loc
numai anii să se mute între ei
cum că erai tu şi nu putea veni alta –…–
Voi auzi sunetul frunzei în somn
voi fi departe apa să mă ude
când voi da înapoi pietrele aruncate –…–

Vând – cumpăr – negociez

Vând manuscrise
vând viaţa mea în faţa morţii străine
şi o vând şi pe moarte în afara vieţii –…–
Cumpăr filigranul sufletului veşnic
ce nu cunoaşte efigie sau revers
cumpăr ferestre pentru
unde bate frunza şi unduie alunul
unde apa e în şopot –…–
Cumpăr oglinzi pentru viitorul labirint
într-un munte de cretă
voiesc să distrug fantoma –…–
Negociez viaţă cu moarte
manuscris şi manuscris
negociez de la Babilon încoace cu orice pers
să întorc omul în ţara lui Dumnezeu!
Negociez cu şacalii şi scarabeii
să mă volbure pustiul în faţa fericirii Sfinxe –…–
Dar de ce ai fi venit tu e mister şi mă împiedec
îmi bate inima cu secolele în mileniu
anii s-au mutat în umbre.
Nicio lumină. Voi trage ţigla de pe acoperiş să văd ce copil eram
Voi lua ţigla de pe capul tău cea care ai fost o apariţie
ce nu m-ai înţeles şi nu te-am ştiut de ce tu închipuire (la mine eu)
tu care ai luat ţigla de pe Acropolă să mă învingi cu stilul doric
să trăiesc de-a valma de-a nimenea fără mine şi fără tine
Doamne, fă-mă sfârşit!

Privind marginea pământului

Mă uit la peretele Catedralei
icoana privirii mele pierdută la marginea pământului –…–
Exuberant, mirat şi înfricoşat mă apropii de aripa vişinie
crin lângă crin mamă misterioasă
copilul în braţe şi un surâs şi mă despart şi mi-e dor –…–
Am uitat să mă închin, am uitat de altar
că sunt al nimănui întâiul venit pe lume
steaua e departe valurile se lovesc mai tare de mal la margine
privesc nesfârşitul şi imaginea ta de mamă –…–
Îmi trimiţi viaţă de pe ultima bordură de la marginea mării
şi a cerului
steaua se uită în apă, apa se uită în vişin
crinul se uită sălbatec de alb şi mă las fericit –…–
Sunt pe urmele poetului exilat ce venise prin Turnu-Ruieni
în Tomis
dat afară din Imperiu de iubire –…–
Sunt trist şi îndepărtat presărat cu praf

iubirea mă cutreieră mă înfioară
mă uit pe perete aceeaşi Icoană
mă bat valuri în amintiri
doi apostoli stau la intrare şi eu cât de singur să mai rămân –…–
Aud valuri până în gardul copilăriei
icoană împărătească, mă duc spre Cazinou
unde lumea se joacă cu priviri de pescari
privesc iar în relief peştele şi cocoşul
m-aş ferici şi nu mai pot
mi-e somn mi-e dor şi mi-e noapte.

Aş voi

Cum se desface un palat de oglinzi aş vrea să mi te redea
începutul privirii aş voi să vii iar să rămâi lumina
din noaptea răsăritului –…–
Să intru Catedrală unde mă susţine Crucea mai vie decât viaţa
ce n-o poţi povesti nimănui decât ca o comunicare de suflet –…–
Am să intru în cazinou să beau toate umbrele mişcate
de însăşi mişcarea ta când desculţă mergeai –…–
La zâmbirea ta mai beau o dată din amfora ce o ţin de toartă
am să aud toate valurile dar de câte ori te-ai lovit
şi te-ai întors să-mi iei apa în braţe ca să nu mă iei pe mine
totuşi nu dispari mereu vii şi nu mă laşi să te uit –…–
Să văd frunza să-ţi aud greierii
cum ţi-ar muta fiinţa mai aproape de mine –…–
De la urât la frumos a lăsat Dumnezeu să mergi
ce cale mai e de mers din atât de gol la sunetul tău
tu încă distrugi imaginea ce a colorat Templul –…–
Se zbate marea peştii alunecă din flux în reflux
singură te văd cum spargi fereastra cu zâmbirea ta –…–
Încotro inimă în ce ritm să fiu
dacă m-am oprit la tine şi îmi stai umbră –…–
Mă petrec platonic între Catedrală şi Cazinou
cu toată marea în zbucium până are să vină la mal
amfora de viaţă să te iau cum nu te-am luat niciodată
şi să te beau încet până ţi-o rămâne chipul
imaginat pe lutul ars unde amiroase a vişin şi strugure
din care lacrimi picură pe tot drumul ce n-am mers –…–

Singurii lui Dumnezeu

Apar ca singuri în zori de prin scorburi
din crăpături de piatră
oamenii lui Dumnezeu
ce se roagă pe lumină şi pe întuneric –…–
De pe muntele Sinai până la muntele Aho

în faţa Cerului se închină întru salvarea Omului
Ei nu se cunosc
sunt spre stele cu lumina pe ei
aprinşi de faţa Domnului.
Nimeni nu ştie cum se petrec pe pământ
sunt cetăţeni ai Cerului
singurii lui Dumnezeu –…–
Seara se întorc ca păsările
în grota de piatră sau în scorbura de lemn
cu izvorul în curgere şi nimeni nu-i cunoaşte –…–
Sunt singur şi eu de la Aho la Sinai
spre Ierusalim
iar ei sunt singurii locuitori ce ne dau
în loc de Bună Dimineaţa – Pace Vouă –…–

Să te trezeşti scriind lumea

La cântat de cocoş când se sparg zorii
de se duce întunericul a culoare incertă
când lumea e buhăită de angoase
să te trezeşti copil din somn scriind lumea
peste arcul de amiază când lumina e lumânare
şi-ţi vezi candelabrul –…–
Venit din somn te uiţi spre Catapeteasmă
scrie unei iluzii ce se dezbracă şi se înfăşoară
pe toate culorile de existenţă până la nuanţa ce dispare
scrie că vine seara când se bat umbrele –…–
Eşti aşa pustiu omule viaţa te volbură mai încolo
şi nici nu ştii ce te aşteaptă.
Ai să uiţi de toate scriind fără cuvinte
inima bate repede iar cocoşul veghează venirea pământului
în cuibar –…–
Sângele trece prin cataracte şi încă visezi aievea pe cineva!
Ochiul vede avalanş atâtea imagini pierdute
din putregai albinele te vor până la regină
de la o rană la alta până picură viaţa –…–
Nemuritorule nici nu erai şi veneai cu ţipătul în braţele Mamei
să-ţi dea numele într-un botez cu apă şi duh
până la sfânta cruce şi cât îl doare pe copac
când pe el va sta omul sprijinit de piroane
cartea stă răstignită în piroanele cărora le-am scris –…–
Mi-am lăsat viaţa în uitare şi va veni a doua noapte
n-oi mai scrie nimănui –
să vă uitaţi la crucea cu coperţi şi să citiţi –…–

Învăț să mor cu privirea

Şi nu mai pot să învăț a trăi
învăț să mor într-o anemie cu privirea –…–
E furtună şi veşnice canale prin labirint
săpături ale picăturii de lacrimă necunoscută
şi atâtea urme ce au urmat o Cretă –…–
Minotaurul e omniprezent
aşa că învăț a muri în timp ce mă închin!
Era să fi trăit dar m-am împiedicat de o Himeră –…–
Amintirea face apel cum de mă pierdui
şi la ce mai trăiesc încă o zi şi încă o noapte.
Doamne, cât ai scris pe viaţa mea!
cât să mai dau lumii bună dimineaţa şi bună noaptea –…–
Doamne Ioane cum era în insula pustie
ce au auzit valurile de Apocalipsă
cum te şerpuiau minotaurii şi cum te înfiora Domnul
cu privirea Sfârşitului spre alt început –…–
învăț să mor cu ochiul
în această icoană cu alfabetul secret –…–
Viaţa e un prilej şi ce să mai înveţi de la lume!
Încep să uit că eram cuprins de o iubire
ca de un val de apă
încep să plec şi cine va veni –…–

Merg pe bordură

Îmi este cerul prea departe
steaua mă urmăreşte s-o licăr
vreau să dispar doar am pierdut totul –…–
Iubita e un chip arheologic
orice imagine are o ţiglă pe cap şi orice spaţiu are o cărămidă
dovadă că omul a trăit şi va trăi –…–
Merg pe bordură vreau să mă arunc în gol
cineva mă trage înapoi merg mai departe pe bordură
mă împing valurile înapoi ca între Catedrală şi Cazinou
m-aş mai naşte iar vişinii m-ar întâmpina
călător pe la izvoare unde se întâlnesc veşnic
peştii – păsările – stelele şi dorul de a nu muri –…–
Nu ştiu de ce mi-am pierdut viaţa
ce taină să fie oare ce aş mai începe –…–
Copilăria e o stare, trupul mi-e bântuit de senzaţii îndepărtate
inima bate clopotul bate lumina trece peste întuneric
angoasa are viaţă fără săgeată
balanţa cântăreşte pustiul gheaţa mă înfioară
n-ai să te poţi zări în ea
prin sala Cerului a venit Împăratul
şi are loc debarcarea totul e de pomină
Cuvântul s-a oprit –…–

EUGEN BUNARU

Născut în 4 ianuarie 1945 la Timişoara. Poet, publicist. Membru al U.S.R. Îndrumător al cenaclului ,,Pavel Dan" al Casei Studenților din Timişoara.

A publicat: *Alegerea surâsului*, Editura Litera, 1981; *Datorii nocturne*, Editura Litera, 1985; *Fragment de tăcere*, Editura de Vest, 1991; *Ochiul postum*, Editura Marineasa, 1994; *Travestire în transparența unei zile*, Editura Marineasa, 1996; *Noblețea din aer*, Editura Marineasa, 1999; *Tinerețea unei umbre*, Editura Mirton, 2003.

,,Lucrurile estompate şi gesturile familiare vibrează agonal, dezvăluind un teritoriu imponderabil unde funcționează cele mai subtile mecanisme ale contiguității semantice; se recuperează spontan, la modul proustian, o vagă durată interioară de o opacitate dureroasă. Starea de anxietate a eului infuzează cadrul cu energii intime ce înviază urmele, adică face să resuscite ceea ce este mai autentic în ființă (…). Indiscutabil, Eugen Bunaru e un poet de valoare ce trebuie redescoperit."

Marin Mincu

,, (…) fiorul liric se naşte din întâlnirea dintre biografie şi text, între avatarul gestului cotidian şi restaurarea sa de către memoria textuală, capricioasă şi evanescentă (…). Poezia lui Eugen Bunaru mizează, mai înainte de toate, pe redescoperirea banalului, pe hermeneutica lirică a lucrurilor anonime, dedesubtul cărora se presimte hierofania, fiorul absolutului."

Iulian Boldea

Camera ascunsă

Îmi beau ceaiul de dimineață (verde-amar)
îl sorb pe-ndelete arunc priviri ahtiate jur împrejur
pe obiectele vagi statuare
Am deja pungi albăstrii sub ochi
şi un psihic fragil de pensionar în pofida
siluetei mele incerte de adolescent întârziat
pe străzi şi prin baruri
Visez iubiri exotice
dezlănțuiri amoroase în păduri tropicale
cu arbori până la cer. Scrutez lumea ore în şir
de pe balcon disting mişcări înceţoşate figuri geometrice
de-a dreptul bizare le urmăresc hipnotizat
prin transparența unei aripi de libelulă. Mă întind pe pat
aştept cu capul sprijinit de perete citesc câteva fraze
din Matei Iliescu din tinerețea şi moartea artistului
Cândva cineva ar putea desluşi aici acolo – depinde
cum îţi iroseşti privirea – o pată arhaică o urmă
discretă de craniu şi cu puțin efort al imaginației
ar putea desluşi în aerul îndepărtat al camerei
un fir argintiu – veşnic – de respirație

Întâlnirea umbrelor

Moartea stă pe pat cu părul alb şi cârlionțat, lipit de craniu,
cu o ceaşcă de cafea în mâna galbenă, atât de fină, încât e chiar străvezie;
din când în când, soarbe cu înghițituri mici şi lacome, apoi priveşte distrată

rostogolirea obiectelor, a camerei înseşi, până când, în preajmă, se încinge
o horă măruntă şi îndepărtată a sunetelor dintotdeauna.
Moartea cască ochii de pe pernă, tremură, gâfâie sub cearşafuri,
întinde chiar braţele şi se bucură că toate sunt la locurile lor,
descoperă chiar, cu uimire, că, uite, în vitrină, lucrurile au devenit duble.
Deodată, moartea tresare, se ridică în capu' oaselor (cineva a strigat-o
pe numele mic din copilărie), priveşte prin geam cerul de primăvară, pasărea
pe care azurul o înghite: un punct al acelei zile?
Moartea vrea să ţipe, să strige „ajutor", dar, chiar atunci,
limba i se încurcă în raze, ochii i se închid în lumină,
capul se rostogoleşte prin norii albi şi brusc ea vede
cum a fost copilă, cum a fost mireasă, cum a fost femeie tânără
şi lacomă până ce în pântec a început să i se mişte sămânţa.
Şi oare cine e mogâldeaţa neagră deasupra patului ei,
de ce o zgâlţâie şi o întreabă dacă aude, dacă i-e foame, dacă i-e sete,
când ea, moartea, tocmai distinge chip şi chip, umbră şi umbră
– tot mai dragi – de la care nu mai primise, tare de mult, nici o veste…

***

Era în seara de vecernie
când un nor alb răsfoia cerul dumnezeiesc
de albastru când adia lumânarea singură
pe o balustradă şlefuită de gânduri
În mica staţiune montană
perechi-perechi lumea ieşea la promenadă
şi fanfara ejacula cântări crepusculare
Domnul pictor Nicolae tocmai se strecura
cu o valijoară sub braţ
pe stradéle – în grabă – urmat
de doamna soţie Magdalena
şi de pudelul lor suspinând vesel
sub bereta albă ce-i şedea de minune
peste breton

O scară ce cade

Uneori ştiu fără vreun dubiu
că tu eşti acolo în cer
Ştiu bunăoară că printre atâtea treburi îngereşti
ce le ai de împlinit
Cel de Sus îţi dă din când în când răgazul
să-ţi întorci privirea către noi cei de jos
Am motive serioase să cred
că tu ne porţi de grijă în continuare
că ne duci câteodată de mână
ca pe nişte copii neatenţi şi rătăciţi
expuşi la tot felul de primejdii invizibile
Ba chiar ştiu că în fapt tu ne eşti îngerul protector
Alteori cazi şi tu acolo sus

în transă adică pur şi simplu
te potopesc amintirile şi priveşti atunci intens
la petecul nostru pământesc
de paradis priveşti ca şi cum am fi din nou împreună
ca şi când noi cei rămaşi aici
iată facem primii paşi imprudenţi
ba chiar plutim hipnotizaţi
pe o scară nevăzută ce cade lent de la tine
Din cer

***

Îl prindea mereu treaz ora aceea nedefinită, încercuit de o tăcere atentă ca de oglindă,
când susurau străveziu plantele agăţătoare din cameră şi aripile de fluture de pe buza unei ceşti de cafea,
când ochi fabuloşi priveau prin geam filmând cu încetinitorul un spaţiu ingrat,
ticsit de cărţi, ziare, pixuri, vaze, scrumiere, când tic-tacul unei pendule din vremea imperiului
şi lumina pulverizată fin dinspre abajurul de pe noptieră, şi paharele, şi ceştile – din vitrină –
pe care le-au dus la buze doamnele şi domnişoarele sub pălăriile lor fanteziste
din albumul familiei, când toate-toate păreau să-l împresoare cu o forţă inexplicabilă de seducţie
şi obiectele din jur începeau încet-încet să respire adierea confuză a zorilor.

Peron

E ora străvezie
poţi privi printre nervurile frunzei
dincolo de lumină
până când trenul (mult aşteptat)
devine minuscul – o jucărie –
tocmai dispare fără călători fără bagaje
se adânceşte undeva silenţios
între *cutele cereşti* ale memoriei
până când peronul devine pustiu
şi aerul tremură musteşte de amintiri
până când acelaşi măscărici
îţi lipeşte un surâs sibilinic
pe chipul tău de paiaţă
tocmai căzută din cer

Doar o carte…

Până şi nările au amintirile lor
bunăoară acum când aglomeraţia traficului
mă determină să-mi schimb brusc traseul
spre casă şi s-o iau aiurea
pe stradéle arhaice ocolitoare
E început de toamnă
şi lumina de-a dreptul alcoolizantă

lustruieşte orbitor frunzele nefiresc
de verzi ale arborilor de pe bordură
Un miros de mărar trece abil-cotropitor
dincolo de gardul de sârmă ghimpată
unde mârâie blând cel mai bătrân dulău al cartierului
E liniştitor până şi faptul că simţi deja
înserarea parcă mai grăbită ca de-obicei
pe aici prin locurile astea abuzând
de propria lor tăcere, de miresmele lor
halucinogene, prin locurile astea de care te leagă
o dată în plus senzaţia că până şi nările
au amintirile lor cu mult mai subtile
şi că aerul – încremenit – în care cineva
închide sau deschide o fereastră
e doar o carte perversă-feerică din copilărie
în care începutul şi sfârşitul
se tot îngână se tot amână
mereu

***

Scriam poeme dus-întors
într-un tren ce agoniza victorios
de la o gară la alta
le scriam pe băncile mizerabile
ale unor peroane mohorâte
înţesate de figuri mohorâte
pierzându-şi în vacarmul asurzitor
şi-n amestecul de duhori orice expresie
Scriam cu ochii dilataţi de floarea albă murind
în fruct pe o creangă în erecţie
Mă abandonam unei priviri
ce-şi picura ceara ca o lumânare arzând pentru vii
şi pentru morţi în amiaza ce ameninţa să rămână
veşnică

Weekend

Am coborât din tren mai întâi eu apoi ea
(îi întinsesem mâna răscolită de dorinţă)
Am mers un timp paralel cu calea ferată
între traverse iarba era neagră-arsă
Bătea vântul fierbinte am trecut pe lângă o casă
spartă ce părea să fi fost gara cea veche
Am trecut pe lângă o fântână moartă
câteva orătănii moţăiau toropite
am trecut pe lângă un camion îngropat în nisip
am ajuns în sfârşit înecaţi în sudoare
ne-am întins pe o pătură sub o salcie
am intrat în râu ne-am zbenguit
prin apă am alergat pe plaja fierbinte

ne-am lipit trupurile unul de altul
ne-am simţit dorinţele irealizabile
ne-am depărtat am mâncat prune şi mere
am răsfoit câte-o carte am discutat
despre prima tinereţe şi despre moarte
La 6 fix am luat-o spre gară pe acelaşi drum:
un camion îngropat în nisip
gara cea veche orătăniile moţăind toropite
fântâna cea moartă, în spatele ei ne-am sărutat
până când am simţit o prezenţă străină:
un câine ne privea apoi a luat-o în altă direcţie
În sfârşit trenul în sfârşit am ajuns în oraş
am umblat pe străduţe dosnice
se însera oamenii udau florile
ne-am despărţit la un colţ
Când am trecut prin piaţă am cumpărat o lubeniţă
şi-am început să alerg spre casă
abia aşteptam să-i aud pârâitul
şi să-i muşc miezul dulce până la sânge.

Cu treburi prin capitală

Ochii adolescentelor mă claxonau
maşini zvelte îmi fragmentau graba şi sentimentele
frunzele cădeau cu dexteritate în dimineaţa rulantă
străzile (ciudat!) deveneau tinere, tinere
şi ţipătoare şi neruşinate şi mă ciupeau
şi mă tutuiau (ce mai faci bătrâne, chiar aşa, zău,
nu ne mai recunoşti?) şi mă opream, fâstâcindu-mă,
colţ cu Bărăţiei şi beam un sirop de coacăze
şi iubeam brusc totul – era vară, deşi septembrie,
într-o lună arborii vor fi goi, indecenţi
şi totul se va îngâna, se va perverti undeva înlăuntru,
poate doar o dispariţie luminoasă în portbagajele
toamnei, când iată bătrâna Piperora cu braţele arse
se arăta tuturor acolo în Piaţa Amzei
Alţii se opreau, priveau,
puţin mai la dreapta, pe trepte de marmură,
se lichefia, sub voalul orbitor al miresei,
convoiul nuntaşilor şi abia în amurg, prin Cişmigiu,
sânii grăbiţi ai fetelor vătuiau amintiri de porţelan
în ochii mici, reci de pe băncile pensionarilor.

***

Se-auzea un gâlgâit călduţ
în plină amiază a lui decembrie
Au aşternut o urnă lângă zid
şi crengile (moarte) începură să şuşotească
deasupra într-o limbă arhaică
Câţiva fugăreau un patruped
pe partea cealaltă a străzii

Atunci am avut inspirația
să plutesc preț de câteva clipite
în aer răstimp în care toate astea
se accelerau (acolo jos) deveneau
minuscule după cea mai savantă
logică. Târziu am început să ard
așa din nimic, tocmai făceam colțul
și tocmai vedeam cum se sting toate
(acolo jos) încet-încet limpede-limpede

Câțiva stropi

De la o vreme culeg ici-colo
cu gesturi tot mai stinghere
cuvintele nimănui care bântuie
prin ganguri prin piețele goale
pe străzile blânde și hâde ale cartierului
De la o vreme cineva o mână obscură
azvârle cu pietre în mine din toate direcțiile
Mă strecor și eu zgribulit orgolios
printre vehicule somnolente
ce mă împroașcă abil și faruri ce surprind
ca pe o pată confuză câinele strivit de asfalt
Îmi lipesc și eu câte-o frunză antícă
peste vânătăi hilare și peste picurii
de sânge (șiroind ieftin pe obraji)
din care abia voi mai stoarce
câțiva stropi de imensă rușine

Poemul fără cuvinte

Într-o dimineață tăcută va ninge tăcut
și brusc fără nici un avertisment vor exploda
pomii și vor țâșni peste tot (asemeni
unei oștiri inefabile) florile ierburile
Într-o dimineață zidurile cărunte
ale cartierelor vechi vor străluci
ca niște oglinzi orbitoare ale nimicului
implorând întârzierea unei ultime raze
Într-o dimineață o singură pasăre
va acoperi lent cerul și fulgul unei pene desprinse
va survola orașul ca o sentință fără drept de apel
Într-o dimineață voi da la o parte
draperiile putrede și voi lăsa lumina
să se împrăștie în odaie voi lăsa lumina să foșnească
să-mi pipăie mărunt și lacom versurile
să le adulmece ademenindu-le cu încă
o efemeră transfuzie
Într-o dimineață nu voi mai pleca nicăieri
voi ști doar să-mi urmez pașii
pierzându-mă pe aleile unui poem fără cuvinte

ILIE CHELARIU

Născut în 25 august 1955 la Timişoara.

A publicat: *Istoria Radiofoniei bănățene*, în colaborare cu Nicolae Pârvu, Editura Augusta, 1998; *Zece ani de singurătate*, Editura Eubeea, 2000; *Kaki*, Editura Eubeea, 2003.

„Poezia lui Ilie Chelariu aleargă pe traseele literaturii optzeciste cu viteza şi pasul sigur ale celui ce are exercițiul solidarității. Dar şi pasul sigur al celui capabil de a trăi evenimentul la toată intensitatea dezamăgirii".

Cornel Ungureanu

blaşcovici

cu gura căscată după sputnik
nici nu ştiu când am crescut
o
i
oi
țara mea bogată şi frumoasă
poporul meu harnic şi viteaz
lăboaiele mari şi muncite de cefere ale tatei
bunicii mei geace mat rata şi oraca
usoda şi chiloții mei tetra de şraț
cinema steaua roşie mehala
biletele cu un leu cin'zeci la filme cu tancuri şi konieț just
coloanele de gheorghe nume de prost
uralele sincere ale lui ion nume de slugă
la țol festiv
şi fanfara
ah fanfara
de unu mai sfinții se roagă
leidi madona pentru toți copii albaştri ai cetății
de la ada marinescu la lira
pantaloni strâmți şi soioşi cu trei sute de la ocico
minimax
o lume mirată de directori cu foarfeca în mână prin clase
să mă învețe minte
să ne învețe minte
să ne facă oameni
strungari betonişti şoferi lăcătuşi electricieni
nu paraziți
hipi
la statuia cu tanchişti ruşi sclipesc antene
e duminică
ceata lui cornel buchiseşte la aer curat
numele din dicționarul nevăzut bai ricuest

tristeţe la barieră
drumul spre izbăvire în lumina sulfuroasă a crepusculului
patru metri de fâşie cenuşie
arată greblată pândită
bătăi şi trădători chilugi
la colţ e pustiu
n-a mai venit nimeni
n-a mai rămas nimic
doar cei ce ne-am dat nume după a zecea bere la cină
ui-mast-tu-bi-fri
în spatele gării
cei douăzeci şi doi şi-au luat liber
pe iarbă brichete aprinse desenează grafiti
trupa adunată din nou cojeşte timpul într-un colţ
nicu ioji mircea ţăndărică
dar e doar un mizerabil de plei bec
anii se zvârcolesc pe jos horcăind
şi-au înfipt vedeniile colţii în beregata lor
la orele zece ale nopţii
după ultima sticlă de vodcă ieftină
bătrâni
plecăm spre case teve copii neveste servicii daravele
cartierul te izbeşte cu sete
de noii vecini noii copaci noile case
de tine
la colţ e pustiu
duhul albastru al cetăţii a murit
umbrele se zbat tăcute în mâlul nopţii
nicio poezie nicio poezie
doare
doare

manuscrisele de la timişoara moartă

aveţi dreptate să-mi topiţi aripile
şi eu trebuie să înghit aerul libertăţii noastre
dar moleculele de oxigen se împuţinează
din pielea celor 3652 de zile ale
oligofrenului tineger
iată manuscrisele de la timişoara moartă
între coperţi
clonţul de siliciu al noilor hecări roade
maculata parolă a tuturor
mi-e dor de un flai adevărat
am strâns ceara pentru aripi
dar
am rădăcinile înfipte prea adânc în noroaiele
de pe strada mea
n-am putut fi nici măcar o zi vulturi
n-am avut parte nici măcar de curata prăbuşire
vietăţi ale labirintului

boşorogii optzecişti

nimeni nu mai optzeceşte
lustruiesc cu sârg aurele maeştrilor
molfăie doctorate
dau din mână
color
tropăim înapoi în eprubetă
în vitrina librăriei cățeaua de viață urlă a pustiu
ne ținem de urât perechi după sticlă
eu şi statuia mea
tu şi statuia ta
el şi statuia lui
soldățeii de plumb scriu scriu scriu
amuşină soclurile
pantomima obligatorie
un fel de pablic rileişns
anglofeții lustruiesc balustradele anilor arondați
nimeni nu mai mârâie
dan
mi-au pus costumul cu cocoaşă
când nici nu ştiam de evadarea în viitorul programat
exuperiadă cu botul în nisip
în oraşul duşmanilor mei
timişoara
hope-hope
hopa-hopa
mă hăituiesc vedenii din țara părăsită

fotografia bunicilor

oldis bat goldis pe care nu i-a cumpărat nimeni
niciodată
deşi erau de vânzare mereu
la bucată şi la verstă
fast fud pentru cartografi şi gestionarii de zodii
un muced veac de singurătate în doi
bardo
ochi care n-au văzut niciodată muntele ararat
deşi frumoasa lor arcă
construită la anul de grație una mie nouă sute opt
era o solidă versiune giast merid
de după sticlă
ochii goi şoptesc că shambhala-i după dune
bucovina

omul lui leonida

acum sunt „cei trei sute"
doar cei trei sute de la trecătoare
puşi să oprească milionul de fiare
şi mi-e teamă

eram
erau
trei sute de nume vieţi personale
cu speranţe zile de dragooste şi ură
acum doar „cei trei sute" sunt
nu mai sunt

nemuritorule
eşti omul lui leonida
nemuritorule
întotdeauna la o distanţă convenabilă
şi scapi
şi scrii
şi ştergi
şi uiţi

ai murit demult nemuritorule
timpul linge fericit stâlpii putrezi
acum ştiu că trebuie neapărat să o spun
frumos
chiar foarte frumos
pentru ei
cei care vin

pixul dumneavoastră este o catedrală
soţia dumneavoastră este o instituţie
fiul dumneavoastră este un geniu
dar eu chiar sunt „cei trei sute"
şi mor pentru ca tu să poţi muri
nemuritorule

prizonier în ochiul cioclului

lui Iosif Costinaş

fericitule
te-am văzut cu ochiul liber într-o zi fierbinte de mai
şi m-a luat cu frig
nu erai în groapa cu lei
la pol nu există lei
doar eschimoşi bătrâni duşi departe
să se împace cu lumea şi cu ei

nimeni n-a aflat
niciodată
dacă au făcut-o dar aşa povestesc
cei ce-i duc
altcumva n-ar putea să doarmă liniştiți
fericitule

fericitule
te-am văzut cu ochiul minții într-o noapte pustie de mai
temperatura mediului ambiant oricum nu mai conta
nu mai aveam trup demult
îl abandonasem printre florile lui ianuarie
într-un geam mizer
şi m-am gândit că pe tine aş putea să te întreb
cum poți să scuipi pe carne
fără să-i doară
fără să te urască
fericitule

copilul lui panthera

am văzut copilul lui panthera
cel flămând cel gol cel desculț
fără nume şi fără casă
pândea cele douăsprezece coşuri cu fărâmituri
retragerea celor zece mii nu a mai avut loc
thalassa a amuțit după o mie de bice
cei cincisprezece mii n-au mai sosit
treizeci de sicli înseamnă un drum lung
mai lung ca acel de o mie de li
chestii socoteli
zicea nea bachus
la bariera mileniului
domnul bakunin ne aşteaptă cu fiara în lesă

huaquero

priveşte-mă frate bolnav
ți-am făcut semn din groapa comună a milioanelor de uitați
dar nu mă vezi
coclită
aura mea nu mai luceşte
acum sunt
doar poetul nevândut
huaquero în valea uitatelor averi
un fel de membru cu drepturi depline

al uniunii nescriitorilor din românia
un zecist eşuat
în oribila noapte a fetelor lui lot
cobor din nou treptele însingurării
fug cu velele însângerate în spinare
spre ţărmul de unde am venit
îl mai pomenesc unii prin temple
îl mai văd alţii prin hublou
îl mai străbatem noi la
ceasul topirii aripilor

elogiul sinuciderii

i-am privit cu patimă
prin sticlă
viaţa se lansase în afaceri
ofertă excepţională
vitrina iubirii dintâi
a sărutului absolut

erau albaştri
cum să te uiţi în ochii lor ca la un carnaval
cum să te uiţi în inima lor ca la un spital

erau eram
albastru
ca pasărea renunţării
ca focul care înnegreşte
faţa singurătăţii
când nu mai înţelegi nimic
din ce ţi se întâmplă
când nimic nu mai ticăie ca înainte

cocoşat pe ziua de azi
ridici privirea
amorţit
te uiţi la cerul albastru
la păsările căzând
taci
melcii nepăsării
îţi ling obrazul
taci până nu mai ştii
să vorbeşti
taci

ION CHICHERE

Născut în 11 decembrie 1954 la Fizeş, jud. Caraş-Severin – m. 2004.

A publicat 13 volume de versuri, dintre care amintim: *Poeme vesele şi triste scrise prin cârciumi comuniste*, Editura Timpul, 1990; *Viziuni,* Editura Amarcord, 1996; *Transatlanticul şi păpădia,* Editura Marineasa, 2004.

„Ion Chichere dinamitează marginile ce-l împresoară dureros, oferindu-ne, cu o satisfacție candidă de poet autentic, o feerie de explozii în lanț".

Gheorghe Grigurcu

„Ceea ce mă impresionează pe mine la Ion Chichere este capacitatea sa de a se înnoi şi de a creşte de la un poem la altul. Privind în jur, aş spune că fenomenul e mai degrabă neobişnuit".

Mircea Martin

„Ion Chichere a trecut, treptat, de la o lirică de precise şi crude impresii urbane, unele de-a dreptul naturaliste, la o foarte subtilă emoție în fața universului rural, nud şi expus, ca o fructă aproape de pârguire, poate tocmai pentru a sublinia că într-un poet autentic cântă simultan privighetoarea şi cucuveaua".

Ştefan Aug. Doinaş

***

linia se subțiază
litera se lățeşte
gândul s-a rărit

m-am născut
de prea puține ori
şi de prea multe ori
am murit

ar fi putut fi frumos
ar fi putut fi bine
s-ar fi putut
peste fiecare sfârşit
am scris început

dar tot ce e suflet
apasă acum tot ce e trup
greu, mult prea greu

şi nu mai pot întoarce flacăra
în minereu.

Fizeş

Ilenei Chichere

copilăria – un lighean întors peste păsări
o sfoară terminată într-un zmeu
o casă în hornul căreia barza
pune scrisorile lui Dumnezeu

o seară în care pâlpâie lumânarea
în ochii strigoiului de dovleac
când râsul parcă mi-e plâns
şi tata… copac…

visam întreg
visul era înalt de 64 de metri
şi în vale încă se turnau cărămizi desculțe,
vinul ardea cu fuste albastre,
era timpul pământului circumcis de cercul căruței
toamna îşi ținea luna pe dulap…

o, voi flori albe de lemn câinesc
şi voi flori galbene de corn şerpiu
arcul meu se întinde între europe
coama mea în asii se spăla

îmi țineam iubita de mână
şi ne era teamă că vom naşte
vibram ca ascuțitul tril
al săgeții în fag…

topit în noapte cu luna pe umăr cântam
ținte de aur îmi păreau stelele-ntr-un ham
părul mi se-ncâlcise în osia carului mare
roțile lui mă târau peste castanii în floare…

țin soarele de căpăstru
aburul dimineții învinețeşte zăbaua
mă luminez
cântă pe acelaşi ram
privighetoarea şi cucuveaua

Dumnezeu spală norii,
ca pe nişte rufe albe
îi întinde pe raze de soare,
vântul adie uşor
vârful porumbului se clatină
nicicând n-am să mor…

este în mine un suflet limpede
şi o mirare atât de fericită

că nu îndrăznesc să mă mişc
din iarba înflorită

glasul lumii este atât de departe
încât cuvintele pot fi oricum
lanţul fântânii cântă-n amiază
viaţa e fum…

Evul mediu contemporan

poetei Gabriela Savitsky

Trec sunetele prin placentă şi iau forma unei guri.
aici este doar urletul ei de hârtie. în locul cuvântului
a fost alt cuvânt. între litera de grafit
şi litera de hârtie e un abis – scrisu-mi-s

Doamne apără numele Tău din mine.
Şterge de pe meningele memoriei mele
numele străin.

de aici din ostrovul morţii privesc prin lentila
mării – departe prin al fluviilor ochean şi mai departe
prin ochiul izvoarelor văd – evul mediu contemporan:

o ninsoare neagră mi se depune pe umeri. pe mâini
computerele latră ca nişte câini. într-o formulă
sunt ascunse numele de hulă. spaima aleargă în pielea goală
prin tunelul axonului. se pierde sensul omului.

Doamne Dumnezeule ţine-mi mintea întreagă
Ţine-mi sufletul întreg. văd prin marea solidă.
prin iceberg. cum mă îndepărtez de copil.

sunt sfâşiat de cuvinte ca mişcarea de timp

privesc sub timp în jos prin ochiul meu scos.
prin ce n-a fost privesc în ce va fi –
se leagănă în lacrimă viclean – evul mediu contemporan:

asirianul călare vânează o turmă de calculatoare.

noi suntem murdăria universului conştient. din capetele
noastre de ciment pleacă ecoul armelor cadenţate.

sulul subconştientului este o înfăşurare de fapte.

din doi ochi plâng o singură lacrimă.
din două mâini fac o singură cruce.
Doamne nu mă mai duce / din adevăr / în real /.
vine o atât de mare cantitate de viitor
într-un atât de scurt prezent
încât se face trecut.

bate un cal cu fruntea în poartă
şi pe cal e un copil adormit.
el visează că eu scriu ceea ce el a citit
într-o stea. acolo în stea acolo în stea
acolo în inima care a fost a mea
sângele curge nepăsător. şi se face Lumină.

trăiesc sub pielea de aur a unui mit. şi mor sub
pielea de pământ a unui om. şi voi muri.
şi nu voi muri. îngândurat rup petalele unui crin.
şi le mănânc. şi nu voi muri. şi simt cum ating marginea fiinţei –

în formă este însuşi conţinutul
gravidă de volum e suprafaţa
în moarte este învierea în înviere este viaţa –

am trecut de lună. am ajuns la soare. sunt orb
ca şi el. sunt orb şi luminez în depărtări.
tot ce ating se umple de mirări. iartă-mă Doamne

Tu ştii că niciodată nu voi putea desena punctul
fără de roată. Centrul nu voi putea să-l desenez
fără să sângerez.

plâng. prin lentilele lacrimilor
prin al plânsului ochean
văd – evul mediu contemporan:

profeţi mincinoşi născând profeţi adevăraţi
fraţi bând din cranii sânge de fraţi.
putreziciune şi pucioasă.
fiinţe altoite pe fiinţe.
alcătuiri din seminţe.
gene halucinogene.
sânge şi puroi
în morene.
gunoi.

DOAMNE, ROAGĂ-TE PENTRU NOI!

Fumul de cânepă

se dedică lui Gabriel Marineasa

Sicriul lunecă şuierând pe zăpadă
moartea mea nimeni nu poate s-o vadă

din vârful muntelui până în îngheţata cascadă
sicriul meu lunecă şuierând pe alba zăpadă

dacă n-ar fi ochii
dacă n-ar fi ochii
păsărilor de pradă
dacă n-ar fi nasturii pietrelor
dacă n-ar fi rujul
de pe scândura albită de rindea
dacă n-ar fi sticlele goale
ale stelelor ah, dacă n-ar fi aceste mame
aş înnebuni

mort aş înnebuni de viaţă
şi beat de moarte aş cânta:
mai naşte-te o dată aşa cum eşti
mai naşte-te o dată aşa cum eşti
în unul singur ca să poţi muri

departe în văi ciocănitorile
îmi bat cuiele-n scânduri

sus în cer norul ia forma preotului
ca nişte uriaşe cădelniţe hornurile
se clatină –

totul e ritm – cu pantofii mei nou nouţi
bat tactul în scândura sicriului

nici nu se observă că sunt mort –

caii se opresc la răscruce
în ziua cu soare

ploua cu bani fără stemă
în pâlniile de alamă ale fanfarei

muzicanţii se îneacă de aur
şi tac cu ochii holbaţi

aceasta e arta: să râzi în propriul tău sicriu
cu aceeaşi putere cu care plângeai în leagăn

nimeni nu poate să trăiască
decât viaţa pe care o merită – trag cu acelaşi arc

dar săgeata zboară altcum
iubesc cu aceeaşi putere şi pierd întreit

sicriul alunecă atât de repede încât cel mort a înviat
conținutul punctului este atât de dens
încât a înghițit fraza

văd unii cu litere cum scriu pe spatele gol
al femeii văd alții cu tocuri la brâu meditând

şi unii şi ceilalți sunt la fel de înalți
cât propriul lor sicriu

întins pe spate cu un deget în nas
îmi imaginez viața ca pe o lebădă
fiindcă n-am văzut niciodată o lebădă

visând îmi imaginez că sunt treaz
în fumul de cânepă al copilăriei

atât de fin îmi închipui apa
că pana lebedei ar strica-o scriind

las totul să curgă aşa cum e

zăpada s-a topit
şi acum sicriul este o luntre

Poemul fără sfârşit

nici nu ştiți ce vă las – şi totuşi
cândva veți vedea
cum axul stelei polare
trece prin inima mea.

atunci, demult, cândva
când nu voi mai fi,
veți vedea linia
dintre noapte şi zi,

tăişul îngust de spadă
pe care privighetoarea
cu cântecul ei a unit
cerul şi marea,

şi mânile-n rugăciune,
şi dragostea în cuvânt,
şi umerii ţării
de capul său sfânt.

ION COCORA

Născut în 14 noiembrie 1938 la Greoni, jud. Caraş-Severin.

A publicat: *Palimpsest*, Editura pentru Literatură, 1969; *Dezlegare de chaos,* Editura Dacia, 1973 (Premiul Asociației Scriitorilor din Cluj); *Suveranitate lăuntrică*, Editura Eminescu, 1975; *Inventatorul de numere,* Editura Dacia, 1976; *Plante de dincolo*, Editura Dacia, 1983; *Ar mai fi de trăit*, Editura Vinea, 2003, (Premiul de excelență al Uniunii Scriitorilor din Bucureşti); *Oda Caligrafului sau Ficțiunile artistului la maturitate*, Editura Palimpsest, 2004 (Premiul de poezie al Uniunii Scriitorilor din Cluj); *Va fi o fugă*, Editura Palimpsest, 2007; *Privitor ca la teatru*, vol. I, Editura Dacia, 1975 (Premiul Asociației Scriitorilor din Cluj); *Privitor ca la teatru*, vol. II, Editura Dacia, 1977 (Premiul Asociației Oamenilor de Teatru şi Muzică – ATM); *Privitor ca la teatru*, vol. III, Editura Dacia, 1982; *Privitor ca la teatru*, vol. IV, Editura Dacia, 2003; *Fără mască, domnule Godot*, Editura Palimpsest, 2005.

„Poemele lui Ion Cocora se nasc, fară doar şi poate, din neliniştile unei sensibilități elegiace, care, cu discreție şi delicatețe, departe de furia „demolatoare" a vechilor avangarde, construieşte totuşi în linia poeziei suprarealiste, de unde preia, dacă nu şi metoda dicteului, cel puțin gustul metaforelor şocante, ce tind să surprindă viața straturilor profunde ale conştiinței, apelând la aglutinările imagistice insolite."

Octavian Soviany

Într-o seară de noiembrie

În curând voi pleca să îngroş rândurile
celor ai nimănui celor de nicăieri celor fără de țară
aşa îmi zicea mama într-o seară ploioasă de noiembrie
cu o zi înainte de a împlini optzeci şi patru de ani
îți promit că voi învăța limba mandarinului
a broaştelor țestoase a pietrelor sub cascadă
a poemului credibil senin lipsit de încrâncenare
că mă voi purta rezonabil cu prietenii tăi poeții
băieții aceia de lume cu tinerețea decapitată
în mansardele igrasioase ale secolului douăzeci
unde cu sânii unor fete cumsecade şi o sticlă de vodcă
se ajungea la apogeul libertății de exprimare
nu-i voi dojeni când nu-şi găsesc ochelarii
le voi ține capul pe genunchi mângâindu-i pe creştet
le voi spune că eşti bine că posibilitatea de a te bucura
de călătoriile la care ați visat a venit prea târziu
că oricât de adânc te afunzi în izvorul calului cu aripi
frica rămâne aceeaşi nu scapi de ea

Rochia de mireasă

Rochia de mireasă stă în faţa oglinzii
e numai imaginaţie ochi şi urechi
îşi închipuie mireasa în baie sub duş
vede pielea ei aburind aude susurul
apei când îi dezmiardă sânii
şi tot ce mai rămâne de arătat vederii
ca lumea să meargă înainte

Citesc kafavis

Stau în fotoliu fără să mă mai gândesc
cum voi suporta castitatea senectuţii
îmi beau cafeaua îmblânzită cu lapte
citesc kafavis şi îmi spun cât de puţin îţi trebuie
câteodată să fii fericit să fii euforic
să nu simţi anii ce te apasă să nu te plângi
că de picioare şi de mâini îţi atârnă saci de nisip
să exulţi ca între două pulpe de curând epilate
să fluieri cu depravarea unui amnezic
să ai senzaţia că abia atingi pământul
că duci pe umeri baloturi invizibile cu fluturi

Între smerenie şi păcat

Şoldul tău plin de fantezie
alunecos şiret fierbinte
conştient de propria-i celebritate
îl trec prin toate capcanele textului
vlăguindu-l de orgolii şi indiferenţă
îl întărât cu detalii ca şi când i-aş descrie
liniştea de după împărtăşanie
ori poate numai urmarea unei anestezii
pentru o memorie ce încă mai crede
că dezvinovăţirea e o realitate duioasă
îl târăsc între smerenie şi păcat
până când nu mai poate să îndure
buzele mele deasupra lui fără să-l atingă
nici ochii privindu-l îndelung
de parcă ar privi o litografie

În două cercuri paralele

Mă închin părului tău secret, care este
triunghiul perfect al Divinității.
Apollinaire

Am ajuns să o vedem şi pe asta trăim adică în două
cercuri paralele în care ne învârtim până ameţim
tu eşti aceeaşi şi mereu alta ca şi obsesiile muribundului
când sicriul i se târăşte pe trup precum omida
eu nu cunosc fericire mai mare decât atunci
când îţi vedeam părul secret cum creşte ca rogozul
cum acoperă dicționarele cum acoperă istoriile literaturii
în fiecare sfârşit de săptămână stăteam într-un hamac
departe de sindrofiile cu bufnițe şi şerpi gânditori
e rândul altora acum să-ți fie credincioşi
ca şi un maidanez portarului de bloc
să privească ploaia să se închine triunghiului
să constate că imaginația lor nu face doi bani
să descopere că trebuie să-şi cumpere o umbrelă

Mă joc

mă joc de o viață cu tine de-a v-ați ascunselea viața mea grăbeşte-te şi găseşte-mă
odată nu vezi că locul unde m-am ascuns e din ce în ce mai strâmt pereții între care
s-ar zice că trăiesc se strâng tot mai mult şi de teamă că îmi vor sfărâma oasele ori
mă vor lăsa fără de aer nu mă mişc nu respir nu închid ochii o moarte în somn nu e
ceea ce să mă mulțumească deşi s-ar putea să aibă pântecul cald un surâs binevoitor
să fie dispusă chiar nu se ştie la ce te poți aştepta să împărțim ofurile în acelaşi
aşternut între două fumuri trase din aceeaşi țigară poate nici nu ar fi rău dar povestea
în mare s-ar asemăna cu un sfârşit de roman când după lectură nu rămâi decât cu
nişte hohote de indignare „pe cât a fost de norocos ar fi fost de mirare ca norocul
să-l părăsească înainte să-l părăsească viața" gândul că iar trebuie să-i aud spune-le
doamne că va îndepărta până şi moartea de mine.

Analogii tandre

E o seară senzuală pe care ar trebui
să o scriem împreună pe un perete
şi să locuim în ea
tu să-i numeri semnele diacritice
să-i înscenezi vernisaje
eu să-i descopăr analogii tandre
să-i îmblânzesc himerele
nu te nelinişti că întotdeauna
cu o sacoşă pe umăr şi câteva cărți
gata oricând să scoată din încurcătură
sunt pregătit de plecare

am să mă întorc
nu se renunță ușor la o intimitate
cum ar fi aceea când ești surprinsă
în pat cu capul pe pernă
și cu brațele goale deasupra plapumei

Într-o elegie cu obloanele trase

Să ne întoarcem unde viață ar fi trebuit să fie și nu a fost
să fim la fel de perfecționiști ca și bunica atunci când tăia tăițeii
pentru supa de duminică
să nu uităm că trăim într-o cavernă dilatată de secol ce și-a pregătit
atent apariția
ca un surâs jovial pe buzele unei frumoase doamne ridicându-și discret
chiloțeii de pe marginea piscinei
ce putem face e să ne ducem împăcați anii pe care atât ne-am dorit
să-i ajungem
fără să ne pese că ne vor îngropa cu fiecare zi sub greutatea lor și nu
ni-i înfiază nimeni
eu stau singur într-o elegie cu obloanele trase și nu mai întreb de tine
nu aștept să-ți apară chipul în fereastră și să-ți arăt cum crește iarba
peste mâna care ți-a dăruit scorușe și porumb fiert
acesta e ultimul poem pe care îl scriu degeaba se cârcotește de astă
dată chiar mă voi ține de cuvânt
e o mândrie a mea dacă moartea când va veni mă va găsi cu o
boală mai puțin

Ceea ce se uită

Nu poți să-mi ascunzi nimic
știu mai mult decât poți să-ți închipui
despre nasturii de la bluza ta
despre nările tale întinse ca două aripi de liliac
peste plantațiile de tutun

ceea ce se scrie se uită
ceea ce se uită se scrie

nu pot să-ți spun nimic despre lumea cealaltă
conversez cu tine despre oricare alte teme dorești
dacă sentimentele ți se revarsă din trup în cascadă
mă pun de-a curmezișul în calea lor

în criza mea de imaginație
fotografia ta mi se lipește de ochi
precum un timbru pe o carte poștală

Mă simt bine

Mă simt bine cu voia lui dumnezeu nu-mi este frică de nimic proviziile necesare pe
cât mi-a stat în putință le-am făcut precum orice om prevăzător nu am de ce să-mi
fac griji sicriul alături de şifonier stă în dormitor rezemat de perete nu lipsesc din el
cele necesare ca să nu fiu arătat cu degetul şuşotindu-se că mi-am risipit economiile
şi viața pe femei şi băutură vechiul costum de nuntă deşi se tocise pe la coate şi
butoniere a fost ajustat de minune i s-au băgat câteva fâşii de piele în talie şi chiar e
lejer nici nu s-ar zice că a răbdat şi văzut atâtea sărmanul cămaşa cravata pantofii şi
toate celelalte sunt la rândul lor într-o stare perfectă puțină atenție nu strică totuşi
când va veni clipa să mă faceți ca nou un amestec de mirosuri de naftalină şi lavandă
s-ar putea să vă înțepe nările dar nu e nimic grav în asta important e să nu uitați că
în pivniță se află mai mulți saci burduşiți cu pământ adus cu pumnii de la rădăcina
prunilor de pe dealul morii o dovadă că nu am fost pe atât cu capul în nori pe cât se
spunea m-am gândit pentru puțină siguranță să aveți la nevoie cu ce mă acoperi dacă
se va întâmpla cumva ca în momentul acela să se treacă printr-o criză de pământ

O lungă carantină

Nu mă mai pot aştepta la nimic bun de acum încolo
am ajuns la vârsta când viața îmi este scoasă la licitație
chiar cu zâmbetul pe buze în clipa următoare se poate mierli
stau la intersecția dintre două hambare în care îşi fac veacul
ziua lilieci incestuoşi şi noaptea cucuvele cu carabine în gât
aici e de mine îmi zic am cu cine vorbi despre modă şi terci
cu cine schimba pachete de țigări tichete de masă sticle de votcă
brichete tatuate cu târfe zile ploioase pentru adultere de weekend
am cui să mă tângui fără să mă tem că voi fi arătat cu degetul
că nu am avut norocul să fiu unul din cerceii pe care
îi porți în urechi şi nu-i scoți nici atunci când faci duş
o doamne tu cel care le ştii şi cumpăneşti pe toate spune-mi
de ce femeile frumoase s-au oprit atât de puțin în viața mea
de parcă toți anii mei au fost o lungă carantină într-o gară
şi ele o scurtă ivire în fereastra unui tren

Doamne umbrosule

Ieri încă mai credeam că nu mă vei lăsa singur
stihie grațioasă fără de care zilele îmi sunt numărate
acum mă sprijin de tine ca de un peisaj în ceață
ori ca de un copac doborât de vânt

mâine va începe cu simple exerciții de imaginație
în care voi pune puțină aducere aminte puțină melancolie
un abur abia perceptibil cu arome de frunză de mentă
o pajişte cu maci înfloriți sub o ploaie de vară

doamne umbrosule cum aş mai vrea să trag pielea
de pe trupul drogat al transcendenței
să privesc prin ea ca prin sticlă cu ochii cu degetele cu limba
să te văd cum vei putea suporta atâta transparență

Cuiburi de rândunică

În fiecare noapte versurile acestea
exersează mersul pe două picioare
nori pufoşi le îmbie paşii să calce
când tu în somn îți aduci aminte
un copil precoce cum îți desena
în pântec cuiburi de rândunică

Ascult bătăile caste ale clopotelor

Ascult bătăile caste ale clopotelor
dar nici măcar o fantomă care să-ți semene cât de cât nu apare
se crapă de ziuă şi eu număr pe degetele de la mâini
cuvintele care mă privesc de pe coala de hârtie
după ce o noapte întreagă am stat cu ea în față
gândindu-mă ce fericit eram când îți mângâiam coapsa
până creştea cât o lună plină pe cer
acum smârcuri cresc în mine şi dinlăuntru
îmi acoperă ochii ca un voal negru oglinda din baie
covorul sângerează de când nu a mai fost atins de tălpile tale
dacă tot nu ai de gând să vii pedepseşte-mă
şi nu-mi reda vederea

Două umbre

Eu singur nu ştiu unde am ajuns
tu singură nu şti unde ai ajuns
amândoi lipsiți de vedere
atingem cu vârfurile degetelor o margine
tu spui că este a vieții eu spun că e a patului
un bătrân catarg amintindu-şi ce a fost odată
începe să sângereze nu-l vezi nu-l văd
dar aburul sângelui face două umbre să exulte
ca o regăsire de sine
eu nu-mi aduc aminte nimic
era o noapte străină atunci de noi
ca marea de un pescăruş mort
tu nu-ți aduci aminte nimic
valurile se spărgeau de țărmuri
şi lăsau în urmă o lumină de pipăit
pentru bastonul orbului

SIMONA CONSTANTINOVICI

Născută în 27 ianuarie 1968 la Ciacova, jud. Timiş.

A publicat: *Casa cu tăceri de toate mărimile (*poeme), Editura Augusta, 1996 (Premiul de debut în poezie la concursul Gheorghe Pituț); *Colecția de fluturi* (roman), Editura Brumar, 2005; *47 îngeri de catifea* (poezii), Editura Brumar, 2008; *Nepoata lui Dali* (roman), 2009, Editura Marineasa.

„Simona Constantinovici e, aşa-zicând, o Simona Popescu a Banatului, a Timişoarei. Şi ea a debutat cu poezie şi continuă să scrie poezie. Şi ea şi-a încercat forțele în roman şi continuă să scrie roman. Şi ea e o universitară de marcă, organizează cursuri de creative writing şi scrie cu studenții texte experimentale, lucrări „în verde". În plus, o admiră sincer pe Simona Popescu şi ceea ce scrie, ceea ce face, admiră activismul ei. Amândouă poetele aparțin mişcării nouăzeciste. Au o luciditate aparte şi un stil personal, după care începi să le recunoşti. S-au maturizat repede în orizontul de aşteptare al literaturii."

Gheorghe Mocuța

„Simona Constantinovici oferă cartea (47 îngeri de catifea) unei experiențe excepționale, transcrise cu inteligența celui care ştie a-şi pune în scenă întâlnirea şi lupta cu limitele".

Cornel Ungureanu

lecția 1

să se termine totul cuminte
asta vreau VIAȚĂ sau MOARTE
pe muchie de cuțit
acum ori niciodată
într-o sticlă să se aşeze particule din tine
din mine omule fără nume ce eşti
să zbiere fibrele cărnii tale şi să se izbească de
pereții reci
şi poate se găseşte cineva să o astupe
sticlă magică pe care scrie cu majuscule
CARNE LA STÂNGA SUFLET LA DREAPTA
niciodată esențele să nu se piardă
esențele tari
moartea se reface la soare ca şopârlițele
până la toamnă vom avea piețe întregi cu
morți atârnate în cârlige ca şuncile de porc asezonate cu dioxină
moartea-delicatesă moartea-lux moartea-avangardă
vizitatori din țări străine vor cumpăra câte-o halcă din piața 700
la ei nu se găseşte-n stradă asemenea delicatesă
asemenea lux asemenea avangardă

lecția 2

visez un poem lung cu multe serpentine tuneluri
şi câte-o haltă minusculă în care timpul să verifice ora exactă
din an în paşte

un fel de labirint al labirintului visez
de la Timişoara Gara de Nord până la Paris Gare de Lyon
din Vietnam până-n Coreea de Nord
un poem port la Marea Japoniei
în care peştii să-şi arate cozile dezinvolt
ar intra în Guiness Book desigur
ar face înconjurul lumii cu tot cu rimă împerecheată
încrucişată îmbrăţişată
visez să înot printre cuvintele acestui poem care atinge în treacăt
umerii Giocondei autoportretul lui Van Gogh
clopotniţele bisericilor
liniştea mănăstirilor
visez să mă-nfăşor în cuvinte ca-ntr-un giulgiu
din care culoarea a ieşit la o primă spălare

lecţia 3

mă autodenunţ
am săvârşit cu bună ştiinţă
acest poem în două luni cinci zile două ore şapte minute şi o secundă
inspiraţia mi-a dat târcoale
am lăsat-o să intre pe uşa de la balcon
a preferat să-mi arate degetele ei fine înmănuşate inelate
ochii ei migdalaţi m-am prefăcut
nu am înţeles de ce mă vrea pe mine
erau atâţia poeţi care aşteptau la rând tineri bătrâni fete băieţi
nenorocoşii din literatură cu şepci de jazzmani
cu negre cuşme de vladimireşti
cu fesuri nespălate zeci de ani
întru păstrarea neîntinată a norocului
dacă s-ar fi adunat cu toţii în piaţa publică în amfiteatre
linşat aş fi fost poeţii ca o armată a BUNEI SPERANŢE
cu rucsacuri pline de manuscrise nepublicate
puştile lor se îngroapă în sângele statorniciei voastre de cititori
mă autodenunţ
cedez în semn de solidaritate premiu de excelenţă oricărui poet care nu a reuşit
să-şi publice în viaţă volumele
cu sufletul trunchiurilor de copac autohton
păstrate intacte în inima lor
cedez statuetă din marmură albă
primesc la schimb cuvinte magice
cât să-ncapă în apartamentul de 64 metri pătraţi
în care locuiesc de patruzeci de ani
aş vrea totuşi să nu se ştie unde îmi depozitez cuvintele
mi-e teamă de acei devoratori de cuvinte de umbrele
de suflul de ghearele lor gata de atac
cedez idei crâmpeie de imaginaţie saci plini cu regrete

animăluțe de companie care se reproduc la vedere
de mai multe ori pe an rețete de secol XVI
cu cele mai alese mirodenii blănuri confecționate la casele de modă
din Paris Barcelona Tokyo clopote de sticlă de aramă
de vise sparte şi refăcute după bunul plac
cu mici imperfecțiuni prin care trece aerul de crepuscul
timid şi rece precum şarpele din ochiul tău
pe care tu nu-l vezi nu ai acest privilegiu
şarpe verde închis în sine dezvirginat în lumina neonului
şarpe melancolic
şarpe tutelar
şarpe de doi bani

lecția 7

Dumnezeu mi-a şoptit la ureche un poem
îi spuneam să repete unele cuvinte
din cauza circulației nu auzeam sfârşitul versului
câte-o sirenă de salvare bruia armonia lumii mele
Dumnezeu nu avea însă timp
El şoptea şi pleca
am rămas ca un prost privind pe cer dâra
Lui de lumină albastră izbindu-se de dâra
unui avion cu 365 de pasageri
izbindu-se cu putere de dâra mea
neprietenoasă
am înțeles atunci că-ntre moartea mea şi
nemurirea Lui nu-i decât un pas
nu-i decât un popas,
hélas!

lecția 9

nu iubesc nu urăsc
când scriu poeme gândesc scurtcircuitând aerul
cuvântul trece prin mine şi se opreşte
în câmp alb zvâcnetul lui cheamă alte cuvinte
îmbulzeală derută
nu ştiu ce va urma
povestea se scrie singură
participant neutru şi neavizat
mă bate gândul să părăsesc degrabă litera

prietenii îmi spun că am o semnătură frumoasă

lecția 11

oamenii nu vor înțelege niciodată de ce
se moare în livada cu portocali cu lămâi

oamenii vor alege o bucată albă de cer
şi o vor atârna de urechea măgăruşului
care păzeşte livezile

lecția 12

piticii din poezia mea de tinerețe au dispărut
altfel spus nu au mai vrut să asiste la spectacolul
zilelor zidite-n cruce şi-au abandonat destinul
au plecat fără remuşcări într-o altă dimensiune

veronica mă întreabă dacă-mi aduc aminte de
piticii pe schi-jeturi care se pierdeau în ceață

aştept în pragul uşii să vină piticii şi să se aşeze
cuminți în versurile mele câte doi câte trei

lecția 13

degetul meu arătător
desenează pe sticlă
cercuri
din ce în ce mai rotunde
deodată se opreşte
de cealaltă parte
foarte aproape
chipul Tatălui
se arată curat
în transparența clipei
oare mă vede?
întoarce fila
în mâini nu ține Biblia
citesc pe buzele Lui
„nu vă temeți de cuvinte!"
când se lasă înserarea
şi sticla devine opacă
îmi spun că aş fi putut fi
cu puțină perseverență
un credincios de elită
un creştin cu stea în frunte
un as al rugăciunii
aş fi putut naşte copii
credincioşi creştini aşi

lecția 14

de când mi-am cumpărat laptopul negru
ceva s-a întâmplat ireversibil cu imaginația mea
i-am transferat-o lui mi-a preluat gândurile
ofurile păcatele metamorfozele
îmi dictează tot felul de chestii
înghit şi scriu
îmi spun că asta nu sunt eu
mă posedează cu alte cuvinte
regăsesc în manifestările de aparat necuvântător
forme ale stării de „cum aş fi vrut să fiu"
dacă ar avea picioare m-ar plimba de bună seamă în lesă
să vadă cetățenii din urbe că el e Stăpânul
iar eu un poet ratat

lecția 16

Dumnezeu ține fulgii de zăpadă
cu nişte fire invizibile de lumină
ca la teatrul de păpuşi se joacă
pe deasupra capetelor de copii
în Piața Crucii ei râd zgomotos
şi se agață de fulgi
Dumnezeu îi ridică la cer
Dumnezeu îi coboară la pământ
deodată spectacolul se întrerupe
s-au încâlcit firele în coroana unui brad artificial
mai bătrân ca înaltul mai verde ca poezia

lecția 20

poeții nu mă aud ei sapă adânc tunele sub apă
au venit cu miile din toate colțurile lumii
din columbia a venit fernando cu soția şi cei şapte copii
din africa de sud miguel cu fiul său orb
din irlanda arnoldino cu descendenți în italia lui mussolini
din jamaica missur-ali cu o plasă de scoici încă neîncepute
poartă costume de scafandru poeții şi tuburi imense de oxigen
se lipesc algele de ochii lor la pătrat iar peştii pirania
vin în banchize să le desfacă inspirația ca pe-o halcă
de carne poeții sapă cu patimă tunele sub apă
respirația lor e mută cuvântul stratificat în mii
de cuvinte translucide

lecția 21

imaginația nu m-a trădat uneori mi-a dat cu ambele mâini
giuvaere perle chihlimbar le-am scăpat printre degete au ajuns
în curtea unei fetițe bolnave ea şi-a chemat părinții bunicii
prietenii să vadă minunea imaginația mă cunoaşte mai bine
decât mă cunosc eu când mă apucă melancolia vine la mine
şi-mi dictează un poem sisifian imaginația m-a salvat de la moarte
atunci când a fost cazul am salvat-o şi eu de la nemurire
suntem chit în fața lui Dumnezeu în fața paginii albe. stop şi de la capăt.

lecția 23

toate poemele au fost scrise
nu-mi rămâne decât singurătatea
inviolabilă
în ea mai există cuvinte lungi
asemeni fildeşului de elefant
toate poemele au fost abandonate-n
emisfera sudică
în emisfera nordică
pinguinii ciugulesc câte-un vers
anonim cu gust de suflet bătrân
prins între două lumi

***
poeziile pe care nu le-am scris din lipsă de timp inspirație
mă vor exclude din paradis le văd aleargă deja după umbra mea
înnebunite de eşec poeziile scrise sunt pregătite de atac
cu sulițe cu torțe aprinse cu mitraliere şi alte teribile
instrumente de tortură
poeziile îşi fac de cap pentru a salva ce mai e de salvat din
bietul meu prezent din bietul meu trecut

pe fiecare umăr câte-un înger
râde în hohote de poeziile
scrise la tinerețe

***
poeziile
au în comun
pagina
albă
(şi) câteva
sentimente
alese
uneori
pe sprânceană

TUDOR CREȚU

Născut în 13 iunie 1980 la Timişoara.

A publicat: *Dantelăriile Adelei*, Editura Mirton, 2001; *Obiectele oranj*, Editura Vinea, 2005; *Omul negru* (roman), Editura Cartea Românească, 2008; *Developări literare* (critică literară), Editura Universității de Vest, 2011.

„Se simte în aceste versuri – și în întregul discurs poetic al lui Tudor Crețu – izbânda de a împăca eterna vârstă „avangardistă" a poeziei cu propria subiectivitate, într-o modalitate „atipică" în contextul generației sale."

Mircea Bârsilă

„Dezideratul lui Tudor Crețu pare a fi neîntrerupta şlefuire a imaginii, finisarea cuvintelor cu precizie în cadrul aproape metalic al versului. Nimic nu trebuie să fie în plus, totul trebuie să semnifice sau, dacă nu, cel puțin să trimită către o semnificație."

Oana Cătălina Ninu

***

sunt tânăr şi sângele mi-e mai cald
decât cafeaua de dimineață
pot să îi aud globulele ciocnindu-se
să confund clinchetul lor
cu zarurile amestecate
în pahare
iar mâna când mi-o trec prin păr
îmi pare că aud sălbaticii
apropiindu-se printre desişuri

mă privesc în oglindă
e ca şi cum aş privi stropi de apă sclipind
de-a lungul liniei vieții

sunt tânăr
şi poate c-o să țină
(atât cât să-ți treci palma
peste plopii înalți)

***

aş vrea şi eu
– altminteri tot captiv
în cercul lăsat pe masa prăfuită
de ceaşca de cafea
voi rămâne

voi fi tot un ins
ce n-are curajul să poarte pulovere negre
direct pe piele
fără o cămaşă cu guler alb
să le îmblânzească –
aş vrea şi eu – zic – să fac măcar câţiva paşi
pe poteca urcând ca o venă la tâmpla muntelui
trecând dincolo de creastă
coborând
la capăt se zice
sunt râuri unde
mişună de-a dreptul peştii nu apa
şi simţi sfârşitul iernii
pe măsură ce ţi-e mai uşor să numeri
punctele liniile de pe spatele păstrăvilor
când înseninările par a subţia gheaţa

***

moartea
reveriile ecvestre ale sufletului
probabil că simţi – pur şi simplu - ceva
asemănător cu alunecarea uşoară
a solzilor de peşti zglobii
ce-ţi trec pe la picioare vara
când te plimbi în şlapi de gumă prin apă
cu un lichid ce te cuprinde discret
începând cu degetele
şi îi cunoşti pe rând stările temperaturile

e o cunoaştere mai exactă
decât numărul oricăror trepte
în spirală sau în linie dreaptă
decât scrisul în sine
la ora – târzie – în care literele
– cu buclele şi curbele lor –
sunt o pictură abstractă
o umbră de iederi imaginare
şi e ceva rece şi sec
ca un gust persistent de cretă pe limbă
în amestecul de alb şi albastru al paginii

***

citeşti cu becurile aprinse înainte de vreme
zodiacul ziarele vechi
de când zgârietura din palmă
– care acum îngroaşă linia vieţii –
încă mai sângera
e patru patru jumătate
şi ar trebui să urmezi linii drepte

impecabile cum sunt cele de pe costumul gri
ca să mai poți ajunge
până la cel mai apropiat obiect

***

scriu din nou
nu mai lipseşte decât un poem despre țară
despre dinții metalici ai roților
ce se macină reciproc în fabrici
poemul scris pe o hârtie
ca felia de pâine înmuiată
în adâncimea arămie a ceaiului şi care
se destramă o dată cu fiecare literă

dau din când în când din cap
aprob totul
şi continui în melancolia asta
– ca şi când aş bate la nesfârşit cuie în pereți –
să privesc înainte
cu mâna streaşină la ochi
sau printr-un tub de plastic verde
viitorul domnilor viitorul
ca o ninsoare dintâi
peste un peisaj
ce te face să tragi imediat perdelele
să deschizi ferestrele
şi aşa mai departe

***

mă mişcam prin camera goală
în zornăitul globurilor de plastic
legate de picioare
e o duminică trezită
de corcoduşele verzi şi acre

încercuiesc în calendare datele importante
încălzesc puțină apă
înmoi un pişcot
sau privesc uluit
rotunjimea farfuriilor la prânz

n-am avut niciodată atâta timp
ca acum când fumez pe muchia zgrunțuroasă
a unei plăci de beton
praful e şters de pe bateriile ceasurilor
adunat în saci
şi împrăştiat
peste lume

***

amin
într-adevăr amin
spun vouă
port blugi
blugi şi un pulovăr alb

e dimineaţă
n-a curs niciodată atâta suc peste lucruri
ca acum când fecioare scriu pe miez de brad
şi parcă străbat holde burgunde
mâna de mi-o trec prin păr

e dimineaţă
îmi simt sângele ca o înseninare
în încăperi văruite sau cu pereţi de cremă rece

e dimineaţă

***

mâini care dau la o parte
straturile de zgură şi praf
de pe gresie până când gresia devine
într-adevăr albă
şi aceste mâini se ridică-nspre cer

e o deschidere în urali
o breşă – veţi vedea –
care singură te face să-nţelegi
ce e alunecarea

o!!! şi exclamaţia ar trebui să continue
până la capăt
merită încearcă despică
o păstaie de mazăre
şi lasă zeama să ţi se usuce pe mâini
pe mâinile tale
acoperite de straturi şi straturi
de piele de zgură de praf

***

markerul albastru şi cel verde
încă-ţi mai par (din) miez rece scobit
adânc de îngheţată
semn că nu-i totul pierdut
că nu trebuie decât să-ţi apropii îndeajuns ochii

să priveşti
perdelele oranj devenind întinderi aproape elizee
şi aproape că poți şi tu să zici
"and I became transported as I gazed"
pâlpâirea ledului de monitor
în camera întunecată seara după film
o lume algezică vocalică
cu ființe pe nume rahela
şi felii de jeleu congelat
unde lichidele potabile au gust de lămâie
iar moartea nu e decât concluzia
la care ajungi contemplând
pereții albi ai unei încăperi

***

wing
scria pe geaca ei subțire
cu un roşu aprins sau cu un roz convingător
pulsând ca sângele sub unghii

nu ştiam exact ce înseamnă
doar o vagă bănuială
când neglijentă şi-a aruncat geaca pe pat
şi o (fracțiune de) secundă
am văzut-o plutind lin
ca o aripă

***

carte care te deschizi
te desfaci
ca aripioara dorsală
a peştelui cu solzi albi
când iese din ascunzătoare
şi ochii lui iluminează apele
ca un răsărit de planetă
moartă

***

mugurii
iviți ca într-o compunere corecturile cu roşu
şi ierburile apropiindu-se de treptele casei
în procesiunea lor tăcută
de credincioşi cu cărțile în mâini

e şase şase şi paisprezece minute
soarele răsare peste fiecare dală de faianţă
de pe pereţii înalţi şi albi
ca pieptul cailor ce se ridică în două picioare
prin basmele despre facerea lumii

***

după rânduirea lucrurilor
seara
când nu se mai aud decât
bătăile inimii
clipa
urzită în dogoarea palmelor
forfota mâlului
la trecere răţuştelor
zâmbetul unui copil bolnav
cu rămăşiţe de tăiţei pe buze

***

atâtea zile
a căror lumină seamănă
cu tristeţea cântecelor de leagăn
cu umbra copacilor
şi seva ce o torc în sine
ca o vorbă de duh
atâtea zile
în care liniile ne par iederă
când ne privim palmele
când ne privim în oglinzi
de parcă am vrea să ştim cât e ceasul
să intrăm în vorbă cu noi înşine

***

pot să mai dau jos o haină
şi haina asta poate să fie neagră
să îmi aşez cafeaua între coarnele taurului
şi să-mi apropii oglinda de ochi
până când respiraţia abureşte sticla
iar imaginea se întunecă treptat
ca într-un final de film
degeaba
schimb masa la care scriu
şi camera unde doar pereţii
au mai rămas de arătat cu degetul

ADRIAN DERLEA

Născut în 29 iunie 1949 la Timişoara – m. 1999.

A publicat: *Apa regală*, 1966; *Clipa imperială,* 1998, la Editura Marineasa.

„Poetul nu se patetizează şi nici nu se înduioşează în evocări, dar desenul său realist e întotdeauna învăluit într-o imediată compasiune."

Al. Cistelecan

„Sensibilitatea lui Adrian Derlea pare să se muleze perfect pe lentoarea acestei lumi, a cărei viaţă curge monoton, fără schimbări spectaculoase. Poetul înregistrează imaginea punctual, şi, mai rar, panoramic. Starea proximă este neutrală, deseori de lehamite, dar structura poetică are forţă sugestivă."

Alexandru Ruja

„Adrian Derlea practică un lirism domestic, nostalgic, melancolic, trist evocator al trecutului idilic, lipsit de orice grandilocvenţă şi de orice preţiozităţi, într-un limbaj dezarmant de simplu, ferit de experimentele lingvistice, un lirism al concretului, blând, nespectaculos, semănând cu banalele fire de iarbă, dar cât se poate de vii, mustind de clorofilă."

Constantin Buiciuc

mehala

vom pune mesele mehalei cap la cap
să-ncapă fiecare cu ce-aduce
nişte gâşte grase şi purcei de ţâţă
ceva salate
şi brânză
să-ncepem a-nchina ţuica
în sănătatea tuturor
şi tot aşa
cerând mirilor o sărutare mai lungă
pentru darul nostru
s-ajungem la potroace
ce fain a fost şi
altădată şi-altădată
vom cânta la plecare
toată mahalaua să ne ţină minte

drum de căruţe

casele-s cam dărăpănate deja
faţă-n faţă
de-a lungul unui drum de căruţe
prin curţi

bătrânii stau la umbra unor nuci
şi mai bătrâni
câte-o femeie aduce apă
de la cişmea
iar bărbaţii fac treabă de bărbaţi
ca-n fiecare seară de sâmbătă-n birt
s-ar spune că lumea s-a oprit
la şoseaua care taie locul
câteva grădini mai încolo
dar prin luminatorul podului se văd
apropiindu-se
şi tot apropiindu-se blocurile turn

numele vorbelor

în serile cu ninsoare calmă
se-adunau în jurul mesei
la o cană cu ceai de măceşe
iar teracota fierbinte
şi „Sonata lunii" le tihneau
fumau ţigări ieftine ca-n tinereţe
şi vorbeau despre vremurile de demult
ca despre morţii familiei
de-acum e bine
spuneau
să căutăm câte-un nume vorbelor
vom fi cu toţii
protagonişti ai unor ceremonii funerare
dar nu trebuie să ne grăbim
să nu ne grăbim

târgul

dinspre câmpie
treci mahalaua s-ajungi
în buricul cetăţii
prin curţi
rufele se usucă pe sfoară
şi răsună voci groase de bărbaţi
de dincolo de ferestre
aburii fierturilor
irosesc vise neclare
dar n-ai timp pentru ele
până-n târg mai e ceva
de mers
şi piaţa-i bună

tocmai atunci

orologiul bisericii anunţă conştiincios
cele de cuviinţă
e un semn că totul este trecere
şi chiar se-ntâmplă
că trece
un alai de nuntă
sau un cortegiu funerar
cum să nu-ţi pese?
tocmai atunci
zvâcneşte un stol de vrăbii
şi-nfloreşte muşcata
din fereastra vecinei

La rude, în vizită

la desert aduceau prăjiturile şi tortul
vinul sec şi lichior de coacăze
se plângeau că prea rar trecem pe la ei
doar
la ignat şi de crăciunul sârbesc
zăboveam – teracota fierbinte
ţigările ieftine
ne reţineau
noapte bună spuneam la plecare
şi mai treceţi şi voi pe la noi

méliusz

méliusz, méliusz, de când deja
am descărcat tot fânul
voiam să ne mai vorbeşti de mariska
şi de grebla lată cu dinţii de lemn
şi de toate miresmele
parcă te văd cocoţat în vârful carului
copil de doisprezece ani
preafericit!

Singurătate

dincolo de gard femeia dă de mâncare la porci
şi-apoi lasă ziua afară
pe-un raft armatele de plumb

se pregătesc de luptă înarmate cu liniște
în leagăn un prunc doarme descoperit
lângă fotografia bărbatului femeia aprinde o lumânare
și se culcă

și încă

mi-e dor să dorm un somn ușor
să-ți simt pe piept
urechea ascultându-mă
și răsuflarea
încălzindu-mi molcomeala
mi-e dor să mai avem
același vis frumos în care
făpturile să nu ni se desprindă
o zi și-o noapte și încă
zi și noapte

vămuire

ruina vechii vame
unde țăranii plăteau cu rachiu și tutun
iar ele cu o clipă de animalitate
era un ciob de paradis
noi furam flori uscate din fânul carelor
și-apoi fugăream fetele până la târlă
mai departe n-a îndrăznit niciunul
dincolo putea fi locul unde se lăsau prinse
ori un spațiu plin de primejdii
nu eram triști
dinspre oraș veneau baloane de fum
și le spărgeam cu pietre

așa să fie!

câte-un miez de noapte
uneori
îmi dă voie să-i fiu recunoscător
îngăduindu-mă
la vreo vorbă de taină
ne învăluie o muzică
fără a ne spune ceva
și ne facem pielea să ia reliefuri domoale
numele tău trebuie să fie liniște

îmi spune miezul de noapte
aşa să fie
zic
în vremea aceasta se-aude
vântul făcându-şi rondul
iar dinspre gară pornind
încă un tren al nevoilor

a doua zi

din vacarmul petrecerii rămân
farfuriile murdare şi pahare răsturnate
pe damascurile pătate de vinul sângeriu
iar pe unde s-a nimerit
întârziații
încearcă să fure nişte clipe
de-odihnă sforăitoare
pare a fi un capăt de lume
dar în odaia lor
mirii intimidați de-ndrăzneală
îşi ogoiesc oboselile

ţintar

la amiază lumina-i iarăşi calmă
taurul locului fugăreşte năluci
prin colbul drumului
iar cete de copii înoată spre umbră
de ploaie
aproape nu-şi mai aminteşte nimeni
aşa-i rânduit se consolează bătrânii
sastisiți
şi la crâşma de sub nuci
încă o dată
îşi joacă moartea la ţintar

după război

când zăceau cu săptămânile-n tranşee
îşi mințeau foamea şi frigul
închipuindu-se cu băieții la crâşmă
povestea tata
la atac îmi ziceam că diseară
m-aşteaptă mă-ta să-i țin de cald

şi-aşa cădeau obuzele departe
pe urmă
după pace
credeam că voi sta o bătrâneţe
la stradă
să văd lumea câtă mai e

bunicul

câteodată Bunicul şi-aminteşte de femei
pe vremea lui – spunea – se purta
carnea tare
sâni transparenţi şi mijlocul subţire
cât şnurul răsucit din lumânare

câteodată Bunicul şi-aminteşte de Bunica
femeie de casă era – zice – gospodină
avea nişte ochi tulburi şi mari
iar sângele turbat ca o mină

lumina petromaxului

nu întotdeauna se vede bine această localitate
de beton armat cu buruienile rămase dincolo
de ultima arteră
nici locul unde nu demult
îi spuneam „iubito" clipei de linişte ca şi femeii
pe care o simţeam prima dată fierbinte şi tremurând
în palmele mele
cu toate că mama a vrut să m-aducă pe lume
aici
– abia târziu de tot am înţeles ce e un copac
iarba, noroiul, lumina petromaxului,
un cal
până târziu de tot
lume era doar călătoria pe care-o făceam o dată
pe an
cu părinţii până la părinţii lor
cincizeci de minute la dus
şi tot cu trenul cincizeci de minute la întors

SIMONA-GRAZIA DIMA

Născută în 7 octombrie 1958 la Timişoara.

A publicat: *Ecuație liniștită, Dimineţile gândului, Scara lui Iacob, Focul matematic, Noaptea romană, Confesor de tigri*, (premiul Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Timişoara, 1999); *Ultimul etrusc, Călătorii apocrife, Dreptul rănii de a rămâne deschisă, La ora fulgerului* (o traducere de orientalistică din limba engleză – *Arthur Osborne, Sri Ramana Maharishi şi Calea Cunoaşterii Supreme*), precum şi două cărți de eseuri critice: *Baudelaire, Verlaine, Rimbaud, Mallarmé*, *modele pentru scriitori români contemporani,* în colaborare cu Aurelian Titu Dumitrescu; *Labirint fără minotaur; Interiorul lucrurilor* (poeme), Editura Vinea, 2011; *Blândeţea scorpionului (eseuri critice)*, Editura Ideea Europeană, 2011.

„Simona-Grazia Dima este de invidiat în poemele în care ochiul şi gîndul fug de la o imagine la alta, de la un lucru la altul, cu o indiscretă curiozitate, acele poeme în care fantezia prelungeşte realitatea dincolo de hotarele sale, într-o irealitate complementară. Spontaneitatea şi prospeţimea observaţiei despovărează gândirea poetică de datoriile pe care le are faţă de proiectul liric şi faţă de funcţia ei „simbolizantă". Eliberat de servituţile conceptuale, discursul vizează, în febrilitatea sa, – cu pedante răsuciri – „delirul" propriu poeziei lirice. Atunci când evocă sau când „îşi aminteşte", izbânda lirică atinge culmi la care nu se ajunge decât în zbor."

Mircea Bârsilă

„Aspiraţia purificării prin poem, comprimarea versului până la o străfulgerare de adolescentinism, de exuberanţă, construirea de parabole arată ambiţiile acestei poezii. Miza pe tehnica iluminării subite…, în numele unei mitologii a vârstei de aur, individualizează vocea poetei… vocea lirică ştie să moduleze – între şoaptă şi declamaţie – un pregnant scenariu liric."

Mircea Mihăieş

Întâlnirea cu îngerul

Noaptea, când razele se adună în spatele oglinzilor,
apare drumul, scăldat de ploaia lui martie,
porneşti pe el cu pas lent, nu mai grăbit ca apa,
îmboldit de soliile zilei. De-o parte şi de alta
lucesc castele pe câmpuri fertile,
ți-e teamă că priveliştea se va destrăma,
căci pare durată din solzi jucăuşi
ori din cioburi de caleidoscop.
Clipocesc luminile aţipite în iazuri,
vechimea-i însă trează:
strămoşii cu priviri arzătoare,
în cămăşi albe de in, cărturari şi haiduci,
ţin nemişcaţi puşti înflorite,
pe care se încolăceşte vântul.
Neîndoielnic, a avut loc o victorie,
parcă nici n-ai ştiut de vreo bătălie.
Luptele vor fi fost domoale şi tandre,
biruinţa nu poate avea niciun alt înţeles.
Te cuprinde o clipă, copilăreşte,

frica pentru bunul tău, ce caraghios,
nu mai ai nimic, şi mergi apărat
de o necuprinsă esenţă, de veacuri pritocită,
gol în aburii calzi care te-nvăluie
într-o ştiinţă arhaică.
Prietenii au lucrat pentru tine
şi ce se întâmplă a trecut prin cuvânt,
să te poată însoţi.
Te copleşeşte cascada seminţelor pierdute cândva
şi nu departe, cei de care te-ai despărţit
te aşteaptă rumeni, tropotind de nerăbdare.
Te apropii, caşti fericit,
ai găsit totul transformat în vin,
muncile s-au îndeplinit,
fiindcă ai făcut odată un legământ în fiinţă
şi el s-a pornit singur să rodească.
Elixirul jubilează în jerbe clare,
protectorii tăi n-au stat degeaba,
văzduhul e plin de făpturi ce-aşteaptă
să fie recunoscute, fiecare în aventura
şi legea ei. Se întâlnesc aici pentru prima oară,
tu eşti cel ce le uneşte într-un cămin,
capetele lor plecate sub ochii tăi
alcătuiesc un covor viu
întruna reînnoit în beznă.
Oftezi, viaţa s-a descătuşat din tine,
în sfârşit, zăngăne o poartă ruginită,
atât de calm, atât de uitat.
Şi-apare îngerul, obosit
de truda de peste zi la câmp,
prăfuit, asudat, în saboţi.
Te întâmpină pe drumul de ţară,
cu o lanternă pâlpâind
în mâinile noduroase.

Vorbire iarna

La această oră târzie din an,
în crângul răvăşit de vifor,
ce încă mai păstrează coama
verde-albastră a ierbii, maeştrii
îşi continuă, ca totdeauna, conversaţia,
pentru unii stranie, fiindcă tac,
dar noi o auzim mereu, neîntreruptă,
duioasă. E un chioşc lângă apele prinse
de ger, unde se compuneau vara scrisori
şi fiinţe naive îşi încrustau numele-n lemn.
Alături, praful alb din cer

se uneşte, fără pic de uimire,
cu maroniul praf de pământ.
Maeştrilor le umflă vesel fularele
nimicul cel rodnic
şi duna zăpezii se alungeşte
în bătaia crivăţului şi stă în aşteptare,
vietate cu ochii larg deschişi, lipsiţi de durere.
Nu departe e casa pădurarului, neschimbată
de ani mulţi. Cuprinsă-n rostirea lor caldă,
întreaga privelişte vorbeşte şi ea fără oprire,
pe când ei se îndepărtează, la fel de tăcuţi.
Pentru ca noi, martorii, să nu uităm vorbirea
ce nu conteneşte, chiar şi după ce vom reveni
pe neaşteptate în locurile cunoscute, chiar dacă,
ocolind, vom sosi acolo de unde am plecat.

În ploaie şi în lumină

Fiinţele mici înaintează pendulând
în noaptea luminoasă
printre raze încrucişate cu şuviţe de ploaie,
zboară cu faţa când în lumină, când în bogăţia de stropi,
înconjoară locul şi intră tot mai departe în noapte.
Ochii lor rotunzi, îmbibaţi de lumină şi apă
încep să întrezărească o fiinţă
care li se naşte nebulos înainte,
îi dau târcoale tremurând,
o privesc cum creşte în rafale de ploaie şi raze
pînă i se vede miezul de marmură,
ca un schelet în carnea cețoasă.
Atunci flutură peste domenii întemeierea,
apare casa cu pereţii ei de piatră şi grâu
din pământurile nopţii
şi fiinţele mici o privesc mai departe,
dinspre ploaie, dinspre lumină,
până ce ea nu se mai schimbă, nu se mai mişcă,
crescând printre râsete subţirele,
mereu în mijloc,
apropiată, necunoscută.

Ora albă

În spectacolul schimbător
al teatrului mereu prezent pe domenii,
fiinţele mici înaintează pe tabla de joc,
măsurând cu iubire pământul. Ridică ochii
în ceaţa de aur, spre inima formelor,

unde mulțimi, dând din cap a încuviințare,
dansează proaspete în vânt.
Ființele mici cunosc făptura de aer,
unică şi apropiată, naşterea neîntreruptă
i-o-nvăluie în adieri şi sufluri argintate.
În alb şi finețe, ființele mici adăpostesc
tiparul crud a ce le seamănă
şi a ce nu le seamănă,
spre a-l crește, carne din carnea lor,
topită în mierea tainică a recunoaşterii.
Ora albă le face acum semn să stea o clipă
şi iată-le minunându-se iar de oceanele
de creaturi ivite până-n zare,
care spun da şi înfloresc.

Jocul pământului

Ființe negre cu aripi de beriliu
zboară în furtună umăr la umăr,
sub urnele grele de boabe,
nerăbdătoare să se descarce de poezie.
Scrutează de sus ogorul întins,
care clipeşte răbdător, aşteptând în liniște
rosturile, să le preschimbe, să le uimească.
Aruncate, zboară semințele fără să ştie unde,
iar pământul se înclină cu viclenie
şi le pofteşte în nişele lui ferite,
unde nu trec decât vietăți de întuneric
şi se preling rădăcinile ciulinilor,
într-un mic mormânt, nucă înotând printre pietre.
Apoi le transformă în fluturi, în zmeie, în fete,
după voia lui, şi nu ştii niciodată
ce înfățişare va răsări de după paravanul
de mătase dinaintea apariției, de sub vălul
tras cu grijă pe sub coaja oului,
unde alegerea se face în taină şi râs.

Imn către munte

O, munte, părinte cărunt,
ne închinăm ție,
apărați de bogăția codrilor.
Ține-ne mai departe sub cortul străşniciei tale
pe toți, copiii tăi iubiți,
acoperiți de moarte şi mister,
gingaşii, ostaşii neînarmați,
arzând de mânie împotriva întunecării,

mistuiți de credința în tine.
Noi, trenă de hârciogi, jderi şi râşi,
pornind clătinat pe aleea pădurii,
cu voaluri de borangic
peste blana deasă şi încăpățânată –
sufletele noastre îmbătate de iubire
se pierd în inima puterii tale!

Roata

Ora aceasta e o pădure din care iese marea.
Şi fluxul se-adună – tot mai leneş, mai sălbatic,
în trunchiuri fluide, cu sunet de orgi îndepărtate.
În miezul apelor, un animal cu ochii mari
se scaldă şi fornăie lumină prin spițele nărilor.
Pupila i se-nchide sorbind valuri verzi
şi inimile copacilor marini palpită în cercuri
când, brusc, albia se umple
şi se vede adânc, până-n spate,
cum ora de-acum, făcută inel incandescent,
alunecă până la capăt în roata uriaşă
ce-aşteaptă, cu gura larg deschisă, de furnal.

Lucrul polifonic

Fragmente se-ating în zbor, îşi potrivesc alături
tipare, schițează pe cer un covor vibratil,
de colțuri treptat rotunjite-n fluidul jocului
care dispune mişcările. Se-nmoaie şi sclipesc
de bogăția fără pierderi, se-nveselesc de-nvățătură
în țeava aerului cald şi devenit pe-ncetul al lor,
mereu mai luminos în noapte. Azi ştiu să dea ocol
torentului de drumuri vrăjitoare, ispitei
de la dreapta, de la stânga, până când nu mai
există cioburi, lucruri, ci numai lucrul polifonic,
vast, ticsit de seve – întrezăreşti în el un om
a cărui bunătate fără seamăn adoarme legile nedrepte
pornite-n urmărirea lui. Şi nu se mai arată fețe,
ci chipul de meduză îmblânzită: radioasă, toropitoare
frumusețe.

Noroc

Nu ştiam că-mi ieşise în cale norocul,
când am găsit pruncul enigmatic,
tremurându-şi picioruşele, într-un trandafir,
nici că de la petale încolo începea marea

şi ar fi fost destul să cobor palmele
ca să ating fiorul cald din inima
peştilor grăbiți. Încă nu simțeam
că prinsesem rădăcini sub bolta Primăverii
şi lumea înflorise în jur.

Urme pentru tine

Sunt vietăți
ce lasă anume pe drum
un semn pentru tine –
câte o crenguță înmiresmată,
o carte de aer,
o urmă de pas brusc ridicat la cer.

Popas fulgurant

Într-o zi vei apărea în fața bătrânilor,
îi vei îmbrățișa, le vei simți inima bătând
prin nenumăratele straturi de lână grosolană de casă,
iar ei vor clipi iepureşte spre tine,
vor netezi cu mâna hainele moderne pe care le porți,
vor spune, cu glasuri subțirele de viori,
că moda e un lucru frumos, care merită să existe,
le vei plăcea aşa cum eşti şi cum
te-ai deghizat; nu vor dori s-alunge vântul
care vă prinde-mpreună-n piață, nici tu,
să-i împiedici să-ți ciufulească părul, de parcă nu-i
al tău. Te vei simți într-adevăr singur, adică limpede,
înfăşat în petale răcoroase de crini,
veți râde unii la alții poznaş, două ghicitori
ce se iubesc prea mult ca să se dezlege,
veți glumi la adăpostul straielor complice,
încrețite cu veselie, traducând între voi intențiile
în vorbe calme ca stofele. Ce comicărie
sunt veşmintele, va gândi fiecare, în timpul
ceremoniei de rămas-bun, când reverențele provoacă
tot alte falduri, ce pretext, pentru a ocupa,
în această piață cu vânt, în centrul
zilei deja în scădere, un loc transparent,
migdală arzând, un teritoriu fulgurant,
unde, eliberat, să te poți bucura de pace
şi de cuvânt, împreună cu nişte tineri
ori cu nişte bătrâni.

OCTAVIAN DOCLIN

Născut în 17 februarie 1950 la Doclin, jud. Caraş-Severin.

A publicat 23 de volume de poezie, dintre care amintim: *A te bucura în eroare*, Editura Hestia, 1992; *Între pereți de plută sau moartea după Doclin*, Editura Marineasa, 1999; *Urma paşilor în vale*, Editura Hestia, 2001; *Carte din iarna mea,* Editura Marineasa, 2003; Pârga, Editura Marineasa, 2004. A colaborat la alcătuirea altor cărți şi dicționare. A obținut numeroase premii.

„Lirismul sacerdotal al lui Octavian Doclin este evident, profetic. El recuperează funcțiile vechi, pierdute sau abandonate, ale poetului. Există în scrisul lui Octavian Doclin o rostire apăsată care angajează, în profunzimile ei, triumful sau vina, stările regale sau damnarea ".

Cornel Ungureanu

„Viziunile sale poetice trădează, pe de o parte maturitatea interioară şi, în legătură cu aceasta, pe de altă parte, originalitatea, lipsa de filiații şi convenționalități pitoreşti".

Sorin Gârjan

Când va fi cazul

Într-o viață rapidă ca fulgerul
am adunat atâtea:
cărți de popularizare a cunoştințelor agricole
şi doxuri
ştiri sportive
şi poeme scurte
amintiri din copilărie
plus o trompetă
cu care bunicul cânta la balurile populare
ajunsă acum în colecția de antichități a prietenului meu
poetul
pentru a suna deşteptarea
atunci când va fi cazul
într-o dimineață de februarie
cu prilejul acesta
voi învăța
cum arată viața
văzută şi auzită prin alămuri
voi încerca să aflu
dacă este adevărată
aşa cum recunoşti
dacă este adevărat bănuțul de aur
când îl striveşti între dinți

Suveica

Pe-atunci îmi amintesc
timpul trecea mai încet
decât suveica din mâna bunicii
aşezată la războiul de ţesut

ca înţeleptul în faţa unui text din vechime
bunica purta desenul colorat
ivit cu fiecare lovitură de spată
din poneava ţesută sub ochii mei
ce avea să împodobească patul
din lemn de vişin din camera mare
în care dormeam doar în zilele de sărbători

printre iţele bine întinse
trecea suveica încărcată cu aţa
ce curgea din ghemul
ţinut cu grijă în mâinile mele
mai repede decât privirile
prin care încercam să ghicesc
desenul adus şi culorile lui

mult mai târziu
când am regăsit-o într-un dulap
cu pereţi din placaj
roasă de molii
poneava bunicii ţesută sub ochii mei
avea un desen greu de ghicit
timpul trecuse (deja) mai repede
decât suveica ţesătoarei
(ceea ce a înţeles să spună şi Scribul
prin textul său de mai sus)

Căletca

Îmi plăcea în copilăria mea iarna
să alerg spre casa unui bătrân
pe care satul îl credea rupt de lume
doar eu îl ştiam în lumea lui

mă aştepta întotdeauna cu căletca
pregătită pusă lângă şolocatul ferestrei
întredeschise ningea
prin uşiţa coliviei

aşa se spune astăzi nu crezi
intrau păsări de toate culorile
apă să bea să mănânce grăunţe
eram uluit de îndemânarea bătrânului
pe care satul îl credea rupt de lume
iar eu îl ştiam în lumea lui
cu care trăgea aţa uşiţei
şi de nepăsarea păsărelelor
intrate înăuntru să mănânce grăunţe
apă să bea

astăzi cuvintele dau buzna în poem
în mâna mea tandră-i poema

(mă întreb acum
cum poate oare Scribul să spună altceva
acum scriindu-şi textul
acum)

Schela

Zidarii reparau colţul dinspre grădină al casei
ridicate cu mâinile lui de tatăl meu împreună cu mama mea
sufeream de urât ca de o boală a întârzierii
de aceea uneori uitam să plec la şcoală cu straiţa la spate
astfel că într-o dimineaţă căutând prin pomii grădinii
prin lanul de cânepă pe la marginea ogaşului
o pasăre dispărută m-am oprit chiar sub schelă
urcaţi pe ea zidarii reparau colţul dinspre grădină al casei
ridicate cu mâinile lui de tatăl meu împreună cu mama mea
ca la un cutremur schela se destramă de sus în jos
o grapă desprinsă din ea căzu fulgerător
prin dreptul trupului meu de copil
suferind de boala întârzierii zidarii împietriră
dar eu am lăsat moartea să plece mai departe
oprindu-i la mine doar umbra
pentru vremea cercetării
plecând şi eu să caut tot mai departe
prin pomii altei grădini prin lanul de cânepă secerat
şi pe la marginile ogaşului secat
pasărea dispărută

(acum Scribul adună unul câte unul
cuvintele căzute pe lângă marginile poemei
cum o perlă aşezând strat după strat)

Altfel un simplu poem despre toamnă

În fața sediului administrativ plutonierul hrănește porumbeii
cu zaruri
în plină zi doi tineri se sărută nestingheriți lângă fântâna cinetică
dinspre stadion se aude gool în timp ce mă îndrept
spre un telefon public
mulțumesc, bine, îmi răspunde de la capătul firului moartea
și găsesc că e cel mai bun răspuns ce se poate da
în ultima duminică a lunii septembrie
(discuția se termină brusc din lipsă de fise și imaginație poetică)
mă întorc acasă ușor emoționat gelos și sărac în evenimente
contemplu îndelung herma lui socrate de la muzeul louvre
cu gândul că mâine e luni și că poate nu peste mult timp
se va introduce și la voi videotelefonul

Poetul către cititor

Dacă nu ai curajul impudic
de a privi peste umărul meu
când scriu

dacă nu te cuprinde lehamitea
iubirea deznădejdea ura
privind orgoliul mâinii mele pe hârtie

atunci nu vei înțelege din foșnetul cuvintelor
nu vei putea sesiza – îți spun – decât
un suspect fanatism al abisului

(ceea ce – să recunoaștem – este
încă destul de puțin).

Curat și nebiruit

Cât timp iedera ochilor tăi
în tăcere îmi va lega umăr de umăr,
voi termina dulceața de nuci verzi, cu spumă,
și, curat și nebiruit ca un porumbel
care se scaldă vara în praf
în mijlocul străzii,
mă voi retrage pentru o calculată călătorie
într-o pădure cu aburi calzi și miresme aprinse
și păsări cu glasuri de ceară,
nu înainte de-ați spune printr-o distinctă
înclinare a frunții:
„Noroc bun", moartea mea!

Răspunsul poetului pentru un necunoscut

Cu siguranță că altfel stau lucrurile
mai așezate mai nevăzute mai la locul lor
și chiar dacă așa ar sta unele lângă altele sau și mai și
unele într-altele
în numele poeziei se poate tulbura orice:
până și veghea bufniței din clopotnița unei biserici
devenite recent monument istoric
chiar și somnul porumbeilor de pe acoperișul
celei mai înalte clădiri din oraș
traiectoria pietrelor aruncate spre umărul stâng
al melcului abia ieșit la plimbare
sau îndreptate spre lumina gri a ochilor mei
ori imaginea lui T de sub fruntea brumată
(T – de la: Teop El' Teop Teopia și bineînțeles de la
litera aceea de-o formă severă)
și de ce nu liniștea fragilă a ființei unui municipiu
care ia tot mai mult înfățișarea trandafirului

cu siguranță poate chiar cu siguranța zilei de mâine
sau și mai și cu siguranța zilei de azi
că altfel stau lucrurile

Jocul

Aseară a trecut pe la mine moartea
provocându-mă la o partidă de pocher
(afară ploua în casă era întuneric)
odată jocul început ne supravegheam mișcările
la lumina intermitentă a fulgerului
(suficientă totuși să observ cum adversarul miza pe o carte
ascunsă inabil în mâneca stângă):
cip – și simții cum un șarpe îmi trece peste picioare
    venind tocmai din ascunzătoarea lui din bibliotecă
pas parol – și mâna îmi îngheță în aer
    ca inelele din trunchiul copacului
blaint – și lumina orbitoare a fulgerului
    îmi desprinse varul de pe ochi
    care zornăi pe masă mai tare ca banii
noaptea era pe sfârșite moartea plecase
iar eu acum după ce am trăit și transcris toate acestea
ca un sărut ce se retrage obosit și discret în colțul buzelor
plec să mă culc în interiorul poemului
închizându-i toate ușile
și spunându-vă sincer și bine dispus
bună dimineața odihniții mei
jucați în numele meu revanșa

Mercur

Blând şireată se furişează iarba din ochi
asemenea unui şarpe ruginit de vreme
ai putea să mai rămâi iubita mea ai putea să mai rămâi
vom număra toate cuvintele rămase ca mărgelele pe aţă
părul tău se prelinge peste părul meu
cum mercurul cântarului în mâna dulgherului
măsurând piatra din capătul vieţii

Vişin

Copil mama îmi aşternea pentru somn
dar numai când era sărbătoare
patul din lemn de vişin
din camera mare (adică în graiul nostru
cea mai frumoasă odaie ţinută doar
pentru oaspeţi de seamă)
cel acoperit cu *poneavă* şi *strujacul* cu paie

mă trezeam dimineaţa cu ochii-nroşiţi
de scrumul viselor colorate de peste noapte

copil vara îmi plăcea să mă urc
în vişinul copt de la marginea *plaţului*
coboram pe la amiază cu gura-ncuiată
cerul gurii roş-albastru-nnegrit

astăzi când nimic din toate acestea
nu-mi mai stă la-ndemînă
caut doar cuvântul
cuvântul m-amână

în pelerină de purpură

Păşesc pe apele verticale ale golfului
înfăşurat în pelerină de purpură.
De pe mal mă priveşti tu
inventând o nouă religie.
Cu vârful degetelor subţiri
citesc sub pielea ta
Scriptura unei vechimi viitoare.

FRANCISC DODA

Născut în 1969 la Timişoara – m. 1995.

Editura Marineasa i-a publicat în 1995, volumul postum de versuri, *acel poem de jumătate de oră*.

„Francisc Doda deţinea o bună ştiinţă a scrierii poemului (…) Se poate vedea deosebitul său talent, originalitatea şi simplitatea cu care aborda temele simple ale literaturii. Poetul este cuprins de viziuni, de iubire, de enigme, toate exprimate într-un limbaj frust, dar select ce-i conferă poeziei sale autenticitate, singularitate. Volumul … justifică prezenţa lui în rândurile celor mai bune debuturi în poezia postdecembristă".

Gellu Dorian

Singurătate

Sunt un intrus în poala naturii
în registrele ei nu mai exist
nu mă mai cunosc nici dimineţile
în briza cărora m-am născut
nu mă recunoaşte nici pământul
(ce m-a alăptat cu pâinea lui)
nu mă mai ştiu nici semenii
cu trupurile cărora am fost apărat
de capcane.

Am devenit necunoscut în faţa furtunilor
în faţa valurilor ce fug în umbra mea
de tot ce este rocă sau plantă
de orice respiraţie sau privire
ca trandafirul ce n-a fost vreodată privit.

Au amuţit chitarele

Au amuţit chitarele oraşului
şi sufletele lor cernite în refrene
şi-au confundat fiinţa
cu vânturile nopţii
ce-apasă cu neagră greutate
mormane de statui şi sentimente umane.
Au adormit chitarele oraşului
şi necunoscutele, mereu necunoscutele străzi
ce-au fost mângâiate de colbul suspinelor
desprinse din violaceu tremur de corzi
mutilează privirea
silită să înoate în caldarâmul lor.

Au încetat chitarele oraşului
să absoarbă ritmul
să adoarmă timpanele
să cânte murmurul…

În parcul subacvatic

În parcul subacvatic
îmi ascult uneori
gâfâitul poemelor
în dansul solzilor
şi-al cozilor de peşte

În parcul subacvatic
pierd câteodată
o sprânceană
ce agăţată de vreun gând
rămâne stăpână
pe vreo epavă

În parcul subacvatic
urc şi cobor
pe-o unghie de coral
o sticlă goală e timpul
şi mâna mi-a devenit branhie

În parcul subacvatic

***

Mă bălăceam în vană
în spumă şi clăbuci
gâdilat de aburi…
Timpul se bălăcea cu mine
gemând de lene
mi se lungea pe trup
îl puteam folosi ca prosop
doar săpunul
mai râdea şi debita epigrame.

Spovedanie

Să-ţi mulţumesc
şi să mă-ntorc
pe frunte n-am nimic
nici măcar o stea
te iubesc oricum.

Noi totuşi ne-nțelegem
tu n-ai nevoie de nimic
eu am nevoie de nimic
al tău e nisipul
a mea e clepsidra
suntem aceeaşi iarnă
câteodată…
dar mereu singur.
Vântul tău
mi-ademeneşte corăbiile
şi le-ngroapă.
Sunt însemnat
să n-adorm

Povață

Nu te opri, aleargă
cu ochii neatinşi
de murmurul ce-l poartă
printre genunchi cărarea
poate vei fi o poartă
aşteptând şperaclul
sau poate chiar un ficus
timid şi neglijat.
De crezi în nisip
adulmecă-l tandru
de crezi în nimic
dăruieşte-l şi taci
caii îți vor roade
şi ultima suflare
şi alte frunze
îți vor umbla pe chip.

***

Ieri,
un şarpe m-a udat
o scrumbie mi-a înotat în cană
am afumat o streaşină de ierburi
retează-mi o lămâie
pe creştet sau un sac.
M-am ras pe cap
cu-n sâmbure de caisă.
De marginile verii
am lipit un gard.
Am inventat un vânt
să-mi zugrăvească
lenea m-am afundat în piersici
şi n-am întârziat.

drumul cel dintâi

Dă-mi voie
să-mi arunc batista
pe-un crenel de frunze
şi să postesc pe seva
unui stol de vânt
să mă-nvelesc cu macul
ce urcă-n intestine
iubirea este algă
şi alga nu-i nicicând.

Dă-mi voie să te cumpăr
cu o galeră mută
ţepii din gard
îmi aburesc obrazul

Dă-mi voie
să te cumpăr
cu un rechin tomnatic
ce şi-a uitat privirea
pe-o insulă cu spini.
Nu-mi ocoli oferta
îmbracă-te în cactus
valsează iepureşte
chiar şi în gara veche.
Petrece-te acuma
scurtează-ţi mult din haine
răcneşte şi visează
e drumul cel dintâi.

Zidul

Zidul adună liniştea
din grădină
pe-o masă cerută
între două bănci
zidul privit
cu ochelarii reci
te furnică pe buze
scrâşnind din cărămizi
cu praştia în mână
mă scurg şi nu m-opresc
zidul te măsoară
Tu eşti un obiect

EUGEN DORCESCU

Născut în 18 martie 1942 la Târgu-Jiu, jud. Gorj. Poet, traducător.

A publicat 17 volume de versuri, dintre care amintim: *Pax magna,* Editura Cartea Românească, 1972; *Abaddon*, Editura Amarcord, 1995; *Drumul spre tenerife*, Editura Eubeea, 2009. A obținut numeroase premii literare.

„Dinspre parnasianism – prin filieră barbiană – spre o poezie a implicării reflexive cu accente hermetice şi expresioniste a evoluat Eugen Dorcescu, poet cu apetit teoretic, nereceptat cum se cuvine, probabil din pricina aparențelor de calofilie rece şi de plutire în abstract ale dicțiunii. O evoluție lentă, în trepte, mai mult prin acumulări de nuanțe decât prin înnoiri şi renunțări radicale, de aceea greu sesizabilă la o lectură parțială…"

Laurențiu Ulici

Sub cerul pustiei

Nu e nimic mai
minunat,
mai sublim,
în lumea creată de
Iah Elohim,
nu e nimic şi
nici nu a fost
vreodată
ceva mai frumos
decât fânul uitat
din Poiana
uitată.
Fânul, greu de
rouă, de
flori,
traversat de raze
şi de triluri, în
zori,
fânul
răsfirat de
zefirul hai-hui,
fânul pur, ne-nceput,
pe al cărui covor
mi s-a părut
a zări,
când şi când,
urma Lui.

***

Vântul
răscoleşte pădurea,
răscoleşte Poiana,
umple,
cu văzduh şi
lumină,
pământul.
Vântul
clatină râul,
vântură marea,
mută, din
nevăzuta lui
temelie,
cuvântul.
Cele ce sunt
îşi modifică, brusc,
aparența.
Dezgolite sub vânt,
cele ce sunt
îşi revelează, ca din
ceață,
esența.
Barierele lumilor cad,
nu-i decât vânt, nu-i
decât suflet,
nu-i decât duh,
din zare în zare.
Acesta e duhul, acesta
e vântul,
pneuma, ruah:
infinit în mişcare.

***

Dimineața
– n-ai de ce să te miri
dimineața
e un joc luminos de
priviri.
Raza lor,
străbătând văzduh şi
pământ,
le scoate din neant, le
animă
pe cele ce sunt.
Iar cele ce sunt se

inventează reciproc
privindu-se doar,
în acest joc,
în care flori şi
copaci, râuri şi
mări, munţi şi
păduri
apar şi dispar.
Totul e
cât se poate de limpede,
şi totu-i mister,
îmi spun,
în timp ce înot,
în ochiul imens al
câmpiei,
întors către cer.

***

Vântul galopează, însorit,
în largul câmpiei,
prin iarba înaltă,
prin grâne,
răvăşeşte tăcutele sălcii
bătrâne,
aruncă plăcuţe de-argint
încreţit
în apele râului,
în curgerea lor viorie.
Vântul ne smulge din
tot ce înseamnă – sau se pretinde
statornicie.
Sub zbaterea-i
liberă, fără-nceput şi
sfârşit,
ce vie-i uitarea!
Şi amintirea, ce
vie-i!
Sufletul, care dormita, imobil,
s-a trezit.
Aidoma vântului ce
galopează-nsorit
prin delirul
câmpiei.

***

Funigeii
se-anină
în razele soarelui
cald,
tăvălit în
rugină.
Sângele, pasul,
privirea
au, dintr-o dată,
o altă
alură.
Înaintează
ritmic
şi larg,
precum valul oceanului,
ce palpită, sub
nori şi sub cer,
cu ţărmul în
gură.
Duhul doar, numai el,
nu-şi schimbă nici
starea,
nici mersul.
Duhul – ax de-argint şi
oţel,
traversând
universul.

* * *

Coborând spre
Poiană,
zefirul străbate
livada
în goană,
legănând tulpinile
ierbii, tulpinile
florilor,
fisurând, ici şi
colo, umbrele
norilor.
Coboară şi
tu
pe urma zefirilor,
coboară şi tu,
spre Poiana în

care
se plimbă, în zori,
desfătat de
răcoare,
printre pomi fericiți,
Dumnezeul Oştirilor.
Sub cerul genezic, sub
al soarelui sfeşnic,
ce uşor te asameni
prototipului veşnic,
în acest paradis
fără oameni!

***

În curtea bisericii,
fânul,
unduind înflorit,
clatină
stâlpii de soare ai
sfericei
bolți de azur şi
de platină.
Ca-ntr-o
celestă icoană,
din zare în
zare,
soarele aprinde, în
fiece palmă-a copacilor, în
fiece candelă argintată a
râului,
o lumânare.
Trec, pe sub streaşina
porții,
trec spre altar,
chipuri de duh şi
țărână.
Adierile zefirului
sunt înşişi
morții,
ce ne prind, cu
sfială,
de mână.

12

Soare şi nouri. Pe
alocurea, plouă.
Iarba întinde,
până în zare,
marile ei
pavaje de rouă.
Poiana
e-atât de autarhică,
atât de pustie,
încât nimeni, absolut
nimeni,
nu mai poate-n
cuprinderea ei
să-ntârzie.
În afară de
Duhul.
El singur
argintează pârâul,
umbreşte
crucea cărărilor,
umple de sânge
arinii.
Duhul, *Ruah,*
izvorând,
printre stropii de aur,
dinspre amurg,
dinspre grota
luminii.

16

Noapte.
Râul alunecă
peste albe pietrişuri.
Râul de-argint, râul
de lapte,
sub ale lunii priviri, sub
ale stelelor
neclintite tăişuri.
Un tablou, palpitând
undeva-n amintire.

Ceru-ntreg, prins în râu.
Râu-ntreg – în privire.

TRAIAN DORGOŞAN

Născut în 30 iulie 1935 la Secusigiu, jud. Arad.

A publicat: *Cellalt geamăn*, Editura Facla, 1972; *Lacrimă albastră,* Editura Facla, 1979; *Circusparada* (antologie), Editura Hestia, 2000.

„Traian Dorgoşan ni s-a părut încă de la primul contact luat cu poemele sale (…) un împătimit al modului poetic barbian, asimilat cu pondere într-o viziune caracteristică prin deschiderile spre reflecția înfiorat-detaşată şi prin „scriitura" atent şlefuită, aproape pedantă, dar străină de tentația ermetizărilor factice. "

Nicolae Ciobanu

Joc

Condor domnesc cu aripa de vată,
contur de nor, zbor pur, pe cer prelins…
Cum fugi din focul minții, dinadins,
când te pândesc cu puşca-ncrâncenată!

Mi-e ochiul nu-ndeajuns, poate, deprins
cu nimbul tău? Mi-e fruntea prea-ncordată?
Țintesc şi trag – prin două tâmple-odată:
doar umbra-nşelătoare ți-am atins…

…Cobor de-aceea-n somn, biet vânător,
cu Noaptea – javră şchioapă de-un picior

şi reîntors la jocul de-a Parcă-Nici-N-Am Fost
mă văd în vis, copil grozav de prost,

ce-alerg pe câmp, când aripa ți-o scuturi,
cu şapca spartă-n creştet, după fluturi…

adio, sancho

Nu pot vorbi: mi-e limba de cerneală
(s-a nărăvit la semne de tipar).
Nu pot vedea: mi-e ochiul un țipar
sătul, ce nu mai trage la momeală.

S-aud, nu pot: urechea mi-e de var
(şi orice sunet alb e o greşeală).
Nu pot să cred în orice vorbă goală
ce-şi zornăie paraua-n buzunar.

Nici să iubesc nu pot, orice nălucă
(mă iartă, Dulcineea mea năucă!).

Nu pot să râd cu râsul meu suspect
Să plâng, nu pot (şi nici n-ar fi-nţelept).

Nici să mai lupt cu mori de vânt: mi-e lancea
frântă, Sancho… ADIO,

DELAMANCHA!

crimă şi pedeapsă

Într-o zi, mi-am strâns la un loc
– muşuroi de termite –
toate cuvintele neîmplinite
şi, legate în cruce cu şnur de mătasă,
le-am depus amanet la bătrâna cămătăreasă.

Cu banii primiţi pe nespusa comoară,
mi-am cumpărat un ocean de indiferenţă amară.

Am instalat oceanu-n odaie, pe scrin, şi-am aşteptat.

Într-un târziu, nepunctuală
– destin răsfăţat – femeia veni.

Cu ochi fascinaţi de surpriză, dilataţi de extaz,
ea contemplă baletul de jazz al polifemilor
rechini-liliput
şi din scoica pleoapei cu cearcăn durut
a bizarei femei, rotundă şi neagră
cum noaptea nopţilor ei,
o maximă perlă – fatidic păcat –
(căzută sub masa de scris,
ori sub pat),
pieri înghiţită de spaţiul-abis
dintre veghe şi vis.

Am sfărâmat în ţăndări oceanul,
cu toporul!…

…Apa se revărsa plângătoare,
se-ntindea pe covoare,
şi, sărutându-mi umilă piciorul,
implora îndurare…

…Se zvârcoleau încâlcite în
alge confuze, tentaculare, ispite-meduze…
Femeia-mpietrise – statuie de jad,

în vreme ce eu, blestematul de iad,
târându-mi pe trepte oceanul cel laş
ieşisem în stradă – instinct ucigaş

şi pătruns nevăzut la bătrână-n bârlog
să-mi aflu comoara lăsată zălog,
cu-acelaşi topor (furişat sub o coastă),
am izbit-o în țeastă.

Dintr-o raclă de zestre cu moaşte-nțesată
am scos la iveală comoara căutată.
Şi de suflet ştergând topor
şi mână şi gând,
cu buzunarele pline,
mă furişasem în mine.

(Prada am ascunso-n taină,
sub o lespede de spaimă)…

…Şi-astfel, fantomatic,
în fiece noapte la mine revin
şi, adormite, cuvintele neîmplinite
pe rând le trezesc
ca să le-mplinesc,
unu câte unu, pe toate,
AMIN!…

Pasărea măiastră

Cucul vremii a zburat din ceas
şi, oprit pe creanga-mi tremurată,
îmi cobeşte iar că n-a rămas,
pân' la moartea mea, decât un pas,
(cum mi-a mai cobit şi altădată).

– Pasăre, pe creangă-mi pripăşită,
spune-mi, de la mine ce-i fi vrând,
că-mi tot scurmi în inimă şi-n gând
ciugulindu-mi liniştea-ncolțită
din grăuntul clipelor, plăpând?

Cucul vremii, prost precum se ştie,
oú-şi ouă-n cuibul meu de vis;
apoi zboară, zboară vijelie,
şi, ascuns la el în colivie,
redevine sobru şi precis.

– Pasăre fugară, puiul tău
l-am crescut în pom cu frunză-albastră;
am fost doi, la bine şi la rău,

şi-astăzi zboară, zboară peste hău,
preschimbat în Pasăre Măiastră!

CU-CU, CU-CU, veşnic cobitor,
pasărea de potcă şi ocară,
din cutia ei îmi cântă iară
şi mă minte-n faţă c-am să mor
(cum m-a mai minţit şi astă-vară)…

…De-oi muri din când în când, oleacă,
cucule, năucule, ei şi? –
re-nviat ca-n mit, din piatră seacă,
Pasărea măiastră-o să mă treacă
dinspre ce am fost spre ce voi fi!…

***

POFTIŢI LA SPECTACOL!
POFTIŢI LA SPECTACOL!
POFTIŢI LA SPECTACOLUL
CIRCULUI MEU!…

…Şi iată,
şi iată,
apar spectatorii
perechi şi perechi,
câte doi, câte doi:
ghiftuite – lihniţi,
sfrijiţi – dolofane,
cătane, vădane,
de rând şi de soi.

Apar spectatoare,
apar spectatori,
ştiuţi, neştiute,
limbute, tăcuţi,
zorite, înceţi,
eleganţi şi zdrenţoase,
discreţi, indiscrete,
cocote şi fanţi.

Cu zeci şi cu sute,
frumoase sau slute,
perechi – nepereche
un el şi o ea,
tot vin sentimente
şi vin sentimente
şi vin şi tot vin
dinspre inima mea…

Tot unu şi una
(de braţ sau de mână),
sosesc spectatorii
mereu şi mereu;
se-agită,
se ceartă,
se calcă,
se-ngână,
orbiţi de lumina de vrajă păgână
a stelelor,
stelelor,
circului meu…

la seama!
la seama!
Sunt porţi uriaşe,
dar trec spectatorii
printr-însele, greu:
tot alte
şi alte
pătrund sentimente
sub nalta cupolă
a craniului meu!

Se-aşază
în loje,
la stal,
în balcoane
(conform cu poziţie şi rang ideal)
şi-aşteaptă cu toţii
şi-aşteaptă cu toate,
să-nceapă mai repede
MAREA PARADĂ,
şi-aşteaptă să vadă
SPECTACOLUL UNIC,
MAGNIFIC,
SPECTACOLUL CIRCULUI MEU!…

ochiul

Lui ION ŢUCULESCU,
întru amintire

Filtru orb candorilor impure
irizând reflexul altei ipostaze
cînd o stea, lumina vrând să-ţi fure,
te mânji cu-amprenta unei raze.

Bacco Via

„Şi cad,
recad şi nu mai tac din gură"
Bacovia

Paradiziace şolduri de bacante
şi purgatoriul sticlei de Cotnar
şi lubricul infern de chihlimbar
sorbite-n cupa craniului tău, Dante.

Ulcioarele ţărânii lui Ommar
dansează rock pe mese-n restaurante…
Şi paşii rubayatelor savante
se-mpleticesc şi cad pe trotuar.

Dar chiar Cotnaru-amar e, o, Lenore
când îţi cobeşte corbul nevermore
în sanctuarul viselor defuncte,

când orb eşti, trist şi beat şi puncte… puncte…
…Şi cad, recad şi-adorm pe Bacco-Via;
Când mă trezesc – finita comedia.

Să mă iert

Ce flăcări sterpe-mi pârjoliră anii
jertfiţi pe rugul demonului meu
claustrat în mine – asemeni unui zeu
în beciu-n care chiţcăie guzganii!

Târşindu-mi crucea între EU şi EU
– tâlhari ce-mi jecmăniră gologanii –
se bucură să vază golgotanii
cum răstigneşte stârvu-mi de ateu.

Dar vine vai şi clipa ce mă cere
mai vrednic sângeriului de mac
prelins din rana dornică de leac

a frunţii-ncoronate cu durere…
…Şi viaţa-mi irosită în deşert
şi de-aş putea, pe mine, să mă iert!

NICOLETA DOUCA

Născută în 18 decembrie 1968 la Oravița.

A publicat: *Migrații,* Editura Modus P.H., 1998; *Persona: Detalii, Mutații,* Editura Marineasa, 2001; *Slăbiciunile discipolului,* Editura Marineasa, 2004.

„Suntem toți, îi spunea (scria) Cioran lui Eliade, niște spirite religioase fără religie. E posibilă o poezie a sentimentului religios, crezând în Dumnezeul scrisului şi al scriitorilor? În Oravița miturilor artistice revigorate, Nicoleta Douca, autoare de reală înzestrare, calcă pe această „via crucis" cu credința celor aleşi. Momentele înalte ale scrisului ei mă bucură şi datorită faptului că ele împlinesc o geografie literară".

Cornel Ungureanu

LINII DE INTERPRETARE

Sunt aşa cum niciodată nu am fost: ansamblu de contrarii ce nu se mai isprăvesc,
aşteptând să îmi fie dat a trăi, aici, sensul naşterii sau numai darul figurației. de fapt se traduce: „întâmplarea se modifică după diferențele de putere măsurate prin autenticitatea nostalgiei, pentru a ne familiariza mai uşor cu peisajul şi cu eroii unei astfel de înțelegeri"

puțin mai altfel privind, sunt unul dintre personajele care îmi poartă numele.
şi, ca întotdeauna, locul contează. şi cronicarul. însă el preferă ascetismul, în acest tip de relație, lucidității fără logică şi speranță, unde cu greu te poți suporta pe tine însuți.

evident este vorba de jocul cu cifre, limite şi obstacole, iar făptura care mă simt acum porneşte de la un amănunt: textul pe care îl scriu simțindu-mă aproape vindecat.

* * *

îmi place să aud geamurile spărgându-se pe asfalt, acolo fragilitatea ființei nu trebuie să treacă testele de comuniune. noaptea însă, simt lanțurile ce leagă muntele de sare de mâinile ce-l mărunțesc. prin urmare, de mai multe ori au dreptate cei ce au dinții crescuți în trupul meu. aşa vreau eu izbânda. mă las deci, altora mai îngroziți decât mine. În mijlocul unui efort solitar lumina se va întoarce în pace cândva, ridurile ochilor vor tânji după întuneric, ba chiar firesc, la capătul lumii, câştigă credibilitate rănile mele.

– rogu-te, nu mă pune să văd din poziția mea de martor
dimensiunea modestiei. (Consemnări din „Cum gândeşte prostul satului")

întâmplarea e născocită şi nu are însemnătate precum învățătura de a nu deranja oamenii ce se obligă să râdă pe străzi, piețe, bulevarde etc. speriindu-se unii pe alții.

DETALII ALE DESCRIERII – OGLINDA

tremură şi se unduieşte fără rost iarba crescută în mijlocul podelei: prin intrarea decupată ceea ce poți vedea, sunt tot mecanismele de control ale sensibilității.
într-un plan secund schimbarea la față e observabilă mai cu seamă în ceremonia cu care eşti deşteptat când visezi urât: îți auzi numele – şoptit venind de deasupra mesei, apoi tresari pentru fiecare vocală rotunjită apăsat din următoarea strigare, ca în cele din urmă să ajungi sub tavanul ştiut. citeşti silabisind despre pata neagră:
ai nevoie de o casă mică în cea mare şi de o legendă cu piatra de temelie care să ți se potrivească.

BINECUVÂNTAT FIE CEL CE NU SE ÎNDOIEŞTE DE PLECAREA SA

după aceste vorbe, în văzul lumii pe masă răspunsurile făgăduite şi apa rece, de nicăieri au primit semnul „inutil" şi „ chinuit" . am traversat exersând, dansul plutitor al înecaților unde dimineața aduce de fiecare dată mai multă lumină decât poate setea mea să ceară; din aceste recipiente m-am risipit despre care ştiam că sunt totuna cu mine, de obicei pline de recunoştința lui a pierit mistuit. e mai bine totuşi, dacă lucrurile rămân la locul lor aşa cum coregrafia Maestrului o cere: devreme, devreme îți pui sandalele cu aptitudini şi te arunci (coborând din cer bineînțeles) mulțumit de efectul senzual şi rafinat – într-o interpretare aproximativă sunt: transpirația, turmele şi sacul pe care jos din spate nu l-am lăsat.

Binecuvântat să fiu când mă tem
Eu cel care virtualmente sunt apt pentru orice ticăloşie.

DETALII ALE DESCRIERII – PORTRETUL

norocul unic de-o noapte se rostogoleşte surâzând greşalelor mele, îndreptându-se triumfător în capcana pusă anume să-i testeze puterea. s-ar putea să fiu în casa părintească, exact în tabloul acesta săpând o urmă în perete. din el nu țip şi nu înjur: ştiu sigur că aceasta e ordinea după care se numără paşii dintre ferestre. aşa că nu vreau să mi se acopere fața; închid ochii de melc şi-mi urmez casa până când trăirile îmbâcsite se vor fi atrofiat în sfârşit.

ISTORIA UNUI SPAȚIU EXTREM DE REDUS CU GRILAJ ŞI RAME –

fără eprubete metafora uşoară, pozitivă, devine strip-tease cum cei slabi vor găsi îmbrăcămintea celor care tocmai au plecat: te bazezi pe asceza* acestui trup de la care îți iei rămas bun în fiecare dimineață fiindcă vrei să laşi totul în ordine deşi noaptea rememorezi totul, aşa cum fantomele care îți populează camera îşi trădează meseria.

gând redus până la capăt: inima de literatură a lucrurilor şi mersul pe jos, un mod personal de a face penitențe. * unicul gen de romantism ce-ți este întrucâtva acceptat.

*** * ***

aşa a fost tot timpul, un fel de trecere prin Săptămâna Patimilor. – cred că nu am avut înainte preferințe pentru acest model de confesiune – mai demult reuşeam chiar să fiu foarte curajos încât dacă m-aş fi îmbrăcat în zale cavalereşti anumite fapte s-ar fi întâmplat poate numai în imaginație. acum e limpede ce caut. şi uite-mă în aşteptarea biruitorilor. iar ceea ce înseamnă schilodire e de fapt obligația civică: ai să te căieşti, sigur, aşa vei face.

se cuvine totuşi să admitem că, în fiecare dimineață unii învinşi se întorc din bătălie pentru a-şi plăti cheltuielile de înmormântare.

(Consemnări din „Cum gândeşte prostul satului")

*** * ***

gândesc la atelierul în care mă prefac că scriu un roman ca la o minciună fără remuşcări. o dată pronunțată fraza, propria-mi biografie devine mai coerentă şi nu ştiu de ce, limbajul de tip mercenar se potriveşte cel mai bine zilelor noastre când suntem din ce în ce mai zgârciți cu gesturile, adulmecând aerul până la limita exemplarității

oameni şubreziți (trimițându-mi pe lângă cuvenitele acuzații şi multe înjurături) în exemplul ştiut de mine stau pe malul de dincoace şi privesc tot infernul de pe celălalt: legile majorității aduc paralizia, criza, nulitatea. dacă e să aleg spectatorii, îi prefer pe cei de la cursele de cai şi nu din simplă răutate, ci de cele mai multe ori doar pentru că ştiu să se uite la ceas, să aprecieze corect 3 minute şi 40 de secunde

experiențe confesiv-meditative

din lipsă de cunoştințe ne pregătim să părăsim acest vis, prea lucitor, prea roz pentru noi: pitorescul, amănuntul „regretabil" care eşti, nu poate susține vederea penetrantă a memorialistului; încerci apărarea prin ignorare

SPUNEȚI CE ŞTIȚI DESPRE MINE!

: îndârjirea cu care îți aperi greşelile abilitatea cu care utilizezi renunțarea, este cheia de înțelegere pentru starea de victimă, modelând însăşi fizionomia.

: trecătorii transparenți, pentru a nu fi încremeniți, au datoria de a-şi primeni când şi când carapacea majoritatea se raportează strict la evenimente, cu recuzită şi cele de trebuință. obligațiile în cazul de față, sunt vechi şi prea groteşti pentru a fi luate în serios, cu siguranță ce va să fie, are somnolența orientată spre înapoi.

ISTORIA UNUI SPAȚIU EXTREM DE REDUS – CU GRILAJ ŞI RAME –

următoarele rânduri se vor citi[1] adoptând tonul şi mimica incantației.

hainele şi îndelungata răbdare, leacuri sterpe se vor dovedi
şi loc mai e îndestul. mlaştini cu poveri nesfârşite pentru cel ales şi loc mai e îndestul.
ție care n-ai fost chemat, spaima, riscul şi încrâncenarea şi loc mai e îndestul.

„în locul" dumneavoastră aş opta pentru altceva[2] atâta timp cât lucrurile stau astfel. iar ele exact asta aşteaptă: să fie decorative.

(Confesiunile bunului creştin, document – fila 3 –)

spuneam odată că voi accepta paralizia gândului, pentru a face posibilă
transformarea în exemple, întoarcerea la momentul când
viața părinților nu are nici o legatură cu evenimentele ce urmează
să le ia locul. omagiu sau înscenare, neliniştea este de fapt forța acestui
model de jurnal. bunule creştin, noi avem mai multe trupuri
decât de obicei. e dezlegarea la strigăt, acest lucru înțelege
uimirea şi frica. cum mă aşteptam, în jurul meu începeau să se
lovească unele pe altele, concluziile, observațiile…

BIJUTERII DIN PIAȚA ABUNDENȚEI

„iar calea era o scară sau o frânghie … nu se ştie."

*

de bună voie îngustez porțiunea de drum pe care m-am micşorat să-mi pot aparține
mie cu tot dinadinsul, până la întunericul în expansiune şi fără exterior prin care
elegantele-mi temeri, ignoranțe şi dureri chiar nu se vor mai ocupa cu nimic.
numaidecât se aplică glorificarea şi trecând mai departe prin baia spovedaniei,
omniscienții mei caligrafi se vor vedea ieşind

MOMENTE PRIVILEGIATE

Rătăcirea
(moment privilegiat I)

momentul privilegiat în care cine şi-a cumpărat mântuirea cu meritele sale
nu ştie ce adăpost rudimentar e veşmântul ascuns de orbire, nici cum fisurile prin
care aude vocea aproapelui străin, nu rămân nepedepsite.

paşii mărunți, gura ce mestecă presimțiri negre fascinează şi înspăimântă.
noii veniți înțeleg totuşi, că în lungile călătorii de aerisire

[1] rostirea presupune o mişcare orizontală prea puțin necesară.
[2] dezordinea aparentă câtă ți-a fost dată – o continuă iritare nervoasă – e de fapt teama de a nu avea talent.

trecerea nu înseamnă întotdeauna ieşirea, iar dintre toate ezitările, numai una singură învârte căderea aceasta.

Căderea
(moment privilegiat II)

momentul privilegiat în care spaima creşte ca o plantă vaporoasă şi tainică,
unde trupul e prea slab şi se pierde în uitarea puterilor neluminate
din vorbele vieții povestite. doar precara prezență a glasului interior,
cel cu care batem la uşa tăcerii ființei aminteşte de blânda însoțire a morților, de …
pentru toate aceste, ca şi pentru multe altele, noii veniți vor primi semnele
evidente sau ascunse ale îndurării un ghid de supraviețuire ca ființă hibridă,
al tuturor şi al nimănui.

Iertarea
(moment privilegiat III)

momentul privilegiat în care regimul nocturn al opiniilor nu mai e una dintre
capcane; când recunoştința nu mai e urgentă şi disperată, iar trotuarele şi pavajele
oraşului nu sunt tot atâtea forme prin care pustiul se insinuează
în bucatele viitoarei cine … şi ce dacă au un gust mai ciudat?

noul venit simte că dincolo de scoarța cu care s-a acoperit, undeva foarte aproape,
cuiva îi pasă imens de mult şi de discret.

Făcătorul de – jelanii
CONFESSIO

Invidiez viața acestor bărbați şi femei, oameni care acum respiră alături de mine.

E un mod optimist de a fi: să vrei pentru tine toate aceste vieți netrăite.Să vrei cu pasiune milioanele de lucruri normale, fiindcă ții să rămâi cât mai mult în interiorul speciei;fiindcă pe cest drum care este viața proprie, trebuie aşteptat rezultatul greşelilor, ezitărilor etc. formând acel element obligatoriu care să arate cât Saul îi este necesar unei ființe, pentru a deveni Pavel.

mă opresc fiindcă nu ştiu care procesiune s-o urmez. sunt şi eu ca toți ceilalți:
din prudență față de semeni nu vorbesc niciodată despre măreția sordidului care
leagă oamenii necunoscuți unii de alții, decât ca un mod prin care individul
devine cineva colectiv şi atroce.

numai ce ai da altcuiva dacă nu te-ai teme – spun schingiuitorii – e întotdeauna propria-ţi alegere ce este altfel, e doar un echivalent care să nu trădeze originalul.

Făcătorul-de-jelanii plăteşte mai întâi pentru rescrierea chestionarului. anul acesta ca într-un oraş străin m-am ruşinat. … orice miză fictivă are tipul de realitate corespunzător - şi nu i-a urmat.

mă opresc fiindcă nu ştiu care procesiune s-o urmez. sunt şi eu ca toţi ceilalţi:
din prudenţă faţă de semeni

nu vorbesc niciodată despre instinctul tiraniei, dacă nu pot privi
fără să mă scârbească propriile-mi excese.

ura = pre-simţirea unei istorii personale fără X, prin urmare, şansa unei indiferenţe decente – spun schingiuitorii – înseamnă nu numai o performanţă
e însăşi posobilitatea de a depinde totuşi de această lume.

Făcătorul-de jelanii acoperă cu tatuaje năucitoare obiectele domestice, ori de câte ori înfuriat şi temător vrea să trişeze. utopia e de altfel tot un mijloc de luptă - şi nu i-a urmat.

mă opresc fiindcă nu ştiu care procesiune s-o urmez. sunt şi eu ca toţi ceilalţi:
din prudenţă faţă de semeni

nu vorbesc niciodată despre cruzime altfel ca despre o formă
de autoritate rece

procesul de a ne schimba pe noi înşine – spun schingiuitorii – e un joc de cuvinte curate care nu murdăresc gura.

Făcătorul – de – jelanii ca o vită înjunghiată stă înfipt în sine însuşi.
plăcerile imaginării sinuciderii creează confort dar şi dependenţă,
sancţiunile contează prea puţin - şi nu i-a urmat.

INDULGENTIA

Făcătorului – de – jelanii

i se vor acorda

dinţi mai albi

şi mai puternici

ANGHEL DUMBRĂVEANU

Născut în 21 noiembrie 1933 la Dobroteasa, jud. Olt. Poet, prozator, traducător.

A publicat 16 de volume de versuri, dintre care amintim: *Diligența de seară,* Editura Cartea Românească, 1978; *Iarna imperială*, Editura Minerva, 1986; *Begoniile de la mansardă* (sonete), Editura Eubeea, 2002. A publicat două romane: *Călătorie neterminată* şi *Capcane şi visuri*. A obținut numeroase premii interne şi internaționale.

„Anghel Dumbrăveanu a fost dintotdeauna un poet al erotismului, nu vehement, dar deopotrivă de autentic şi pătrunzător, de impresionant, în versurile sale uneori plastice, alteori tandre şi muzicale ".

Mircea Ivănescu

„Poezia sa se caracterizează printr-o armonie captivantă, printr-o stare de spirit redată cu splendoare şi prin imagini de o anumită limpiditate evocatoare, ale căror nuanțe sunt uneori exotice sau abundente".

Adam J. Sorkin (SUA)

„Ceea ce impune în arta poeziei lui Anghel Dumbrăveanu este geometria desăvârşită a stilului, tandrețea afectivă ridicată la măreție. Poetul, el însuşi aidoma versurilor lui, un coleg desăvârşit, un fremătător, un generos, un neconfesiv, căci, adeseori l-am surprins în Străinezia ori acasă, în loc să vorbească de sine însuşi, elogiind literatura generației lui şi literatura română în genere".

Nichita Stănescu

Ora de zbor

Trăind într-o suburbie a singurătății
c-o lebădă albă,
unicul meu vizitator a rămas
orologiul oraşului.

El mă întreabă ce ştiu despre zborul mecanic
sau despre femeile ce-au cucerit cetatea dansând,
eu îi povestesc despre zodii
şi despre avioane lucrate-n hârtie in-folio.

Un subiect respectat sunt marile curse cicliste
organizate-n onoarea cailor tineri, întreceri
la care eu ofer copioase premii în fluturi de noapte.

Dar de când merg zilnic la râu
să lansez pietre pe suprafețele apei
pentru a sugera inventatorilor
deplasarea pe valuri
fără alte mijloace
decât puterea de a visa

lebăda albă s-a mutat cu orologiu, în turn,
să-i propună ore de zbor,

abandonând un mare proprietar de pustiuri.

Sub sticla unor cuvinte

În acest caiet am adunat
puținele mele bucurii
din patru ani de viață.
Sunt câteva lucruri rămase
din călătoriile pe care le fac
în fiece zi
în jurul casei,
printre aceşti copaci cu frunză rară
unde se joacă vântul,
sunt câteva fragmente umile
strânse sub sticla unor cuvinte
după vreun prieten
care-a trecut prin cetatea aceasta,
apoi e lampa, aprinsă cu spaimă
când vine-ntunericul
în odaia unde mă gândesc la cele-ntâmplate,
şi surâsul femeii
plecată să-mi aducă o floare de câmp
de lângă râu.
Acestea sunt puținele bucurii
din patru ani
în care-am muncit pământul sărac,
înlăturând mărăcinii şi pietrele
să crească firavele plante
care dau semințe
pentru pasărea cu zbor albastru şi liber.

Să ne-amintim de amurguri

Cunosc un oraş al amurgurilor, un oraş
Cu turnuri gotice printre porumbei, cu
Femei subțiri între bucuriile noastre chemate,
Cu tufe de liliac care ies seara să se salute
Respectuos, să se aşeze câte două, câte trei
La mesele cafenelelor, spre a li se vedea
Piciorul şi talia, pe când noi ne dovedim
În aparență absenți, deşi ne place aerul lor,
Poate şi gleznele, şi sânii uşor resemnați.
Totul este însă să ne-amintim de amurguri,
De reverberațiile acelea mov, de norii
Luminați în vitralii, de porumbeii-nserării,
De aerul pe care-l respirăm, un aer
Pe care l-am numi liliachiu, un aer bun
Pentru dragoste, de care se plâng numai
Bătrânii astmatici şi fetele de internat.
Totul e să ne-amintim de amurguri,

De amurgurile violacee, de oraşul acela
Cu platani, cu turnuri gotice, cu femei
Care merg frumos, cu femei care rostesc
Arome de liliac, oraşul acela cu prea multe
Apusuri de platină, cu prea multe vocale şi sălcii; dar acum
Totul e să ne-amintim de amurguri.

A trăi marea

Pereţii corabiei, cum îi spun
odăii mele de lucru,
iluminaţi de dorul
niciodată stins
de-a trăi marea.
Pot să-mi imaginez orice,
ca zeul în Dobrogea.
Femeia renunţă cu secrete dorinţe
la haine –
plăcerea apei depăşeşte cu mult
mângâierea bărbatului.
Ea intră în mare ţipând
şi-apoi vine să-mi cadă la piept,
în nisipul încins,
unde mă aflu printr-un
transfer de materie.
Tu poţi orice, îmi spune,
şi eu nu cutez a contrazice
Fapta.

Peisaj cu insule

Se duce încă o iarnă lăsând
ecoul unui vânt pe ziduri

Un aer rece stăruie-n subsoluri

Martie vesteşte explozii florale
Neastâmpărul câtorva fete
învie strada
cu tandrul lor exces de lumină
Cei ce nu mai sunt tineri se miră
amintindu-şi cum altădată
se ridicau în înaltul văzduhului
şi dispăreau câteva vieţi
îmbrăţişaţi într-o insulă-a nopţii

Portretul ascuns

A rămas ceva din mine pretutindeni
Pe unde am fost ca duhul apelor
Care trece şi rămâne acelaşi. Anii mei
Tremură-n vânt pe drumuri în Argeş.
Mulţi mă uitară din cei cu care-am împărţit
Bucuriile vârstelor şi numai în somn mă mai văd,
Orbitele goale ale paşilor mei scârţâie
De stele şi greieri. În oraşul cu sălcii din vest,
Împrumut morfemele lutului pentru portretul meu
Pe care nu-l voi lăsa nimănui. Îmbătrâniră
Frumoasele femei de altădată şi eu ascult austrul
Din timpul primelor poeme. Era odată-n Burnas
O femeie cu sânii imperfect de bogaţi şi nu m-am închinat
Pulpelor ei de mesteacăn, lăsând-o lângă fluviu
Pentru un drum pe care nu l-am găsit. Numai ea
Rămâne tânără, cum am culcat-o cu descântece
În valea necosită a memoriei mele. Acum cioplesc
Corăbii în care încarc amintirile
Şi le dau drumul pe-o apă fără culoare…
În ultima luntre mă voi sui şi eu, luând
Cu mine inima celor ce-mi sunt aproape.

Roţile lumii

Întâmplarea (sau ce) unei nopţi de decembrie
Automobilul pe asfaltu-ngheţat
abilul şofer o pasăre neagră-n parbriz
universul se răstoarnă peste pământul diamantin
o aversă de stele ţipă-n clipa-ntâlnirii

pierd legătura cu ceea ce ştiu

roţile lumii inversate pe cer

unde se poate ajunge
întreabă cineva din fundul grădinii

voi încerca
să recompun o lume din ceea ce a rămas
din dureroasele
asurzitoarele aşchii

După cântecul mierlei

Într-un amurg va fi să mă-ntorc
Cu flautul spart printre voi, într-un amurg
De Oltenia. Şi nimeni nu-mi va ieşi înainte
Cu o cană de vin şi o vorbă de pâine.
Voi sta în marginea zilei, cu salviile
Şi cu macii sălbatici, ascultând sângele
În partea mea de ţărână şi norii mutaţi
De pe dealuri în clipa mea de-ntuneric.
Şi nimeni nu va şti c-am plecat prin păduri
După cântecul mierlei, pe unde cândva
Am căutat o cărare. Numai râul
Va recunoaşte ezitările mele. Trecând
La fel de străin mai departe. Pentru cine
Să tai un flaut nou din creanga plecată
Şi cui să-i dau steaua îngropată adânc
În ochiul fântânii? Totul se-ndepărtează,
Lumina se subţie mai mult, pasul meu
Pipăie rănile unui drum care curge.
De-acuma voi merge singur să beau
Lacrima nopţii. Şi umbra va creşte mereu,
Ştergându-mi urma cu limbi de cenuşă.

Joc de amiază

O fată cu privirea foarte verde trece pe stradă
strada se inhibă şi-o coteşte la stânga
copacii pălesc de emoţie şi-o cotesc la dreapta
tramvaiul îşi fracturează frâna şi dispare pe pod
podul uită de sine şi compune genoflexiuni
în acest timp fata se uită mirată în stânga în dreapta
şi se opreşte lângă contrafortul din colţ
atunci domul cu turnuri începe să tremure
atunci ceasul din turn îşi scapă orele pe trotuar
atunci trecătorul grăbit alunecă pe coaja unei ore
şi schiază ciudat deasupra oraşului
în sfârşit fata intră-ntr-un gang să-şi aranjeze părul
Strada se-ntoarce spre dreapta la traiectoria ei
Copacii se-ntorc spre stânga ocupându-şi locul marcat
Tramvaiul s-apleacă să-şi repare frâna stricată
podul îşi regăseşte temelia sa ştiută
trecătorul grăbit revine sub turn
turnul îşi repune orele calm în cadran
şi totul se reia de la-nceput când fata iese din gang
cu părul adunat deasupra grumazului subţire şi alb.

Înserare între erori şl semințe

Ce departe e totul acum când veniră
Tufele de liliac şi se aşezară la porți
Şi ce singur ascult cum creşte iarba-n cărare,
Înserează florarul între erori şi semințe
Şi râsul tău se risipeşte cine ştie pe unde
Cu vântul şi timpul. Ce departe e totul.
Arbuştii de ieri atinseră cerul. Râul
Loveşte cu oase în mal toată noaptea
Şi iar îmi spun să nu te mai aştept, deşi
Adesea mă surprind privind în gol
Lângă un lucru atins de tine, cândva.
Acolo în munți doarme trupul tău
Însămânțat cu săruturi şi suferind de lună
Şi te rogi de copaci să nu foşnească
Spre a putea să mă asculți când trec
Printre iluzii, la marginea lumii.
Dar un vânt ne-ndepărtează tot mai mult
Poate anii-n mişcarea lor centrifugă…
Drumurile noastre se astupară cu plante,
Florarul înserează printre erori şi semințe
Şi ce departe e totul, şi noi ce singuri trecem
Spre liniştea acelor lumi imaginare.

Alcooluri de rouă

Din când în când firul de hyacintus orientalis
îşi potriveşte cerceii ceea ce face să-i scape un clinchet suav
de parfumuri ascunse la subțiori Se uită
preocupată peste grădină mimează
o teamă de fluturi Nişte vântură-lume zice
sunt în stare c-un singur sărut
să-ți prădeze toate iluziile
Ce ți-e şi cu adolescentele astea cugetă crinul –
nu mai dai de una să-şi dorească un ceai
dansant şi nici nu ştiu conversa
despre poezie şi muzică Apropo o întrebă
n-ai vrea să ne-ascundem în iarbă
să ne dispunem puțin cu alcooluri de rouă
să ne rostogolim să ne învingem unul pe altul
să plutim prin întunericul cerului

IOAN FLORA

Născut în 20 decembrie 1950 Satu Nou (Pančevo), Banatul Sârbesc – m. 2005, Bucureşti.

A publicat 12 volume de versuri, dintre care amintim: *Valsuri,* Editura Libertatea, 1970*; O bufniță tânără pe patul morții*, Editura Cartea Românească*, 1988, 1998; Dejun sub iarbă*, Editura Paralela 45, 2004.

„Poetul decupează secvența din real, cu o foarfecă având ascuțișuri suprarealiste, în conformitate cu tentația către hiperrealism a unor avangardişti care au practicat cu sete reportajul."

Gheorghe Grigurcu

„Scrisul său comunică profunzime cu toate transformările importante ale poeziei româneşti din ultimii vreo douăzeci de ani. El propune însă, cu o remarcabilă forță şi prospețime, originalitatea unei personalități formate deopotrivă în spațiul de fertile interferențe culturale de peste Dunăre, contopind, pe de altă parte (lucru nu tocmai frecvent la poeții noştri de azi), acel amintit filon de sensibilitate telurică (pe care am greşi calificându-l grăbit de tradiționalist) cu o foarte modernă conştiință a poeziei, deschisă spre lumea noastră plină de tensiuni."

Ion Pop

Studiu de gleznă

Ploua cu şerpi şi cu pietre în dimineața aceea
şi autobuzul părea un animal traversând câmpul
cu rapiță şi câini.
Se împotmolea, plonja,
levita pe deasupra cărnii asfaltului
şi ochiul meu hămesit de lumină
sfredelea cu privirea o gleznă minusculă, ireal de albă,
străbătută de vinişoare albastre,
violete chiar,
ale căror vârfuri inaugurau suprafețe stranii
şi tari ca siliciul,
pudice şi lacome de podoabe.

S-ar putea scrijeli, s-ar putea tatua mesaje secrete pe ele,
mi-am spus,
istoria războaielor mele pierdute, de pildă.
Şi-afară ploua cu plute şi şerpi şi-o gură străină
îmi sorbea, neruşinată, aerul cu sclipiri de metal prețios.

Narcise din grădina mamei

Ninge cu fulgi mari peste teii înfrunziți, peste
castanii în floare.
În autobuzul comunal, consătenii mei vorbesc
româneşte în şoaptă:
e sâmbătă şi merg la Oraş – la şcoală, la spital, la piață.
îngrijorat: ce-o spune cardiologul?

Pe la prânz voi culege un braț de narcise din grădina ei,
le voi înveli într-o lumânare,
le voi așeza la crucea subțire ca un fum.

Subțire ca un fum.

În câmp deschis

Stau singur între patru ziduri albe, rememorând ce n-ar fi
de rememorat: propria mea viață, înhămată la o caleașcă
veche de o jumătate de secol.
Îmi revin astfel în minte întâmplări irelevante, fade,
nicidecum spectaculoase,
situații plutind în ceață,
oameni tineri care au făcut și care nu mai fac umbră
pământului,
mama plivind straturile de ceapă, în grădină,
treierișul la noi în ogradă, cu mașina aceea bizară cu coș
(pe care ieșea nu fum, ci funingine) caii (unul murg, care acum
nu mai are un nume, și iapa roșcată, Ema sau Vilma)
înhămați de bunicul meu Sava la sanie, într-o iarnă
când a fost adus și aparatul de radio în casă.
O dulce furnicătură, îmi râcâie prin mațe, revăzându-le
cu gândul pe Valeria (ne țineam cuminți de mână, undeva
pe dealul Vârșețului, într-un aprilie ploios al anilor șaizeci)
sau pe Lavinia, iarna, pe un ger cumplit, la intrarea în Parc,
unde chiar ne-am sărutat pe gură.

Stau singur și mă gândesc la viața-mi, vorba poetului, și nu pot trage
nici o concluzie și-i limpede că nu
această stare ar putea constitui carnea poemului pe care
aș vrea să-l scriu;
și totuși, iată că-l declanșează ca o detunătură în câmp deschis,
unde fânul n-a fost încă întâia oară cosit.

Aici discursul se întrerupe brusc
Lui Adam Puslojić, Srba Ignjatović, Ivan Rastegorac, Radomir Andrić și *Bratislav Milanović*

„Apuc cu dreapta ceainicul fosforescent de pe masă.
Dau să torn în cești obișnuite
obișnuita licoare.
Privesc prin peretele despărțitor înspre
ceea ce ar fi trebuit să văd cu ochiul liber.
Cineva de la masă vorbește despre *Judecata de apoi*
a lui Michelangelo, unde Sfântul Bartolomeu

îşi arată (preafericit) pielea jupuită fâlfâind ca o cămaşă.
Mă căznesc să torn ceaiul rece în ceşti fierbinţi, când…"
Aici discursul virtual se întrerupe brusc
şi inexplicabil,
exact cu un deceniu în urmă.
Aici/acum, la transcrierea sa neutră şi bine temperată,
bombardiere B-42, Mirage şi Jaguar,
Harrier, F/A-18, F-117
brăzdează cerul, însămânţând
cu cele trei rânduri de dinţi ai şarpelui din Marte
pământul meu natal,
cum ar reîntemeia Theba.

Privesc prin peretele de fum înspre
ceea ce ar trebui să văd cu ochiul liber;
înspre caii arşi din marginea câmpiei, înspre caii
cu câte şase gheare de corbi argintii
înfipte-n laringe, zăriţi de mine în visul visat ieri de mine.

Şi nu mai apuc cu dreapta ceainicul fosforescent
de pe masă şi nu mai dau să torn în ceşti de cenuşă
obişnuita licoare.

Cu Dumnezeu te pui?

Iar tata, după ce s-a-mpiedicat pe trepte şi a căzut
ca un sac de varză aruncat în beci, a tot zăcut acolo
pe ciment o vreme, până l-am cules de pe jos
şi l-am adus în casă.
Vreo două zile n-a vorbit cu nimeni, apoi a zis că de-acum
nu mănâncă nimic, că nu-i mai trebuie nici apă.
– Dar de ce, tată? l-am întrebat,
de ce te canoneşti tu aşa, deodată, pe lumea asta?
şi-am dat să-i umezesc buzele arse cu cârpa, să-i dau apă
cu lingura, dar el îşi tot încleşta fălcile, uitându-se
parcă prin mine, prin pereţi, peste holde, dincolo
de Timiş, dincolo de Dunăre.
Până la urmă a trebuit să mă dau bătută, îmi mărturisea
în seara de Sânziene vara mea bună Dorica, stăteam
cu mâinile încrucişate şi nu ştiam ce să mai cred şi ochii
mi se închideau de greu.
Dar deodată am tresărit (tata stătea nemişcat în fotoliu,
respira aşa cum şuieră vântul: când ascuţit, când zgomotos)
am tresărit şi l-am mai întrebat o dată: de ce? şi i-am dus
un pahar cu apă rece la gură.
Tata a căscat ochii lui mari şi a spus:
– Dorico, Dorico, tu cu Dumnezeu te pui?
Atâta a apucat să zică şi capul i s-a aplecat pe piept
şi parcă am auzit clopote în depărtare.

Mantaua fotografiei în sepia

Iată-l pe caporalul Alexa G. privindu-mă, mai mult absent,
mai mult în treacăt, dintr-o fotografie în sepia, ieşită din atelierul
maestrului B. Paul din Ragusa,
în urmă cu aproape un secol.
Din colţul drept, caporalul (în picioare) defrişează
cu privirea galeria de pluş a atelierului de la etaj,
sprijinind cu mâna spătarul scaunului de-alături,
ocupat de plutonierul major Johann, cel cu mustaţa
ca o coadă de rândunică şi privirea lipită de obiectiv.
În colţul stâng, cu părul căzut pe frunte,
scârbit, plutonierul Faber.
Pe verso, scris caligrafic cu cerneală neagră:
Vă aduc Ană
(urmat de câteva cuvinte lipsă, vrând să însemne probabil
ăst molerei sau de veste că mi-s bine) iar în final,

Io cu camarazi Johann zugsführer şi Faber la Ragusa
în luna lui 15 Juli 1896.

Răsucesc pe toate feţele o după-amiază întreagă fotografia
celor trei camarazi.
Caporalul Alexa avusese grijă, observ, să treacă, acum
mai bine de o jumătate de veac, câte o cruce cu creion albastru
la capul superiorilor săi.
Poate apare cineva într-o zi, îmi spun, când toţi ai casei
sunt ieşiţi la câmp ori trebăluiesc prin arie,
cineva să picteze o cruce cu creionul înmuiat între buze
şi-n dreptul tânărului aducând cu un popă răspopit,
ţintuit în uniforma fotografiei în sepia, el singur
neavând cum s-o facă, pe vremea când
încă mai făcea umbră vineţie pământului.

O nouă poetică

Animalul ăsta stă între două paturi albe,
stă în fotoliu, la geam, fumează, vorbeşte
despre nivelul de trai, ridicat, *of course*,
despre sinecdocă şi funcţia ei prozodică,
îi creşte un vişin între tavan şi măruntaie.

Animalul ăsta (ca într-o idilă,
vezi oameni şi cai, vezi tractoare,
unelte agricole, porumb),
stă între două paturi de hotel
şi se desocoteşte cu universul,
micul şi singurul său univers patern,
scrie, apare pe scenă.

Chiar el inspiră zilnic fumul de fabrică
şi bea cafele,
chiar el loveşte cu mâna, fină, *of course*,
un fund de damă bine împantalonat, seara,
în târg,
la grădina de vară.
Vezi unghii, vede unghii verzi, vineţii,
naturale, buze,
vede buze, farduri, ochi ca o gaură făcută cu burghiul.

Animalul ăsta e-atins de febra creaţiei.
Chiar el e inventatorul unei noi poetici.

Pe malul Timişului

În fiecare an, de Sântă Măria Mare, mătuşa mea Sofana
îşi aduna familia şi neamurile, tăia câte o gâscă, un curcan
pentru zupă, frământa aluaturi
de cu noapte, spre a ajunge la slujbă, în zori.

Mătuşa Sofana era o femeie împlinită şi nu se omora
să se prindă în horă, dar îi sălta inima
(de bucurie? de jind?)
când se pornea să cânte în curtea bisericii fanfara
(şi mai ales Lae Puric, la taragoată)
nesfârşite doine, şi ardelene, şi învârtite.

Se-mbrăca numai în straie nemţeşti, avea ochii mari, albaştri
şi carnea albă şi deasă şi nu se-aştepta nici în ruptul capului
ca tocmai atunci, de hram, Doamna aceea cu coasă şi cutie la brâu
să-i bată cu putere, tocmai ei, în poartă.

Opt crizanteme

Aceste gutui, patru întregi şi una începută,
pe care le adulmec şi privesc aici în odaia de lucru,
de ce nu mi-or fi sugerând vaste grădini
cu zeci de cărări pietruite sau acoperite de prundiş,
întinse livezi cu deschideri spre pădure, ori măcar
vagi teme vergiliene,
ci fac să-mi revină în minte tocmai oraşul acesta lăbărţat
ca un flagel medieval, ca un cazan
în care forfotesc sute de mii de animale bolnave.
Aceste gutui, mari ca nişte dovleci turceşti,
le surprind, iată, iluminând,
scrâşnind noaptea ca un ceas deşteptător,
făcându-mă să tresar ca de o alarmă,
să sufăr de sete şi idealuri făcute praf şi pulbere.

Aceste gutui, patru întregi şi una muşcată până la os,
freamătă în coşul de nuiele,
se furişează printre cărţi şi aparate,
ocolind tacticos o ieftină şi fantomatică vază de cristal
în care surprinzi opt crizanteme.

Casa

Mai întâi l-am visat pe bunicul Sava, rumen în obraji,
dormind într-o casă nouă.
Dormea liniştit de senin, dar se trezise deodată
(ce vedea el în somnul său n-aş putea şti, în visul meu însă
se prăbuşise parcă un perete, tavanul nu mai era tavan,
ci un fel de şură căscată la cer)
bunicul se trezise brusc, încercând să se ridice în picioare.

Apoi l-am visat pe tata. Se făcea că stăm amândoi pe o coamă
de deal şi privim scrutător în faţă, la o casă sură, de piatră.
O casă nouă, părând a fi chiar casa mea, cu patru ferestre,
dar strâmbă şi gata să cadă.
Nu-i deloc strâmbă, încerca să mă dumirească tata, n-are cum,
doar e casa ta, ci dacă ar şi fi să fie, atunci
află că-i înclinată în toate părţile deodată.

Fum surpat în pământ

Duminică, 27 octombrie. Aseară am venit să-l văd pe tata
(neras, obosit, irascibil, singur).
Seninul, senin, încât ai putea întrezări
până şi Semenicul.
În curte, prin pardoseala de cărămizi verzui,
suie la cer urzicile, viţa stearpă.

Spre prânz am adunat nucile din desişul de mături coapte.
Sentimente razante.
Să sun acasă, îmi zic.
Cartofii curăţiţi se scaldă în blid,
în aure de argint viu şi apă rece.

Duminică, tihnă şi soare. Mama e fum
surpat în pământ.

ŞERBAN FOARȚĂ

Născut în 8 iulie 1942 la Turnu Severin.

Poet, eseist, critic literar, traducător, critic de artă.

A publicat 33 de volume de versuri, dintre care amintim: *Simpleroze,* Editura Facla, 1978; *Caragialeta*, Editura Brumar, 1998; *Rimelări,* Editura Cartea Românească, 2005; *Nu ştiu alţii cum sunt…*, Editura Cartier, 2009. Proză: *Prozarium,* Editura Vinea, 2006; *Micul Prinț*, Editura Art, 2008; *Roşul uşor e rozul iluzor,* palindroman, Editura Humanitas, 2008; *Gazela de perete,* Editura Vinea, 2009.

„Unicul mare manierist din literatura română, Şerban Foarță este un poet extraordinar şi inventiv. ”
Nicolae Manolescu

Cuvânt-înainte

Mai lasă-mă-n răstimpul roz,
să mai dansez puțin pe funie!
Sulemenit cu chinoroz,
aşteaptă, de prin luna iunie,
la curtea noastră, un matroz:

uite-l acolo, în tangaj,
pe cea mai deşirată scară,
cu tot: cu arme şi bagaj…
…Să nu mi-l faceți de ocară,
căci ne-a dat inima în gaj,

cum stă, de şase luni, aşa,
nepăsător că-l plooninge,
ca un tulumbagibaşà,
pe scara care stă pe-o minge,
pe mingea care stă pe-o şa…

1920

Un galben nor, pe seară, ca un aerostat,
de turnul primăriei ciocnindu-se, a stat
Şi: servi, aprozi, cinovnici, ieşiră în balcon,
cu capul dat pe spate, cu ochii la balon.
N-au anunțat acestea radioul cu galenă:
e-o dromaderă, poate, ori, poate, o balenă!
Şi le era, privindu-l, paràxin şi cam târşe,
având să mi-l înşface-n nu ştiu ce fel de vârşe;
încât le-am zis din piață:

Vi-i gândul idiot!
Atât era de singur şi dezbrăcat de tot.
De-aş fi putut, pre dânsul, aş fi zvârlit o haină,
'ntr-atât era de tandru-n solia lui de taină…
…Cred că primarul puse de-l împuşcă, pe turle,
cu foarte mare pompă, cu tobe şi cu surle;
căci mă trezisem, parcă, la un semnal sonor.
Atunci te-ai născut tu, din burta unui nor!

Balada baionetei din Bayonne

Olanda vine din Olanda,
caşmirul vine din Caşmir;
că ni s-a ofilit ghirlanda,
cu toate astea, nu mă mir…
…Am mai dansat o arlezianã,
a mai căzut un batalion:
sclipea-n Artois o artezianã
şi-o baionetă, la Bayonne.

De la Berlin venea berlina
şi indigoul, de la Ind;
iubea Marcel pe Albertina
şi era foarte suferind…
…Şi ne-a cuprins indiferența,
şi-a mai pocnit câte-un balon:
sclipesc faianțele-n Faenza
şi baionetele,-n Bayonne.

Voltaire dormea într-o volteră
şi, între timp, filosofa;
a mai trecut de-atunci o eră,
a mai căzut câte-o sofá…
…De ce se clatină iatacul
şi cad ghiulele pe balcon?
Opriți,
opriți,
opriți atacul
la baionetă, la Bayonne!

ÎNCHINARE

A mai trecut o belepòcă;
adio, domnule baron!…
…Sclipeşte-n soare, echivocă,
o baionetă, la Bayonne.

Cosmojonglerie

Aceste bile nu sunt de biliard,
aceste farfurii, de demâncare;
ele pot fi planete care ard
la un milion de ani, la un miliard
de ani-lumină, netede şi clare.

Le joacă-n aer, grav şi elegant,
un vechi jongler, într-un picior pe-o tobă,
pe o spinare gri de elefant,
mereu: înspre apus, dinspre levant,
într-o mişcare lent-heliotropă.

Jonglerii-nnebunesc[4], de obicei,
la, finele carierei lor subtile,
nemaiînţelegând, atunci, nici ei
de ce-au dat curs, aşijderi unor zei,
atâtor lumi de farfurii şi bile.

Eppur si muove, domnule jongler…

Acuarelă Sau Acuariu

Un peşte negru-l înnegri
pe unul alb, – şi unul gri
veni pe lume din această
cromatică idilă castă;
iar din cei galbeni şi albaştri
ieşiră zeci de peşti galbaştri.

Estimp, un peştişor maro
trecu pe lângă unul roşu,
cu solzi ca asul de caro,
dând viaţă unuia maroşu,
care,-n răspăr cu unul roz,
ivi un alevin maroz.

De ce, din soiul alb şi galben
ne iese tot un peşte gALBen?
Şi pentru ce, din alb şi-albastru,
ne-alegem cu doar peşte-ALBastru?
– Poate ne spune un matroz,
sau un galbastru,
un maroz…

4 „Car il est certain, il est prouvé, il est indiscutable que la plupart des jongleurs deviennent fous." (Marcel Achard, *La Philosophie du Cirque*).

***

Aşchia nu sare departe
de trunchi; – nici Saskia
de Rembrandt van Rijn,
care,-n tavernă, o lea-
gănă fain pe genunchi.

Acesta din urmă,-n lu-
mina de-amurg a locan-
tei cu clinchete vesele,
simte, prin lenj, des-
picându-se fesele Sas-
kiei van Uylenburgh –

ca fructul Reginei Clau-
dia: reine~claude, din cu-
prinsul grădinilor frânce,
sub care creanga se frânge,
iar carnea femeii uşor
prinde plod…

Cu spadă la şold, el e-n
cel mai scump strai, şi-i ca
muschetarii de mândru;
paharu-i zis flaut ridică-se
întru noroc şi bun trai.

***

Puteam să fiu un dandy brit
pe vremea unui rigă George
de vagi aleanuri adumbrit
ca de rumoarea unei orgi, –

chiar dacă Gainsborough m-ar fi
vrut rob violei lui da gamba…
M-aş fi privit întreaga zi
'n oglinzi, parfum fiindu-mi ambra.

Romantic, iar nu rococo,
în ciuda pasului şi-a taliei, –
ca Byron, Shelley, Keats & Co,
aş fi fost mirele Italiei

prin care, palid musafir,
aş fi plimbat un spleen albastru,
purtând inele de safir
pe degete de alabastru…

Ci vremii noastre-i suntem slugi,
cât nu vrem să ieşim din uz:
The Blue Boy poartă, astăzi, blugi
şi se îmbată cu un blues.

Această tafta

Nici bleu, nici oranj,
culoarea nici-nici
e a unui franj
furat de furnici.

Şi galben, şi frez,
culoarea şi-şi
nu are nici crez,
nici ce ispăşi.

Cam brun, cam oliv,
culoarea cam-cam
nu are motiv
să facă tam-tam.

Când gri, când pembè,
această tafta
s-ar zice că e
dar nu e a ta.

***

Bambuşii lungi
poartă alene
frunze din pene
verzi şi cu dungi

fine ca nişte
negre nervuri,
ai căror nuri
când prind să mişte

un pic, abia
tăind văzduhul,
o fac prin duhul
lui Picabia, –

într-o albastră
pace oranj,
fără melanj
cu-a Dvs.

***

Acum un secol şi ceva,
ca şi prin anul una mie,
când se făcea economie
de pergament şi mucava,

toţi îngerii aveau aripi
de aur, ca nişte albine;
iar pentru a-i vedea mai bine
şi a putea să partìcipi

la apariţiile lor
în Spania, ca şi în Bretania,
se arătau cu toţii, Annia,
pe roşu fond, unicolor

şi foarte neted circumscris
când cu penelul, când cu pana,
şi de Beatus de Liebana,
şi de Gauguin de la Paris.

Maria

Dar iată, ocolind pădurea
E chiar tramvaiul nostru 2…"
(Leonid Dimov)

Şi de-ai vedea-o la fereastra
unui tramvai cu clopoţei
de-argint, în lături dând fireasca
perdea, pe geam, numele ei:
Maria

să-l scrie-ntors, apoi să lase
asupră-i tainica perdea,
spre-a şti că în tramvaiul 6,
'n primejdie, se află ea:
Maria

pe când, prin orb geamlâc şi tablă
(ah, uşile-ncuiate i-s!)
ai auzi cântări de nablă,
fi'nd preschimbat în paraclis:
Maria

…nu te opri la primăria
din colţ, ci ia-te după el,
chemând năuc, şi fără ţel,
dar tot mai plin de zel:
Maria

ADRIANA TUDOR GÂTAN

Născută în 7 mai 1979 la Motru, jud. Gorj.

A publicat: *Dimineţile unei adolescente carnivore*, Editura Mirton, 2003 (premiul pentru debut al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Timişoara); *Materie şi alte sentimente*, Editura Marineasa, 2007.

„Poeta are, fără îndoială, o privire imaginativă, căci şi până cele mai precise consemnări fug într-o perspectivă ireală, iar notaţiile încep să foşnească. Dacă nu le atrage acolo memoria, dacă nu le mână într-acolo intemperanţa metaforei ori a analogiei, rămâne întotdeauna şansa unei co-notaţii sau a unei notaţii asociate prin care orice secvenţă de real sare într-o senzualitate de sugestie."

Al. Cistelecan

***

Întâi a venit
mama din
lumea forfotind
în cutii
mersul ei strălucea
ca o inimă de morcov
în întunericul
dimineţii
după ea tata cu
casa în spate
cu chipul de lemn
în care am bătut
cuie şi flori de toate
culorile
din care au ieşit
pe rând şi
fraţii mei
vii şi morţi
şi covorul roşu
putrezind
în râu

***

Stai pe marginea
şotronului şi
priveşti copiii
care se duc şi nu
se mai întorc
soarele blegeşte prospeţimea

frunzelor
melancolia după-amiezii
întunecă aerul
ploaia
scânteie în copaci
stai pe margini
cu privirea în
mâini
copiii sar într-un
picior
(pe cer)
alții rămân gălăgioşi
pe fundul lacului

***

Cu ce se măsoară nefericirea
cu lucrurile frumoase întâmplate demult
între doi oameni pe o stradă
însorită
de o parte şi de alta a
muntelui
gesturile lor tandre întârziind
înserarea
în ce lumină de toamnă
s-au prefăcut chipurile
lor de atunci
o tristețe de van Gogh
un anotimp al iertării
până la sfârşitul
privirii
încrustate
în străveziul
clipei

***

„Vei privi în oglinzi
un chip de demult…"
un mister ca o pânză
albă pusă peste obiecte
într-o casă părăsită
şi tăcerea
însemnate de soare
îți strângi cuvinte
(de mângâiere?) obişnuite

pentru când îți
vei pierde urmele
în aerul
în care clipa asta
ți se pare fragilă
şi neînsemnată

***

numai seara
se face liniște
într-un colț al
camerei şi
mă întâlnesc
cu undele mele
sonore
într-un geamantan
ce închide
anotimpuri ore
pilulele amare vitaminizante
ale unei ars amandi
o vagă recunoaştere
a pensulei
pe o pânză
mai albă decât
moartea
în timp ce sufletul
meu lung ca
un picior de păianjen
călătoreşte printr-o
grămadă de pene

***
ei se pregătesc de
plecare
storurile înmoaie
lumina
în cameră
scările pătate
de ploaia
scurtă de
vară
desfac o
lubeniță pe
masă
cu un cuțit
de vânătoare
şi o dau
de pomană

sufletelor
de pe pereții
casei

***

după ce ai plecat
m-am pulverizat în mii
de sentimente
inutile grotești
cum pot trăi lângă
casa cu bufnițe
– încremenită –
când tu te plimbi
fantomatic pe străzi
adulmecat de câini
și frunze moarte
sprijini cu un surâs
un bețiv (altul decât
prietenul poet căruia îi
dădeai bani) și alergi
(în gând) după tramvaiul
care ne ducea în
casa inimii
uite eu am devastat-o
mi-am închis gesturile
cu lacăte
interfonul a murit
cuvintele dintre noi
ne-au amuțit
mă preschimb(i)
într-o stană de tăcere
mă împingi în
libertatea de a simți
mă atingi și mă
izolezi de propria
intimitate

***

au înverzit sălciile dintr-o dată
așa cum ar apărea din întuneric
sfinții cu fețe de argint
îmi întind o cană de ceai
castaniu și puțin amar
cu gândurile mele lipite de
ferestre ca niște melci

de pereţii unui acvariu gol
lumina aduce cu ea toate
amintirile
mă întorc mereu spre mine
însămi ca la un loc al crimei
tu mă vezi nu mă vezi
după o perdea de probă
unde zilele pline de fericire
de amândoi
ard mocnit
iau forma scrumului
alb de zambilă

***

Suzanei M.

Eu sunt aici ca
un rod care-ţi umple
gura de bucurie
eu sunt pentru zi şi pentru
noapte
un pas de trecut
eu sunt pentru nimeni
şi pentru toate adunate
sub poartă
sunt un bob mai plin
în palme
eu sunt o povară pentru
pat pentru cană
pentru tine un
vis de pământ

***

Ai ieşit să
întinzi rufele
calde ca pielea
ta
vietăţile ţipau
în singurătatea lor
dată cu lac
negru
o maşină
ţi-a oprit farurile
în dreptul inimii
pipăiai o muzică
sfărâmată de creier

***

e sfâşietor sentimentul
că ne pierdem în ceaţa
acestui început de
noapte că fiecare
merge pe drumul lui
presărat de umbre
că inima mea zace
în mine ca o păpuşă
cu picioarele rupte
că tu înoţi în
Dunăre ca într-o placentă
cu alge că nu mă vezi decât
cu trup de
amintire în filigran
că dispar în mine ca apa
în ea însăşi că sufletul
îmi înmormântează carnea
ca pieptul unei nave marea

***

dimineaţa te simţi
cel mai viu apoi începi să
te evapori ca apa rămasă
în ceainice să te cerţi
cu Dumnezeu pe limba engleză
cu toate chipurile
care-ţi intră
sub piele ca
nişte ace de
frig
să te ridici mai
sus de
conductele
calde ce vin din
camera morţilor

***

Dimineaţa se trezea
pe faţă cu o linişte
ciudată - soarele naufragiind
pe geamuri printre ciucurii
de mătase ai perdelelor şi
muşcata creaţă -
în odaie mirosea a praf
şi a icoane proaspăt stropite
cu busuioc
într-un colţ două andrele
înfipte în lumina aburindă

SORIN GÂRJAN

Născut în 17 iunie 1962 la Anina, jud. Caraş-Severin.

A publicat: *Tăierea aripilor la îngeri*, Timişoara, Editura Hestia, 1993; *Îmblânzirea sinelui,* Editura Hestia, 1994; *Frontiera de cretă,* Biblioteca Judeţeană „Paul Iorgovici", 1995; *Lecţia de anatomie în aer liber,* Editura Hestia, 1996; *Sezonul de vânătoare*, Editura Hestia, 1997; *Îngerul nimănui. Poeme siameze,* Editura Hestia, 1998*; lani… (ocheanul cu vitralii)*, Editura Eikon, 2003.

„De obicei profund şi grav, Sorin Gârjan nu îşi cenzurează decât arareori poza juvenil-romantică, de ins neliniştit, care observă (printr-o ceaţă metafizică ce aminteşte melancolia unui de Chirico) cum gheizerii imaginarului ţâşnesc din toate colţurile imunde ale cotidianului. Poet al tragicului existenţial, Sorin Gârjan ne aruncă adevărul în faţă ca pe un prosop salvator, plin însă de scoriile unei realităţi crude, nefardate, surprinse într-o viguroasă viziune expresionistă, ce-l situează printre poeţii cei mai profunzi ai dramaticei noastre actualităţi."

Ion Cristofor

„Poemele lui Sorin Gârjan comportă un ton grav, propriu cântecului de jale, viaţa fiind resimţită blagian ca o „mare trecere" înspre moarte. (…) lirica autorului, înglobează frecvent sensuri răsturnate: nimic nu mai este ceea ce s-a încetăţenit a fi."

Ioana Cistelecan

***

(au rămas fotografiile vechi ca părul tuns prin frizeriile burgului/
imagini neiertate de timp şi acvariul morţii în care mustaţa lui
„a la Vuk!" se răsfaţă ondulându-se ca peştii „voal de mireasă…")

1. fără poveşti inventate de neantul din ochii
sufletul sau gura unor părinţi monotoni
ca nişte condoleanţe „de partid şi de stat" /
f ă r ă lupi şi căprițe strategice / f ă r ă perversiuni
dogmatice trăind totuşi viaţa ca pe-un unic efort
unică artă a împiedicării plămânilor
să-ţi ţâşnească-n-afară prin gură (tumultuos ca o şampanie vie!)
în zile ca asta
cu-o ploaie sură ce desenează aura unei haine sărace
pe tavanul odăii:

(într-un pod – aşezată pe cuierul de jupuit miei/
printre table de clisă râncedă şi rame
din stupii lui morţi – ca pe o cheie a întunericului
*mi-a păstrat **iani** prima uniformă şcolară.*
îngeri ascunşi în fumul gros o păzeau – fum izvorât
din buzunarul „colţului de batistă"…
din termometrul spart al inimii
din amintirea în care se joacă regele surdo-mut… bâzâitul
furnicilor galbene care ies zi şi noapte

dintr-o coşniţă ştirbă să moară
de cum ating aerul depărtării.)

fără să trebuiască să pui *punct virgulă punct*
gloriei ce-o aclamă în creier psihoza muzicii
care minte.

2. peste sirinia natală cad noaptea copacii
uscaţi din cerul ascuns! un vuiet ciudat şi
jocuri de funigei stârneşte căderea. uneori
– spun paznicii râului! – funigeii scriu
în aerul negru cuvinte străine apoi ca o azimă a răului
râsul lui ***iani*** tulbură sângele.

(cei mai mulţi dintre martori nu mai aud
plescăitul apei sub burta peştilor grei
pe care-i priveau în nopţile verii ieşind
din râu şi păscând alături de căprioare
prin poienile jurului până la ziuă.)

3. mort vei vedea
cealaltă pereche de părinţi ai odihnei/
resturi dintr-un perete bătrân
tapetat cu foile de caiet dictando şi de „aritmetică"
deasupra cărora ai plâns suspinat
înşirând linii ixuri bastonaşe şi
linii strâmbe/
vei auzi bolboroseala clară a gurii
ce-ai ştiut-o cusută cu sârmă – ca un rât de porc! –
ca buzunarul în care ***iani*** şi-a repatriat
ultimul dinte (păstrat încă în credenţul cu cheie
ca pe o diplomă de absolvire a lagărului
rusesc!)

(mort te va purta şi pe tine
printr-un lagăr de somn/ veţi coborî într-o mină
– unde suflet şi trup sunt unul şi acelaşi şobolan
amorţit! –
vei cunoaşte acolo femeia/ îi vei atinge buzele
şi vei gusta goliciunea ei sadică
acoperită cu puf de-ntuneric.
cu polen de cărbune…

îţi vei jura că vei scrie un poem
despre călătoriile ei princiare cu vagonetul
de la o galerie la alta/
despre neastâmpărul ochilor –
mormoloci ce-i poartă în pântece…)

4. din această închegare a glasului încet-încet
– ca un zgârci mestecat cu gingiile –

se alege un ieftin triumf!
pot mărturisi:
*(toată viața a așteptat **iani** ziua*
în care fluturii siriniei se vor aduna
în barca-i ușoară și-o să-i poarte astfel pe Dunăre
până când se vor îngropa centimetru cu centimetru
în moalele apei. și ziua-aceea a venit!
o retrăiesc cu sfială și tenacitate ca pe o lectură
la flacăra unei lumânări în buncărul zeilor).

5. surzenia lumii mă scoate din minți! – iată de ce
nimicit de sărăcia iubirii topesc ceara din urechile mortului/
între rictus și zâmbet vor zidi păianjenii o cârciumă tristă…
„ce știi tu?… îngână ***iani*** cu glasu-i bolnav –
câte coridoare de gheață se deschid deodată
gata să îngroape de vii atâtea dorințe
în neștiută durere/ fără fanfară șvăbească și pomeni
împărțite în stânga și-n dreapta
cu o risipă nebună?…
(ajuns la capătul defilării cu pielea decolorată
cu urletul smuls ai să mori și-o să-ți pese tot mai puțin
că ți se potrivește orice
că doar veșmântul și numărul îngerilor ieșiți înainte
te deosebesc de mortul necunoscut
pe care Dunărea-l aruncase pe mal
în dreptul orașului de-au trebuit să-l îngroape
îmbrăcat într-o uniformă de la gărzile patriotice
boactării primăriei bieți păpușari
lăsându-l din funii în groapa săpată
de bețivii cartierului/ ce-i care-și spun unii altora
„grădinarii de suflete")!
……

(a mai rămas și-un foșnet la pândă mereu: glasul
cârjelor sprijinite de patul de fier și obrazul unui
copil parcă sudat de muchia unui sicriu…)

fecioara semnului. librăria din rai

1. fiecare tristețe a ta o altă carte
răsfățându-mă într-o librărie din rai –
după ce
pernă de sânge ai fost și acum
doar scame ce se agață de crucile altora –

2. din dormitor se văd subsuoarele albe
ale *Fecioarei Semnului*!
crescut în liniștea cuibului lor azi ți se-arată
sfioase ca niște coji de ou

din care-au ieşit păsări ciudat colorate!
salamandrele cu aripi la care te-ai spovedit
înainte de-a lua din viaţă otrăvitul caimac!
cum altfel?

3. (cu ameninţarea sfârşitului simţindu-te
mai în largul tău/ cu pâinea fricii în sân/
cu gustul iernilor ce le-ai văzut pierind
ca vacile umflate de mustul trifoaielor…)
cu promisiunile morţii îmbogăţindu-te!
cu poezie aşa cum te-a învăţat femeiuşca aceea
golind paharele nopţii:
„minte-te şi dă-ţi note!"

4. omul e-o panoplie tot mai săracă/ o aşteptare calică
doar cocoşii nebuniilor tale au două rânduri de aripi
cu-al căror cântec adormi sirenele chinului!
doar în pântecul lor viermii nu se prefac
în fluturi şi prunci rămânând degetele tăiate
ale unui destin inventat –
pernă de sânge şi poezie

5. am fost:
complicitate cu viaţa asta a mea ce stă
ca un copil prost înaintea lui Dumnezeu
sugându-şi degetul mare al mâinii drepte ca pe o acadea
până se topeşte carnea şi oasele se încreţesc
şi se strâng de prea multă dovadă.
şi totuşi…

6. moartea mamei o voi trăi
ca pe o dramă la vânătoare:
în clopotul de frunze al pădurii şi
cu capul culcat între sânii unei zâne rebele/
urmărind cum linia vieţii din palmă intră
sub masca întunericului ca un şarpe într-o trompetă
de tablă neagră.
pe un chei la Honfleur ai mai văzut
becul lumii stingându-se în plină amiază
„pe faţă şi pe ascuns!"
acum
7. drumul lung al gândurilor încurcă litere-ntruna!
numele surorii începe cu un oftat prelung şi
nu mi se mai încheagă în minte – iată! –
în cer tăcerile îşi primesc săracele rude
şi pe covorul gros (gri/albăstrui) o femeie
zace deschisă ca o carte
la pagina de gardă.
ai mai văzut şi altădată

8. duhul deşertăciunii pe aceleaşi şubrede trepte
şi-ai învăţat că poezia scrisă cu indiferenţă
miroase doar crupa faptelor noastre şi ne părăseşte
scârbită

p.s.

(de pe cojile de nucă ai vrea să-ţi ridici genunchii
dar puterile tale dansează bete într-o cârciumă
ce s-a prostituat cu râuri de poeţi şi alţi copii ai pierzaniei/
cu hainele-ţi vechi au îmbrăcat crucea şi i-au dat foc!
un katharsis violat… fum de beţişoare parfumate cu lacrimi
e începutul judecăţii de mâine!)

dormitorul cu gratii & nimic nou în gulagul iubirii

sânge ce nu-i de ajuns! – doar
o antologie de sfârcuri (cândva albăstrii
şi dulci ca porumbele brumate)
pe care nici măcar limbile calde-ale muzicii
dansând în urechile-ţi gingaşe
nu o mai poate stârni din puful câlţos –

(ce meduze de aer?… ce libelule-nimfetă?…
când atâtea îmbujorate nesaţuri dezmierdam
copleşindu-te cum doar în poeme
noaptea nu se doarme nicicând ci se zace
-n travaliu / într-un orgasm de lumină polară…)

& ca o menghină viaţa:
se cască şi strânge / se supune
gândului lacom: voi orbii înotând
spre crucile de pe lentilele binoclului militar
urmărindu-ţi picioarele sfios
încălţate în papucii de pâslă
„lunecând… lunecând…" pe ceruite podele
într-un muzeu al trădărilor ieftine.
(altfel: nimic nou în gulagul iubirii / e marţi şi e „13"
libertate menajului intim mimează fericirea
ca pe un epitaf / abureşte păhărelul de sticlă
cu care-ţi faci spălături oculare şi-n care
lacrimile se fac miere vicleană
ce ademeneşte şi îneacă pofte şi viespii
păsările extazului cu o duzină de limbi
ispititoare şi harnice.)

& mai bogaţi în caimacuri erotice
decât vara trecută în licuricii verzi
pe care ţi-i lipeam cu limba
pe lobii urechii pe sfârcuri pe coapse –
îmi spui: *„poţi săruta apa aceasta*

ruptă din mine ca arcul de aur
din dormeza chipeşă şi-nfoiată pe care
ai tremurat degustând frigul
fierbinte al primei lecţii de rut!"

(nevăzut doar glasul închis în preludii precum
carnea bătrână sub o unghie nouă!)

& erotizând în dormitorul cu gratii
ca doi greieri într-o cutie de Diazepam:
îmbătaţi de iureşul stelelor care se izbesc
de pereţi ca stolul de vrăbii ce-ncearcă
să treacă prin tăcerea vitraliilor în biserica
unei iubiri zgribulite sau altfel spus: „iar şi iar tinereţea! –
sânge de penelope intimidând aşteptările
unui samovar uitat de perechea de miri
călători găzduită o noapte în camera asta
moartă / cu pereţii încruntaţi şi ascunşi
după cortine de tifon gălbejit/
cu fotografii sepia pe care muştele
şi-au lăsat excrementele…"

ca un concert al orgilor scufundate
carnea noastră împreunată în halucinante viziuni
revărsate mereu dimineaţa când
„iar şi iar tinereţea exorcizează frumuseţile
vieţii plătind cu gesturi de slavă onorariile
datoriilor publice / o spovedanie a cărnii acesteia
în lacrimi totdeauna… în lacrimi…"

ELEGIE

în armonii de orgă tata
trecând
cu ţiparii alcoolului înfăşuraţi
în jurul gâtului pe drumul
ce duce spre moarte:

…un fragment doar din
c
u
r
c
u
b
e
u
l
trufiei.

PETRU ILIEŞU

Născut în 12 septembrie 1951 la Timişoara. Poet, eseist, traducător, publicist.

A publicat 10 volume de versuri: *Pastel H.,* Editura Litera, 1978*; Întrebare despre întoarcerea acasă*, Editura Cartea Românească, 1975; *România,* Editura Marineasa & Planetarium, 1996; *Revoluția*, Editura Planetarium, 2000. A mai publicat: un volum de memorialistică, unul de eseuri, 5 cărți despre oraşul Timişoara. A obținut numeroase premii ale Uniunii Scriitorilor.

„Petru Ilieşu a intrat în literatură cu discreția (neobişnuită la colegii săi de generație) poetului care nu caută poziția de principiu, mesajul colectiv, ci confesiunea autobiografică, călătoria în labirintul memoriei personale, intimiste."

Marcel Corniş Pope

„Poezia lui Petru Ilieşu, fină şi calmă, nu ocoleşte aerul „vechi" al unei adolescențe care nu mai aparține vremurilor noastre".

Ion Bogdan Lefter

„Petru Ilieşu este una dintre cele mai profunde voci ale literaturii actuale."

Elena Vlădăreanu

Simpla „meditație"

în răsuflarea mea
trupul tău ca un spațiu gol deschis
trupul tău traversând o plajă pustie se subțiază
până ce piere
pielea ta devine orice atingere în această
sfârşeală ce tăinuieşte aşteptarea
albeața pielii
senzația cearceafului ce peste trup şi față mi
se va aşterne îndreptând toate greşelile
– Care din ele ar putea răscumpăra?
– Care din ele mi-ar da putința să răscumpăr?
– Care din ele m-ar putea face părtaş la
oculta conspirație
unde murmurul vocilor noastre şoptite
în seri neştiute de nimeni
să nu se surpe sub apăsarea
liniei din palma ta
cu iederă acoperită
– Ce recuzită să aleg pentru-a putea
continua şi-n care venă a rămas încă un pas greşit
pe care să-l adaug cheagurilor obscure
şansei de a găsi un cumpărător
care să amestece cu îndemânare
trecutul
cu verdele tulbure al prezentului
zgomotele estompate

cu această muzică îndepărtată
ce nu mai răsună nesigur

Oare totul neschimbat ar rămâne?

– Şi dacă pe drumul dinspre uşă s-a aşternut
un strat gros de praf
şi dacă împrejurul scaunelor şi mesei
buruienile mişcător se-ncolăcesc
şi dacă încăperea (când noaptea inundă)
iluminată-ar fi de trupul tău
fosforescent
apropiindu-se apropiindu-se
plutind parcă
fără teamă că e atât de simplu să ştii…

– Oare totul neschimbat ar rămâne?

Şi totul rămâne un „să spunem aşa…"
:nu avem nimic de lăsat în urmă fiindcă noi suntem
acum
(„şi totul este totdeauna acum")
mergem tăinuindu-ne
dar alături
suntem „ultimul nostru ascunziş"
– Şi ceilalţi ne ajută…
– Şi ceilalţi ne ajută să-l găsim cuprinzându-ne
cu afecţiune umerii… şi le suntem datori…
datori pe măsură ce plănuim
noi opriri
noi retrageri
(câtă strategie!…)
– Şi totul rămâne un „să spunem aşa":
în neodihna mea o plajă pustie…"
împrejur lunecând fără zgomot ca un mercur vrăjit
apa…
ca o strălucire de o clipă
restul…
Nici o urmă
Nici o pasienţă aliniind vreo cosmică sancţiune
Nici un geamăt

– Dar cât de multe binefaceri în această lentă
mişcare croită întru totul pentru mine
această mişcare
ce va trebui să acopere cu aur aluatul lipicios şi jilav
zvâcnind şi înnămolind încheieturile
şoldurile
pieptul
dospind de imprevizibile reacţii
– Ros de invidie sunt – binefacerile mele
la timpul potrivit întotdeauna vin
ca şi fericirea pe care o alung sub alte înfăţişări

atunci când mă transform într-un medium care rosteşte:
„nu e cea pe care o aştepți!" şi întotdeauna
e cea pe care o aştept
Câtă complicitate prost înțeleasă
Câtă osteneală de a mă alunga
zvârlind la o parte costumul şi înfingându-mi mâinile
în pasta a ceea ce posed mai întâi
jefuind mormintele de ceea ce nu e
şi n-a fost niciodată acolo
– Poți spune: cu mine e
e în mine
aşa cum sunetul vocii şi mireasma pielii
fascinanta netedă frunte
buzele (iată cele mai obişnuite „repere")
ori freamătul calm al degetelor
stăruie şi nu amăgeşte
Ce o să se întâmple cu toate acestea
unde e acul magnetic
unde corpul ceresc
unde exacta măsurătoare şi unde acel horoscop
care să ne spună că tot ce am pierdut e un imens
câştig
dar ferecat în muțenie
– Deci nici o pierdere dragul meu
nici o mascaradă lamentantă
nici o încâlceală de cuvinte
nu aceste posesii ca o cangrenă împuțindu-mi
respirația
nu trupul împins fără cruțare drept baricadă
„realelor semnificații"
nici o urmă
nici o pasiență aliniind vreo cosmică sancțiune
nici un geamăt

Totul se va reîntoarce la loc
totul va fi deopotrivă
„Jocul s-a împlinit. Nu este altă iscusință
decât de a începe de la capăt. Mereu întocmai va să fie,
mereu"

Cameleonul

„Nici o speranță pentru preot, politician, erudit, dar există o speranță
pentru tine, Ananda Tejas."

Baia domnului Ioachim are o fereastră spre Sud
şi cerul
şi soarele,
Din cada cu apa fierbinte
printre aburii străzii

puzderia de nori străbat încet
hipnotic
cadrul ferestrei d-lui Ioachim cufundat în apa fierbinte
printre aburii străzii şi puzderia de nori ce străbat încet
hipnotic cadrul ferestrei

La imense distanţe nebănuit de adânci
încăperile
apartamentului
adăpostesc
fantome ale trecutului de familie
împotmolite în vinovăţia şi măcinările de sentimente
a ceea ce ar fi putut să fie viaţa lor
fără de ceilalţi
ce stând întinşi în apa fierbinte
doar parcă există
în viaţa lor care
continuă să i se scurgă printre degete
odată cu norii şi apa fierbinte şi amintirea cerului vieţii sale

Căci d-l Ioachim privindu-şi corpul ca pe ceva ireal
moale şi străin
alunecând ameninţător ca un blestem în apa fierbinte
printre aburii străvezii şi norii
în care s-ar putea descifra
crâmpeie fericite ale unui viitor tămăduitor
miraculos
o reamintire a cerului
iscodind prin interior
în afară

Privindu-şi trupul sidefiu
distorsionat de apa fierbinte şi aburii verzui
şi trupul său
amintind de o uriaşă insectă
în care apa fierbinte
şi aburii verzui
se-nfig odată cu strălucinările norilor topiţi în argintul timpului
şi psalmii şi rugăciunile
şi muşcăturile de şarpe
vălurindu-se sub piele
în dreptul inimii
printre aburii străvezii şi norii
topindu-se într-un foc teribil
care linge cu limbile lui
trupul pe dinlăuntru …
…şi-atunci într-o flacără
Ioachim văzu păsările şi timpul
retrăgându-se puţin… câte puţin…

…şi-atunci Ioachim avu o viziune: fragmentul din gradină…

Despre scenarii şi despre personaje

Ţin degetele pe mouse şi flama roşie care se târăşte pe masă
Am mâinile întinse
Aspir cu palmele energia despre care nu ştiu aproape nimic
şi mi-o închipui ca o electrizare de scene diverse
aşa ca într-un film unde până aproape de capăt este vorba despre nişte Personaje
fără legătură între ele şi unde aflu că ele se întretaie fără a se atinge şi fără a se
cunoaşte dar se autoflagelează încercând să-şi suporte scenariile şi replicile pe care
nu şi le doresc, care îi chinuie şi îi transformă în alte personaje care la rândul lor se
autoflagelează încercând să-şi suporte scenariile şi replicile pe care nu şi le doresc
care îi chinuie şi îi transformă în alte Personaje

unde poate că este vorba despre un cuplu care trăieşte veşnica dramă a conflictului
dintre cel care ţine la celălalt mai mult şi cel care ţine la celălalt mai puţin
şi unde se minte mai mult şi unde se minte mai puţin
şi-apoi
totuşi mai mult

când unul mereu aşteaptă pe celălalt
care aşteaptă cu totul altceva
şi unde fiecare dintre ei aşteaptă
se vede bine
altceva
dar continuă să trăiască împreună
ca două personaje care încearcă să-şi suporte scenariile şi replicile pe care
poate nu şi le doresc

unde poate că este vorba despre un fel de subiect cu cineva care
scrie mesaje unui prieten imaginar
a cărui fotografie atârnă în rame
şi scrie la rândul său
despre sine şi despre alţii
care scriu la rândul lor, despre alţii
într-un fel de carte care conţine toate cărţile
dar în care nu a crezut niciodată nimeni
fiindcă rămâne doar la limita scrisului
şi-a promisiunii, promisiune ce va cuprinde toate cărţile cele scrise şi cele nescrise
pentru care personajul nostru uită să respire şi se cufundă într-un şir de imagini
vertiginoase care-i consumă într-o secundă existenţa şi îl rezumă la un fragment
nesemnificativ de Scenariu unde nici măcar nu mai importă dacă dialogurile văzute
pe muţeşte sunt rezonabile ori crâncene sau totuşi suportabile sau
într-un anume moment pot face să ne dea lacrimile fiindcă ne amintesc de propria
noastră neputinţă de a face suportabile toate acele replici care ne-au construit
şi care ne consumă

unde poate că este vorba despre un fel de subiect cu cineva care se priveşte tot mai
perplex şi nu se poate obişnui cu imaginea mâinilor sale întinse pe masă şi care nu
se poate bucura de nimic fiindcă îşi ia prea în serios imaginea mâinilor sale întinse pe
masă-procesul vertiginos de îmbătrânire şi vlaga celor din urmă mişcări departe de

„tot ce-ar fi putut să fie" şi de felul prea serios în care a privit lucrurile şi în general
propriu-i scenariu şi replicile pe care nu şi le doreşte acum unde poate că este vorba
despre cea care pleacă de-acasă şi rătăceşte printre mesajele telefonice pe care le
scrie le şterge urma

şi schimbă neîncetat melodiile soneriei pentru a-şi pierde urma în scenariile cu replici
pe care nu şi le doreşte pe care le substituie altor replici ce urmează să intre în noul
scenariu cu un crâmpei din „ceea ce ar fi putut să însemne viaţa ei" într-un alt fel
rescrisă dar care nu se împlineşte fiindcă un nou fragment din ceea ce poate că este
vorba se întâmplă

şi unde poate că este vorba despre Lumea Perfectă a chat-ului în care toţi ne
întreabăm oare cum arată sufletul nostru mesager pe meridianele site-urilor
– atracţia hipnotică a unor interminabile şiruri de replici
– oare cum arată sufletul nostru înlocuit de culori şi semne care dansează
– ritmurile sacadate lente hipnotice de lounge şi chillout pe fondul celebrei imagini
cinematografice în care personajul nostru preferat se apropie se tot apropie
păşind lent pe o stradă care alunecă la fel de lent în faţa sa
– personajul nostru preferat învăluit în aura sa de singurătate care dă profunzime
următorului scenariu

unul care aparent nu are nici o legătură cu nimic din cele de până acum ci doar se
inseră, pentru a pregăti un final cu totul neprevăzut
de care orice scenariu care se respectă încearcă să ţină seama şi să îndrepte sensul
replicilor ca şi cum ne-am preface că nu ştim că toate se îndreaptă spre acelaşi final
de care nu scapă nimeni
şi unde toate replicile sunt cele pe care nu ni le-am dorit
cele care ne-au chinuit şi ne-au transformat în
alte persoanje
care la rândul lor se autoflagelează încercând să-şi suporte scenariile
şi replicile
pe care nu şi le-au dorit
care îi chinuie şi îi transformă
în alte
…personaje

BORCO ILIN

Născut în 16 iulie 1975 la Timişoara.

A publicat în limba sârbă: *Nu i-aş ierta nimicului tăcerea* (volum colectiv), 1999; *La nord de suflet*, 2001; *Mai înspre nord*, 2003. A publicat în limba română: *Adio, gondolier, vin caii!* Editura Brumar, 2009.

„Dincolo de fascinația perenă a purității, avem de-a face cu o, rară printre douămiişti, fascinație a mitologiei basmului, a unui univers când sumbru, când mirific."

Tudor Crețu

Hai afară

Hai să ieşim odată
din spelunca asta a noastră sfântă,
hai şi ce dacă-i frig afară
prăvălim mai un campari cu gheață
hai un pic şterge-ți scrumu' de pe blugi rogu-te
hai să scriem pe pereți poezii gen
fluturii-mi dansează moartea cu ochii desculți
hai să te prefaci că nu ştii care mi-e baiul
şi nu-mi mai spune sârbule de drag şi de jale
hai bodnarule să vedem dacă piața unirii
a mai regurgitat vreo carte anonimă sau
plânge pe sub zăpada ei de piatră
hai prietene un pic afară
că oricum avem multe de tăcut
hai că aici e mult fum şi nu se aude

Plecarea

Toamna asta fără fântâni
din nou mi-a alungat toți câinii
prin viețile altora,
de pe fruntea ciobanului
lin caprele coboară,
munții-mi fug din poală,
de pe caldarâm birtul cheamă
ca un crematoriu.
Digul a cedat.
Descalț cizmele sorilor purtați
şi plec să mă reinventez
aşa cum îmi convine

***

Când mă duc la sat
să-mi hrănesc câinii
şi să mă joc singur la 33 de ani
de-a indianul prin cupele de tulei,
caut puştanul
care a deschis pe ascuns
porţile grajdului şi
a slobozit în lume toate nopţile.
Când îl voi prinde,
în sfârşit voi fi muritor.
Şi voi începe să trăiesc

Către nord

Şi iarăşi, ţin minte
că voi porni spre miazănoapte.
De veacuri
cineva zadarnic încearcă
să-mi îmblânzească vârsta
la care furam câte o mie de nărăvaşi pe zi,
încerc să-mi aprind ţigara
îmi descalţ frica şi alerg spre nord,
mai înspre nord,
la nord de tăcere

Mâine în zori tu alegi armele

Mâine în zori tu alegi armele.
Lasă în teacă pumnalul
care ne-a ologit versul,
lasă în teacă surâsul tău cărunt.
Mâine în zori tu alegi codrul
în care focurile mi-au devenit albe.
Mâine în zori tu alegi armele
ca să-ţi şterg de pe frunte
urmele lăsate de copitele lunii
şi fântâna săpată de poeziile străinilor.
Mâine în zori tu naşti hăul sfânt
pentru imensa turmă a tăcerii noastre,
mâine în zori eu aleg noaptea
pentru veşnicia noastră încătuşată

Gonaciul

Mi-a luat urma
peste râuri şi prin deşerturi,
zile-ntregi mă goneşte-n mine,
îmi caută sufletul în fiecare luminiş,
e de neoprit,
e călare pe mâinile plopilor,
pinteneşte ochii şoimilor,
mă ajunge spre dimineaţă
iar eu îl mint surmenat
că a greşit,
că nu-s eu cel pe care-l goneşte,
m-a prins când eram deja pe moarte,
în desişul scheletului meu
plin de oameni vii şi morţi.
Îl privesc doar cu cearcănele
el îmi oblojeşte rănile în piele de lup,
deshamă noaptea şi murgii,
alungă câinii şi publicul,
îi scoate lunii potcoavele.
Singur m-am gonit pe mine,
îmi zise el deja cărunt,
singur m-am gonit fără să fac vreun pas,
eu i-am orbit pieptul cu gloanţe,
îmi zise şi aruncă două în pomenire
iar unul mi-l lăsă mie.
Căci aveam în faţă o noapte lungă, fără de lună,
plină de mine şi de
urletele morţilor mei viitori

Se poate trăi

Cizmele-şi descalţă paşii
birturile-şi beau birtaşii

Murgii-s pe haiduci călare
Orizontul şi-a ieşit din zare

Din leagăn copiii fură lupul
Mi s-a năruit în pântec trupul

Vorbele rămân fără cuvinte
Adevărul cel mai bine minte

Un mâine prin ieri se plimbă
Mutul s-a muşcat de limbă

Soarele a răsărit la asfinţit
Pâinea-şi taie ultimul cuţit

Moartea-n viaţă se înhamă
Noi ne naştem propria mamă

***

De mult nu mai ninge
cu dragoste de lup,
iar satul l-au părăsit şi poeţii şi ciobanii,
buzele tale aduc a secetă,
sunt tare obosit
şi cred că te iubesc,
am scris într-un şopron
pe o grămadă de coceni
într-un ger de-mi rugineau
sprâncenele
cuibărit lângă o prună de casă
şi doi dulăi cu miros de fân

***

Mă plouă mărunt pe ceafă,
cântul meu de cerşetor s-a împietrit,
să mă sui în tramvai spre Piaţa 700
să bag un langoş cu usturoi
sau să rămân pe treptele Catedralei
ca pe un preş cald
să-mi termin partida de şah
începută cu ciorile lui noiembrie

Cicatricea

Stau turceşte-n
faţa unui şemineu strâmb
focul îmi dansează pe faţă
şi-mi face dungi de tigru pe obraz,
pe fruntea mea
tăcerea-şi scapă zâmbetul
ca pe un scrum
mi s-au aprins genele,
mă mut un pic mai încolo
mă pun să tac
în jarul stins al nebuniei

***

Când eram student
şi parcam zilnic la Eminescu
cu Foarţă la o vorbă şi o săptămână,
n-aveam tensiunea o sută optzeci
şi nici ficatu' cât un crap de la pescărie,
ci doar sete, sete,
o sete năucitoare
puteam să beau şi cocktail
de napalm cu mugur de fluier
fără să-mi crească coarnele
din deşertul de mâine

Adio, gondolier

Ţineai vâsla ca pe o jucărie,
gondolier uriaş
cu gard de cristal în loc de dantură
păşeai peste un pod desenat pe hârtie
încălţat-în luntre, cu doi şoimi pe umeri
ţi-a căzut nasturele de la şubă
cu zgomot ce crapă viaţa-n două
ai scăpat harmonica-n apă
şi dusă a fost duminica noastră mare
în loc de degete
aveai zece sticle de vin la relanti
şi timpul şi râul s-au oprit
cu tine-ntr-o bodegă
să negociaţi romantica vieţilor vidate
nu mai citesc
povestiri pentru plimbări în barcă
hai adio gondolier bălai,
adio, că, iată, vin caii

***

Seara cerşeşte iubire
cuvintele devin cactuşi giganţi
iar eu mă fac că plouă
de teamă că nu voi învăţa niciodată
cum pot ajunge la mine
fără să mă întâlnesc cu tine,
ce poezie mişto
de recitat la douăzeci de ani unei fete
înspre camera goală de cămin
după ce şi ea s-a trotilat ca o rapandulă

***

Inimile năpârlesc precum câinii,
ochii ni se desfrunzesc,
undeva în noi plouă,
plouă de nu se mai termină şi deja
alt soi de lumânări aprindem,
stăm cu fiarele lângă foc, la taifas,
la un pahar de rachiu şi sânge,
din ochi baltagul mi se scurge
şi fără să ştiu că am murit cândva
mă proptesc de javra din mine
ca de un poliţist comunitar
şi plec acasă de parcă aş şti ce naiba fac

***

Nişte dimineţi ploioase
coboară-n mine ca-ntr-o raclă
în timp ce încerc să-ţi
rad plecarea de pe buze,
ce bine sună poezia, chiar promite

un mânz negru-şi sapă zorile
în vara indiană a sufletului tău,
pe ruinele palmei mi-au rămas
uitarea şi albumul
tăcerilor tale neterminate

***

Eşti frumoasă ca Asia,
blândă şi răscolită ca un zimbru,
ochii-ţi ascund amazoana-n zdrenţe
fata morgană brunetă
sedusă de corali şi gheaţă

***

Zâmbetele noastre
tot mai greu ţin ritmul
coamelor de odinioară,
coarnele toamnei noastre
tot mai uşor tac

GEORGE LÂNĂ

Născut în 17 octombrie 1954 la Timişoara. Poet, publicist.

A publicat: *Spațiul dintre două secunde*, Editura Marineasa, 1994; *Bariera de la Voiteni*, Editura Marineasa, 1997; *Casă cu flori,* Editura Marineasa, 2007; Tulpina mea nevăzută, Editura Gordian, 2011.

„Poezia, ca spațiu magic şi sacru, asigură şi dă sens lumii lui George Lână, creditându-i licența de părtaş şi lucrător la marea ei taină."

Dan Sgârță

„George Lână (…) urmează acelaşi tipic, deja consolidat, de a construi discursuri lirice pe teme existențial stringente, încorporând, transformând chiar în sintaxă vechi, consacrate macrostructuri literare, (tabloul, mitul, elegia, rugăciunea), conferindu-le astfel o prospețime uimitoare."

Otilia Szekereş

„Mulțimi de impresii se ciocnesc violent pe întreaga suprafață senzorială a poemelor, impactul lor declanşând tensiuni de mii de volți şi provocând, cum ni se spune, mega-emoțiile unei reprezentații în care poetul îşi rezervă rolul principal. După ce spectacolul simțurilor iese din prim plan, o a doua trăire, lăuntrică, pune ordine în lucruri. Năzuințele acesteia țintesc armonia şi concentrarea identică. Multiplele voltaje sunt în continuare supuse trecerii prin filtrul unui demers care pune accentul pe idei şi esențe."

Lucian Chişu

Pădure de fagi

Îngrijorați şi tăcuți
cutreieram pădurea de fagi
cu trunchiuri negre de ploaie
şi ramuri bătute în picuri mărunți
gata să cadă
scânteietori şi grei de lumină
lunecam vrăjiți înspre culme
înspre epicentrul tău de imperiu
străjuit de stânci domoale şi oarbe
de pini şi molizi
printre tufe de corn şi aluni
îngenuncheați
pe şuba mea de şofer
moale şi caldă
te mângâiam în tăcere
scandalizând aerul rece
duhurile şi ielele ațipite în preajmă
în întâia dimineață a anului
urmăream cu ochii închişi
cum se limpezeşte până departe pădurea de fagi
deceniul urzit să-l traversăm împreună.

Ochii ei

Râul – mai verde decât **Tujas**
decât brazii din maluri
şi mult pe deasupra ochii ei
mai verzi şi mai limpezi ca râul
cu miezul lor de magneziu
tezaurizează secunda
mă integrează cu totul în joc
în acest ritual frumos şi absurd
în care traversând aproape staţionar şi
osmotic pereţii de aer
patrulaterul nostalgic de apă
tulbur chipul înalt şi solemn
al Catedralei răsfrânte din parc
liniştea şi îndărătnicia cuiburilor de ciori
şi abia perceptibil
bucuria îmi suie-n obraji
şi freamătul ce mă cuprinde
îmi coboară de-a curmezişul în oase
susţinut de râul mai verde ca **Tujas**
amplificat de ochii ei suverani
mai verzi decât râul.

În urma noastră

Culegeam măceşe
alături de colegii mei de liceu
risipiţi pe dealurile domoale
ale **Mărghitaşului**
tulburam liniştea ecosistemului
dominat de graminee
şi pâlcuri mari de ferigă
la sfârşit de septembrie
echilibram în mişcare browniană
cu hainele noastre intens colorate
deficitul de culoare al zonei
căzusem rob scânteierii tale de **Smărăndiţă**
ochilor tăi mari şi limpezi
în lumina strălucitoare
ne opream în dreptul fiecărui arbust
înainte să-i culegem fructele roşii
îl binecuvântam în tăcere
apoi te sărutam îndelung.

În urma noastră
una câte una tufele spinoase de **Rosa Canina**
au prins a-nflori.

Am înălțat mâna

M-am oprit locului
ademenit de cântecul savant
al mierlelor nevăzute din parc
năucit de barosul miresmelor de tei
am înălțat mâna smerit
învăluit într-o fosforescentă nepământeană
lumină
binecuvântând dimineața
un brâu de flori albastre
apăru ca prin farmec
şi ea deveni mai strălucitoare.

Mântuit
sufletul meu înviase
şi domol se transforma în secunde.

Răsturnare alături

Cutreieram hotarul
însoțit de doamna economistă
şi evaluam cucuruzul
din ordinul mai marilor zilei
am oprit să bem apă
aproape de **Codrul Izgarului**
ochii ei mă luară
fără complexe în stăpânire
sânii ei disperați
îmi ațâțară simultan
pofta respectul recunoştința
am renunțat la principii
porumbul îmbătrânea cu viteza luminii
răsturnate alături
cerul roşietic de august şi codrul cernit
aşteaptă de câteva luni
să îşi recapete echilibrul.

Autoportret cu tractorişti la arat

Dimineață strălucitoare
cu pită brânză, clisă şi ceapă
zdrumicate la repezeală pe iarbă
şi o duzină de tractorişti
potrivind plugurile în brazdă
smuls din adormire

pământul se revarsă docil
în straturi prelungi paralele
cu mult mai intensă acum
lumina dezlănțui un veritabil incendiu
în puzderia roșie de măceșe din slogul vecin
tractoarele gâfâie
și nu bagă în seamă spectacolul
banda neagră se lățise considerabil
cârduri hămesite de ciori
scoboară la festinul neașteptat
larve râme și alte gângănii
șfichiuite cu ciocul
sunt înghițite cu grabă și lăcomie.

Pământul se revarsă fertil
și cuminte
mirosul lui proaspăt
îmi pătrunde în nări ca o andrea oțelită
în oglinda brăzdarelor
dragul de mine îmi revine subit.

Dimineți isihaste

Doar acum în dimineți isihaste de vară
cu aer dens și lumină profundă
capilarele prin care cerul urcă la noi
crapă și se preling abia perceptibil
și la aceeași intensitate
cu a tăcerii din jur
roiul infinit și călduț de particule
încremenește pe coastele magnetice
și reci ale ierbii
în sferice și scânteietoare nuclee
miliarde de ochi răsfrânți în afară
care însă nu pot ori nu știu să reflecte
dinamica măreață a acestui străvechi ritual
de priveghi și botez – simultan.

Ca în ultima zi

Ca un buncăr inexpugnabil
viroaga din țarină
tivită cu tufe dese de porumbar
ne înghițea simultan
din iulie până în septembrie
la recoltatul porumbului
sfidam statutul tău

de femeie măritată în sat
de câteva ori pe zi
ne luam fără complexe în stăpânire
în iarba până la brâu
o nevoie acută de dragoste
fără ecou într-un sat cărăşean
în care se trăieşte după alte rigori
şi se moare de **tebece.**
Dumnezeule mare
dincolo de această realitate
ochii tăi inconfundabili
şi frenezia perversă de a ne bucura
în ilegalitate unul de celălalt
de câteva ori pe zi
ca în ultima zi
tăinuiți de viroaga din țarină.

Casă cu flori

Ca nişte pâlnii vitale şi delicate
învăluite-n tăcere
zorelele filtrează neguroşi zorii
în tocul ferestrelor
lumina înmugureşte abia perceptibil
şi ipostaza ta de regină
învie în reprezentările mele.

Blitz în amurg

Învolburat
amurgul împrăştia miros stătut de ferigă
stropi ecumenici de ploaie.
La orizont unde lanul de grâu
din violet aluneca înspre negru
neverosimil de aproape
o franjă roşie de lumină
mă orbi pentru câteva clipe.

Mi se făcu rece pe şira spinării
tuna de parcă se prăvăleau stânci din tărie
tuna de se cutremurau nucul
casa fântâna hambarul.

Prin **Spațiul dintre două secunde**
Sfântul Ilie păgânul
binecuvântat trecuse hotarul.

La numai câteva ore

Îți veneau trăznet toate
pantofii cu toc bluzița
prin care priveam împietriți sânii
fusta despicată simetric
pe coapse
aveau să facă senzație de Paşti în Ardeal
au înflorit merii
lumina agoniza pe **Wish you were here**
ai înțeles brusc
starea mea complicată de spirit
şi dezarmantă
în ciorapii negri şi transparenți
m-ai stâmpărat îndelung.

În Calea Şagului
se îngustau galbeni zorii.

Sufeream ca un câine
la numai câteva ore
treceai rapandulă în brațele
celuilalt.

Un lan verde de orz

Spic lângă spic cât vezi cu ochii
lanul verde-albastru de orz
soarele roşu
şi linia neagră a orizontului
în toată splendoarea
la sfârşit de aprilie
o mare cu ariste prelungi
unduind armonic
la orice pală de vânt
în fapt o colonie disciplinată
ce duduie de viață şi frumusețe
fiecare anonim din tablou
se hrăneşte respiră îmbătrâneşte
marcat de acelaşi blestem
înscris în codul genetic.
Un lan verde-albastru
de orz în toată splendoarea
câteva kilograme de clorofilă
în stare de veghe
şi terapia verde-albastră a privitului
mai eficientă decât
o trăistuță cu diazepam.

VASILE MITU

Născut în 28 decembrie 1962 la Reşiţa, jud. Caraş-Severin.

A publicat: *Śastra,* Editura Timpul, 1998.

„Starea temporală a celui ce a scris aceste rânduri a început în vestul ţării, acum treizeci şi patru de ani.
El nu a fost decât locul prin care, în acest moment şi în acest mod, S-a exprimat Ceea Ce Este Atemporal".
(de pe coperta IV a volumului Śastra)

* * *

nu, nu voi muri
moartea mea va fi ca o lungă toamnă cu arbori fără frunze
ca o ploaie ca o umbră a ploii fertilizând amintirea
gândurile mele vor trăi simple printre orele zilei curgând
culcate între rădăcini oasele mele vor învăţa din nou adevărul
sângele meu urmând cu mare bucurie izvoarele va şopoti

supremă smerenie în moarte
să te pierzi nevăzut acestei lumi
supremă venerație
alungare din pământ spre ceruri

os din osul omului va striga alb în ninsorile albe
carne din carnea omului sfios cutremurată şi străină
pasăre de mucava din cercurile verzi se smulge
nepătrunsă schimbarea sângelui în rouă
tainică schimbarea buzelor şoptitoare în lut
ulcioare cântând în adierea vântului

nu, nu voi muri
am să plec pentru o vreme din această lume
voi pluti o vreme peste păduri şi râuri şi oameni
şi voi visa
voi visa
atât

* * *

soare
îngăduie o clipă ochiului meu să te cuprindă
o clipă doar această minune îngădui-o
şi toate gândurile mele în peşti lucitori se vor schimba

şi toate amintirile mele vor slăvi cu buze de foc răsăritul
peste ierburi zemuind mi-aş culca fruntea obosită
într-un gest de venerare
soare

lună
cu obrazul tău argintat ascute-mi simţurile
tipsia sunând tăcut în odaie
rostogoleşte-o peste pieptul meu
îngemănată cu bulgărele arzător al inimii
să se iubească împătimit şi fără margini
dincolo de unduirea cuvântului să alergăm împreună
lună

* * *

la-e-la cântă munţii
la-e-la cântă apa
la-e-la răbdătoarele litanii
la-e-la în înserare
la

cum ai arunca năvodul pe spinarea întărâtată a focului
peştii răsucesc lumina soarelui ca pe o sabie
taie adânc în mal surpă malul sub picioarele noastre

înţeleptule mai există o piatră vorbitoare
mai există inelul de aramă al asfinţitului
şi toate amintirile curg râu spre buzele tale
în acest ceas rămâne taina neîmpărtăşită
piatra vorbitoare rămâne mută pentru o clipă
sânge suspendat

la-e-la
gândul abstras în grota ursului
rătăceam plin de adâncă ştiinţă în aerul pur
oamenii mâncau puţin – miere lapte fructele vrăjite
se rugau se rugau
o dată la patru ani zeul cobora în frunze timid ca o
fecioară rupând zăgazurile năpădeau sevele
la-e-la

înţeleptule poporul tău
cum ai arunca un năvod pe spinarea întărâtată a focului
a rupt malurile sub picioarele noastre

ne duce vremea frate
ne duce frate ca o apă

la-e-la
ca un cântec
la-e-la

* * *

stranie coborâre în adâncuri
în miezul neştiut al cuvântului

să uiți cine eşti cine ai putea fi –
lama unui buldozer sau
piatra rostogolită fără împotrivire –
să lepezi celulele trupului
cum se leapădă toamna frunzele copacului

esență să rămâi
aromă
călătorind spre nările delicate ale zeului

iată-mă
curat fără de prihană
mă supun ţie firesc neocolit
mă supun ţie spre ruperea zăgazului
berbece să-ţi fiu braţ înarmat
iată-mă
laptele proaspăt
pe buzele obosite de chemare
mă joc cu sufletul meu elastic ca o minge
pentru bucuria ochilor tăi
Cuvântule
frate

* * *

uleiul din candelă
argintul viu amuşinând în întuneric

mare minune
dumnezeiască minune
lemnele nu ard lemnele dansează în flăcări
ca sufletele în para iubirii
vine fochistul şi varsă peste ele năduful pământului
lemnele nu ard lemnele suflă şi strigă în vâltoare
dumnezeieşti cuvinte cântece

lângă leagănul copilului soarele apune în unduiri
sânul freamătă arămiu sub aromele de fân

mare minune
noapte ca un animal uriaş şi moale
moarte blândă atât de trecătoare
priveşte cu ochi rotunzi focul neputincios
lemnele dansând
apoi oftează se târăşte mai departe
vine fochistul scuipă-n palme se cruceşte
lemnele nu ard

mare minune
dumnezeiască minune

* * *

iubire
starea diafană a întregului
în care atât de greu – cumplit de greu – mă las purtat
starea de crepuscul
când lucrurile se apropie atât de mult încât
lunecarea domoală a soarelui devine sonoră
taină şi pace profundă
ce înfioară mintea înfierbântată
cât de străină îmi eşti
cât de străină îmi eşti
iubire

cât de străină mi-e lumea
şi cât de departe zilnica mişunare a vieţii

rareori în nopţile foarte lungi
ca o amintire
o imagine
sclipeşte
albă şi strălucitoare
mantia imaculată a Veşnicei Înălţări
în parfum de smirnă şi tămâie
mă duce în chilie
mă aşază în genunchi
şi-mi mângâie blând creştetul

Doamne
cu nesfârşită puterea Ta
şi necuprinsă îndurarea Ta
pe mine apără-mă
de mine

* * *

ninge blând
mâini de alabastru lucrează neobosite alba împărtăşanie
cu vioara sub braţ cu gulerul ridicat
sufletul zilei urcă strada
păşind agale în blânda ninsoare

fior sfânt spală zidurile de bâlbâiala noroaielor
cu braţe fierbinţi iarna întinde fructele sale minunate

o! suflet neîncăpător
suflet arzând în zăpadă ca o candelă
scutură putreziciunea şi cazi în genunchi
proaspăt trunchi şi gol cu ramuri puternice
cuţite de ger să te scrijelească să te împodobească
vântul să te aline
mâini de alabastru să te modeleze
vioară
cântând în blânda ninsoare

* * *

încă o treaptă şi încă mai adânc tot mai adânc
peste tobogane de muşchi joaca izvoarelor
din palma statuii cad stele
un sfânt s-a ridicat din iarbă să ne sărute fruntea înfierbântată
miezul pământului arde în verde crud
îl cuprindem în palme şi ne îmbătăm de mireasmă

încă o treaptă şi încă mai adânc mai lin
şuvoaie de ulei în candele de piatră
sufletele curg îmbălsămate
mai vie strălucirea inelului în jurul nufărului
cărţile fără file se citesc singure ca nişte buze desferecate
prelungă litanie inima lumii pompează pompează
drumul întors spre taina simplă
încă o treaptă şi încă – sfere de sticlă
atunci am destrămat ultimul văl
atunci am împins ultima poartă
atunci a izbucnit tăcerea

ne-am cuprins în braţe în timp ce pluteam

fulgurare

***

multă e minunea ce ni s-a dat şi mare sufletul ca s-o cuprindă
fără deosebire şi fără asemănare lutul închipuie păsări şi dobitoace
lutul pescar de forme lutul sufletul pământului care păstrează minunea

salcia grăieşte povestea lutului în limbă curgătoare plină de peşti
nici trestia nu ştie mai adânc zbaterea iubirii de cele triste trecătoare
nemângâierea nemângâierea şi toate sunt nemângâiere

căuş şi sunet gâtul arcuit al cocorului cu ochiul larg deschis spre înăuntru
răpit nouă dăruit fără prihană văzduhului –
ci nu ne uita nu ne părăsi fremătătorule

săgeata de aer sfâşie lent pânza dimineții dans halucinant
se face că toamna lumii coboară din ceruri arzând
peste creştetele adormite cenuşa va scrie poemul necitit de nimeni

***

în care văgăună tristeţea omului îşi ţine ascunse fiarele?
sub pojghița neînchipuit de fragilă a vieții
şi bucuria în care cer se azvârle cu clinchete?
în râsul unui copil ca un peşte în mare

femeia şi bărbatul
înlănțuiți
iute migrând unul în celălalt precum
în apa lină oglindirea aproape o poți îmbrățişa

această arhitectură atât de imperfectă –
de la sânul cald şi parfumat
zvâcnirea în aerul tare şi prăbuşirea –
câtă sfâşiere între marginile pleoapelor

ca o haină preascurta viață tremură
în adierea unei respirații înalte –
avântă-te suflete şi cântă
gol neprihănit
în lumină
cântă şi slăveşte
trupul de Lumină nepieritor

ION MONORAN

Născut în 18 ianuarie 1953 în satul Petroman, jud. Timiş – m. 1993. Poet, publicist.

Postum, i-au apărut: *Locus periucundus*, 1994; *Ca un vagabond într-o flanelă roşie*, Editura Marineasa, 1996; *Eu însumi,* Editura Cartea Românească, 2009.

„Proaspătă de parcă s-ar fi odihnit într-un *in folio* dintr-un congelator liric, orgolioasă, revoltată, ingenuă, sentimentală cu zgârcenie în filigran, autentică până în adâncul prepoziţiilor fragede, poezia de acum/atunci a lui Ion Monoran e limpede, patetică, sinceră şi dezinhibată, gâlgâitoare, contestatară, inteligentă, obsesivă, interpelativă, autobiografică, demitizantă, politică, înaintescriitoare."

Marcel Tolcea

***

am fost un trup bântuit de asceze
fiul unei ardelence care-a venit în Banat pentru pită albă şi slănină
lupoaică lăuză care alăptează un înger m-a crescut
şi-n copilărie chiar am spart un geam ca să mă cunoască tata

Poate-aş fi ajuns un morar cumsecade-n Ardeal
sau ca bunicul cântăreţ în strană şi miner
dar maica-mi vru să mă nasc în Banat şi lapte de vacă mi-a dat
zeamă de morcovi şi cocă de mac verde vara pe mirişti
laptele şi-l păstra pentru grâu şi bucatele pentru iernile geroase

Am fost un trup bântuit de asceze
oraşul m-a furat ca pe un cal sălbatec într-un cartier mărginaş
strada noastră era locuită de frizeri, croitori şi muncitori în fabrici
şi cimitirul din spatele casei în care vara căutam şerpi şi lăcuste
şi cranii în care să tragem cu arcul şi praştia şi-n care aproape în fiecare
după-amiază la trei delirau clopote şi fanfare şi domni cu capul
descoperit şi frunţi vinete

Am fost un trup bântuit de asceze
am iubit ca un liliac rătăcit pe mare dragostea speranţă supremă
prin sângele meu strălucea ca un diamant până când rănile poemului
au pus stăpânire pe mine şi nopţile lungi şi absenţele
în câte un cântec mut ca un incendiu îngheţat în aer

Am fost un trup bântuit de asceze
ca unul care-a băut bezna din lacrimile zilei
ca unul care se îmbăta cu inocenţa de cum se lăsa seara
din teama de a nu ajunge un greier steril
încât uneori când îmi aduc aminte mă simt ca un uliu
şi scriu poeme de pradă de fapt nişte ghilotine
pe care le port pe umeri de când mă ştiu.

Spleen

Stai în birt şi bei
amăgindu-te cu gîndul că măcar aşa
într-un fel sau altul te vei putea vedea liniştit
când de fapt te scârbeşte porcăria devenirii
labirintul prin care eşti nevoit să treci
pentru a putea deveni şi rămâne
în acelaşi timp tu însuți
prin fereastra de fiecare dată altei iluzii
privind spațiul infinit al cabalei
care îți este viața – anii tinereții
în care, iată, preferi mai degrabă să bei
decât să iubeşti sau să scrii
şi prin care atât iubirea cât şi poemul
încep să semene tot mai mult cu un fel de băutură
amară clipocind în balta cea verde a ispitei
ce până la un moment dat ți-a scăpat din vedere
pentru ca apoi, dintr-o dată, să te şocheze
ca întâmplările mărunte din ziare
sau ca florile de mobilă din încăperea
în care până nu demult gândurile tale
cu străluciri de o intensă materialitate
înfloreau în peisajul atât de feminin al memoriei
ca nişte sâni ademenitori şi tandri
ascunşi în vegetația de climă caldă a imaginarului.

Stai în birt şi bei
până când vocalele numelui tău
devin cupe din care îți sorbi viața
deşi pe măsură ce sorbi îți dai tot mai mult
seama că licoarea e mai searbădă decât anii ce s-au dus.

Iată locul
în care atât tu cât şi poemul
– în lungile clipe pe care aici veşnicia
pare să le patroneze de când lumea -
puteți fi considerați încă de pe acum
drept acea infinitate de semne
ce-absorb în sine caricatura infinitării
acel labirint prin care spuneam
că eşti nevoit să treci
copleşit de propria-ți imaginație
ce te striveşte ca un marinar fabulos
ivit din străfundurile unei vârste alchimice.

Flăcău
megalitic luminos şi auriu
închinat divinităților uraniene
personajul acesta născut din proza ruptă
a unor înțelesuri de hârtie
– şi care uneori
ți se pare a fi însuşi Timpul –

te priveşte
cu forfota de nestins a amintirii
în vreme ce tu
– prăbuşit
în pocalul de aur al unor ritualuri ciudate
pe care urme de ruj
ca porumbeii stau pe garduri –
te laşi copleşit de hymera lui de vin
sau de votcă unduindu-se în lucitoarele
topaze ale după-amiezii
chipul tău ridat
sever ca lătratul unui câine
semănând cu acele crăpături de sub arşiţa verii
ce trebuie mereu stropite
pentru ca pământul să-şi recapete
aspectul înfloritor sau primăvăratic.

Arătarea aceasta
sau propria-ţi imaginaţie
poate fi de asemenea şi încrâncenarea ta
de a amâna marele salt în gol
pe care de multă vreme
îţi tot spui că ar trebui să-l faci
dar pentru care
– blocat de adulterări şi deja-vu-uri –
te simţi mereu nepregătit
tot aşa cum tu şi cu mine lubire
de atâta amar de timp ne privim ca doi îngeri
exasperaţi de a nu-şi fi inventat sexele
sau chiar ca doi îndrăgostiţi
dar pentru care iubirea
– fecioară pervers castă
cu formele mâncate de clarobscur –
ezită să-şi agite simţurile
până când Noaptea, amăgitoarea zeiţă,
nu-i va face un semn
după care ni se va aşterne în cugete şi în trupuri
supusă ca un şarpe
pe care l-ai putea întinde oricând
cu degetul
de la coadă la cap fără să te muşte.

La Eminescu

Mă gândesc la tine, Bădie, la creanga
de deasupra mormântului tău mucezită
ca şi tine visez fantasmele poeţilor pline de lumină
Bucureştiul cu faţade mute părându-mi-se că eşti tu
şi deşi au trecut atâţia ani
– inutil să-ţi spun
    între timp au murit

şi Arghezi
şi Blaga
şi Bacovia –
cine crezi c-ar mai putea purta
războiul cu tine
refuz să-nțeleg
– în tine-i toată speranța noastră –
deşi un lucru ca ăsta
ți-ar mai putea face încă mult bine
mama tata sifilisul bălăuca
toți beau şi mănâncă pe socoteala lor
şi fac din biografia ta o intimitate pentru oricine.
Răceala Muzei tale
– atât de reconfortantă –
se prăpădeşte după ea
neputând totuşi să spintece
trufia din mine, precum
versul tău n-are nimic din grimasele suprarealiştilor
neantul tău rece mai bântuie prin îndoielile noastre;

pentru noi eşti o lume numai pentru tine
(mult prea îndepărtată pentru hoții dintr-astea)
pentru noi eşti un gentleman nu poți
să mesteci gumă şi să joci billiard
altfel ce crezi,
vai ş-amar, ne-am chinui şi azi (toată noaptea)
să deschidem lada cu şoapte a greierilor…

***

Sânt
doar o parte din mine
dar mă simt bine în acest colțişor
ascuns sub aparențe
pentru a putea să-ți zăresc chipul
atârnat printre reproşuri ca medaliile
printre minciuni şi exploziile mărunte ale sufletului
când dragostea trasează linii drepte
şi ne aşază strălucitori în capeți
prin ferestre-dominouri
privind sentimental pavajul
acel tragic părăsind eroicul în favoarea firesculuiacea filogenie a formelor
prin care poate trece fără oprelişti
clipa fugară sub cerul numai gând
bântuit de Amor cu pletele ca zulufii
părului tău răsfirat pe umeri
ca pe nişte înfloritoare distrugeri
chipul tău aduce cu cel al unei monede vechi

în trecere de la viaţa nomadă
la calmul maiestuos al deprinderilor comune
asemenea apei înainte să dea corp unei aparenţe
e foamea spiritului răsfrânt în oglindă
căci dragostea schimbă totul
cu colajul ei de litere şi stări
cu ochii ei apărând fiecare în câte-un tablou
din care se privesc două nuduri
noi doi rătăciţi prin câmpul de culoare
două flori două cuburi două fotograme
ale aceluiaşi limbaj
ce poate fi pătruns doar de imaginaţia fiecăruia
doi munţi două izvoare două păduri
în care uneori luna caldă menstruală
stăpână a cântecelor şi a lupilor şi-nfige razele
ca nişte larve fecundând lăstărişurile ginecologice.

***

Elegante alungite forme gândite şi-ncântătoare
aceste „ferestre" – contaminate cu frunzele şi cu floarea –
mi-au furat anii aşteptând clipa unui personaj strălucitor
ca un tractor alb abia ivindu-se din unda mării
(ce-ar putea fi Ulise de n-ar avea faruri) peste care soarele
n-apune niciodată iar norii odată iviţi nasc forme ce-şi
schimbă sexul între hetairă şi capitalist între socialism şi
ştefan şi-oriunde te afli grupaţi de hazard ca şi înserarea
imită marea la perfecţie înflorind adâncurile ce-s de fapt sus
şi-n definitiv n-au sens pe-această lume hârjonindu-se
pentru-o fată (E) de dragu-acestui domn (F) zorind
spre-un alt destin unde totul pare neschimbat de milenii
amintind strămoşi plini de bani adormiţi sub pietre încă vii
şi atât de aproape şi-atunci când se sting alăturaţi
ghiduşiilor materiei o zbughesc ca iarba printre
crăpături prin noaptea tenebroasă bântuită de sibylle
dibuindu-l pe Apollo din ascunzişuri numite prudent templu
în care totul trebuie să se potrivească „la fix" şi să devină
peste veacuri cultură prin care el (textul) trece discret
din simpla plăcere de a-şi oferi spaţii de parcurs

***

Ce să mai gândeşti sau să scrii
când propria ta viaţă
e o jumătate de cearşaf alb
cealaltă jumătate, irecuperabilă, fiind iubirea
căreia, aşa, încerci să-i defineşti

cât mai explicit forma
o proiecție a unui obiect alb și pur
ce se interpune relației dintre tine și tine
un vis căzut în formă
și care împrumută ceva din voluptatea mistică
a unui însingurat
care toată viața n-a făcut decât să creadă
în poeme cu vârste mult mai mari
decât cele pe care le avea el
și care azi nu mai pot să-i inspire încredere
chiar dacă născute cu darul unei prospețimi instinctive
– ca un grup de divinități ale apei
ce se evaporă de pe retina celui ce privește
într-un joc extrem de mobil de raze și reflexe
încercând să facă vizibile lucruri
pe care, în imediata apropiere a adevărului,
ochiul nu le vede
– de parcă între arbori și cer
între case și râuri
există o oglindă
care ne poate face să trecem de propriile noastre
limite ca și de ale lucrurilor
pentru a ne face să ne dăm seama
că acolo liniile și culorile
nu stau locului nici o clipă
ci aleargă

Sunt aici

Rămân un neliniștit
la fel ca trista-mi maică
în vechile fotografii cu cotul pe masă
din propriile-mi excese
compun poeme
bat cuie în vechea șipcă a lumii

***

Sunt plin de mine ca un englez
Îmi place muzica lui Beethoven,
Îmi place să mor
Dar mai întâi de toate

vreau să trăiesc
așa cu steaua pe gură
așa cum se lasă seara
așa cum e bine să mori.

OLGA NEAGU

Născută în16 ianuarie 1954 la Reşiţa, jud. Caraş-Severin.

A publicat: *Ceea ce se poate şi ceea ce nu se poate imagina*, Editura Albatros, 1974; *Mandat pentru aducerea zăpezii*, Editura Albatros, 1983; *Toate cuvintele se supun*, Editura Facla, 1988; *De-a poezia*, Editura Timpul, 1995; *Cuvintele trec strada hârtiei*, Editura Timpul, 2003.

„Dincolo de aspectul ca să zic aşa tematic al lirismului tinerei poetese, remarcabilă rămâne expresia poetică în care mişcarea inefabilă a trăirilor îşi afirmă prezenţa. Versul, fie el liber ori de rigoare clasică, e mai întotdeauna imediat, dovedind prospeţimea percepţiei, şi de tensiune expresionistă, semn al coincidenţei tumultului lăuntric cu vocabularul colportor."

Laurenţiu Ulici

Anti-cerere

Ia-mi, Doamne, tot ce mi-ai dat
Până şi aerul îmi prisoseşte
Şi schimbă-mă-n ceva neînsemnat
Ce nimănui pe Pământ nu-i lipseşte

Ia-mi, Doamne, mai ia-mi şi neînsemnarea
Că şi aceea-i prea mult pentru mine
Ci du-mă unde-ncepe-nserarea
Şi de unde nimeni înapoi nu mai vine

Şi mai ia-mi şi mai ia-mi şi nevenirea
Ia-mi totul, definitiv, dureros
Lasă-mi doar dorul că Eşti
Şi pământul ca o piele pe os…

Uneori mai alunec

Uneori mai alunec din regn înspre lucruri
invidiind eternitatea lor umedă, rece,
masă şi scaun şi litere scrise
şi cifrele toate până la zece.

Uneori (mi se-ntâmplă tot mai des)
îmi ascund sentimentele
sub ceva neînsemnat
sperând să le dezgrop într-o zi fericită
şi mereu constat că locul lor l-am uitat.

Oh, şi această alunecare de melc
pe zidul răcoros al fântânii
este şi alunecarea-n poem
a poetului, a mâinii…

Ca două valuri pe valuri

de-o vreme privesc spre celălalt mal
cu teamă şi dor de viaţă a morţii
spre o altă lume şi un alt real
dincolo de stâlpii putrezitori ai porţii

tu umbli albastru şi trist printre nori
cuvintele-ţi sună în ochiul urechii
reuşesc să le prind între cleşti uneori
alteori doar stric simetria perechii

ne-ntâlnim, încă, nu ne găsim,
faţă-n faţă ca două triste maluri
aşteptăm să ne sece apa şi să pornim
unul spre altul ca două valuri pe valuri…

Stare de graţie

părul meu răsfoit de singurătate
pe cearşafuri scrobite ca de sicriu
lampa cu lumină de miere
clatină umbre şi-aşteaptă să scriu

mai bine-aş muri adormind
decât să mai îngenunchez în faţa hârtiei de scris
cu pistolul tristeţii în ceafă
nici vie, nici moartă, între veghe şi vis

părul meu citit pe-ntuneric
fir cu fir de mâinile tale de gheaţă
singurătate, mai lasă-mă o clipă
să te-ntâlnesc între moarte şi viaţă.

Firul de-argint se subţie. E trei dimineaţă.

Poate nici n-are rost

poate nici n-are rost să mai scriu tot ce scriu
undeva, cineva, acum, mai târziu,
scrie, a scris sau va scrie curând,
şi nimic nu e nou, absolut nici un rând

îmi rămâne doar iarna mereu cu alt nins,
şi fereastra spre gară şi becul aprins,
şi un gest o batistă fluturând „mai exişti”
şi tristeţea-n oraş, hăituindu-ne trişti

poate ştii, poate simţi, sau visezi că te-ating,
cu degete lungi încercând să te ning,
şi degetele sunt sloiuri însângerate, fierbinţi,
poate ştii, sau visezi, poate simţi…

Noaptea nopţilor

Calcă noaptea desculţă pe iarbă de april
lasă urme mărunte de-argint şi de rouă
calcă pe sufletul meu întristat şi copil
şi îl sfarmă în două.

Numai noaptea se-mplinesc cu-adevărat,
se desăvârşesc lucrurile începute peste zi
ca nişte mere de aur în livezi de-mpărat
părinţii se mută în fii

Numai noaptea hârtia mai albă ca luna
se lasă mâncată de vârcolacii cuvintelor reci
eşti scribul de azi, cel dintotdeauna
în noaptea nopţilor prin care treci.

Cu fiecare poem

Cu fiecare poem mai trag clapa sorţii
mai amân ghilotina uitării să cadă
picotind sub aripa morţii
dragostea mea sub prima zăpadă

Cu fiecare literă-ngropată-n hârtie
inima mea – pe mătasea albă, frumoasă
ca un măr veşnicia se-mparte-n două ţie
partea rumenă – mie cea viermănoasă.

Cu de-amăruntul nici lumea

cu de-amăruntul nici lumea nu-ncape
în toate cărţile care s-au scris
fântânile foşnesc ale morţilor ape
iar restul atârnă afară din vis

ca o aripă necuprinsă de zbor,
ca un zbor cu doar o aripă
e dragostea încăpută în dor
şi timpul înghesuit într-o clipă

doar inima mea, ca un ochi, ca o zare
nemărginită de nicio privire de zeu
vă-ncape pe toţi şi pe fiecare
şi rămân în afară doar eu

În sala vieții pustie și rece

Sufletul se târa pe pământ
un ghem, hăituit, de ciulini
noaptea cobora din toamnă plângând
ca un arac greu, plin de ciorchini

toți plecau doar eu rămâneam
în sala vieții pustie și rece
sufletul jupuit de trup de-abia-l mai țineam
din lesa de-argint să nu plece

și veri și toamne și ierni, primăveri
recitam pe-ntuneric lecția așteptării
cu un ochi înspre mâine și altul spre ieri
dar tu răsăreai, apuneai
pe celălalt mal al uitării.

Mandat pentru aducerea zăpezii

Iarna nu-nseamnă cozonaci răsturnați
pe șervetele copilăriei, negreșit
nu-nseamnă încă un anotimp onorabil.
Presimt că într-o zi
ea nu va mai veni.
Vom cumpăra pe valută puțină zăpadă,
vom cere mandat pentru aducerea ei.
Măturătorii surmenați de frunzele
toamnei veșnice vor intra în grevă,
înota-vom prin frunze uscate,
ca niște nobile gunoaie,
orașul se va-neca în fum,
soldații vor aduce mult prea târziu
în loc de zăpadă muntele Himalaya
puțini îl vom urca
și vom vedea șoarecele alb,
cobaiul secolului rontăind
ultimul țurțur de gheață…

Parcă scriu mereu

Parcă scriu mereu aceleași cuvinte
pe care mi le dictează o aceeași viață sau moarte
nimic nu-mi aparține, sunt scribul cuminte
așteptând să-mi dictați mai departe.

Şi deşi cunosc totul din păr până-n fir
(acelaşi caer – acelaşi e ghemul)
niciodată nu ştiu cu precizie şi mă mir
când începe şi când sfârşeşte poemul…

Epilog

cartea mea despre tine se-nfiripă, iubite,
pot spune că mai am puțin de zidit:
două ferestre între gene pitite
şi-o uşă spre un dor infinit

la sfârşit, de argint, o erată
de greşeli din prea multă noblețe
într-un colț poza mea vinovată
şi-autograful din câteva bețe

o vei pune-ntr-un raft mai dosit
şi-acoperită, lumina din ea se va stinge
şi n-ai să observi când au fugit
toate cuvintele din ea într-o noapte când ninge…

Crânguri sălbatice

Crânguri sălbatice înflorind
sub aburul zorilor vinovate
plachiul lunii sclipind
pe şosele de cer înnoptate

e-atâta primăvară încât
flăcări de clorofilă au izbucnit peste tot,
împingi căluşul tristeții pe gât
şi-ți pui o mască zâmbitoare pe bot

acele staminelor au plesnit
pe cadranul florii de cireş
între minus şi plus infinit
te întinzi, îndrăgostit, ca un preş.

Nu e târziu şi nici devreme
in memoriam Constantin Brânduşoiu

nu e târziu şi nici devreme
este doar timp de la un capăt la altul

zeii cuvintelor dorm în poeme
pritocind nesfârşit josul cu-naltul

până şi viaţa e o bibliografie
de teme şi cărţi trăite-n răspăr
toate-au fost, toate-or să fie:
Iluzia umblă-n pardesiu de-Adevăr.

nu e devreme şi nu e târziu
cad poeţii în lume tot mai singuri şi trişti
şi-unde cad înfloreşte-un pustiu
şi-unde nu – n-are rost să exişti.

Măcar un copac

Sunt tristă că n-am o grădină
sau măcar un copac proprietate personală
aşa, îmi sprijin în palme tristeţea
şi lacrimile le las să îmi curgă în poală

de-aş avea măcar acum o grădină
la mijloc de viaţă (cum ai zice la mijloc de drum)
m-aş strecura în ea pe-nserate
să-mi ard neputinţele – foc fără fum

Oh, dar măcar un copac de-aş avea
să mă pot bizui pe tăcerea-i de lemn
i-aş spune tot ce-am adunat o vecie
şi el mi-ar face cu frunzele semn…

De milioane de ori

Trag peste lacrimă pleoapa de sare
ca o aripă de pasăre acoperind un ou
să nu vă pară rău de mine
voi pleca şi mă voi întoarce din nou.

de milioane de ori soarele
s-a ivit şi-a apus peste mine
de milioane de ori luna
mi-a prefăcut visele-n ruine.

de mine rău să nu vă pară
nici mie de mine nu-mi pare rău
un fragment de memorie
între mine şi mine e-un hău.

MARIAN OPREA

Născut în 14 ianuarie 1962 la Timişoara.

A publicat: *Preludiu,* Editura Eminescu, 1996; *Divina Erotica,* Editura Eurostampa, 1999; *Muntele lui Venus*, Editura Eurostampa, 2002; *Ca păpădia-n zbor*, Editura Brumar, 2006; fetele oraşului tău, Editura Brumar, 2011.

„Poezia lui Marian Oprea e plină de naivități şi de complicități perverse cu cititorul, ceea ce ar trebui să îi asigure un succes garantat la rafinați. Omul pare introvertit şi delicat la prima vedere, artistul este extravertit şi înfometat de imagini, inventiv şi subtil. Căutările sale din volumele precedente l-au condus la o formulă lirică originală şi pitorească, aproape scandaloasă."

Gheorghe Mocuța

***

divină eternă adorabilă e această unică zi e minunat să-ntâlneşti
o Luminiță în Domul din Piața Unirii la concertu' de orgă timp sacru
miros de tămâie şi crini Sfântul Anton l-am rugat să-mi găsească sufletul soră
domnişoară doamnă excelență aş fi încântat să privim porumbeii sau câinii sau
romane pisici dormind ca la începutul imperiului sunteți frumoasă v-am întâlnit
la carnavalu' din Rio balon de săpun e atât de minunat să zburăm împreună să
ne dăruim o stare înaltă cu voia Celui de Sus aş fi bucuros să vă conduc acasă să
bem ceai din flori de lumânărească să vă mângâi de la degetu' mic la tâmplă sunteți
nespus de frumoasă totu-i mirific divin domnişoară Divine se aud poeme îmbrățişate
frumoasă domnişoară ca ziua a şaptea a Domnului

***

scriu cu pana cu care aş putea mângâia scriu cu teama cenuşie a clădirilor vechi
scriu prin aeru' milenar uneori mă-ntorc să mai salvez câte un vers casa noastră-i
aproapele scriu alchimizez trimit trasoare luminiscente un fir de praf traversează
oceanu'

***

cu brațul în ghips flămând bolnav obosit poetul Dan Emilian Roşca bântuie oraşul
singur ca o stafie alcoolul i-a paradit inspirația umbrele străzile au grijă de el ca să
învețe umilința cerşeşte i se fâlfâie de nato alegeri bunăstare de mult nici o prințesă
nu l-a mai înviat în tinerețe a corespondat cu Saşa Pană şi Gellu Naum acum flirtează
cu cea fără de grai poetul suprarealist Dan Emilian Roşca se hrăneşte cu aer citeşte
reclame şi ziare aduse de vânt nu se ştie dacă va mai vota

Coafeze visează poeți poezii

29.05.'90 m-a tuns nea Petrică poet şi frizer în Circumvalațiunii (lângă fabrica de lapte) te-ai mai văzut cu Traian cu Pruncuț – Pruncuț îşi bea pământurile din Ardeal – Traian e tot mai departe pe Augustin nu vreau nu vreau să-l mai văd (nea Petrică a fost publicat de Sorescu în Ramuri) îmi arată texte noi îi spun o poezie totul e o.k. apar reflectate-n oglinzi coafeze în mini cu picioare lungi şi frumoase ca o partidă de tenis între Borg şi Năstase visează poeți poezii nea Petrică mă tunde cum se pricepe mai bine să plac fetelor chiar şi o zi

***

te cheamă inocența lor s-au pârguit au devenit apetisante au început să zboare cu sânii poetesele din ultimu' val le poți lectura-n voie cărți vii cu sânge clocotitor nopțile pline de gângureli zilele pline de fantasii cu Iulia Balcanaş – Diana Geacăr te-mbrățișează ca iedera Ruxandra Novac vrea bani vrea abțibilduri lisergice vrea să se joace cu tine vrea ca un copil Cătălina George umblă goală prin casă vrea să cunoască o Cătălină mandală – fluorescentă-i Oana Cătălina Ninu – Olga Ştefan te scoate din anonimat te aplaudă cu sânii Domnica duduia pe Ianuş războinicu-l înmuia poeții din leatu' lor vor glorie glorie lor (când să mai facă şi amor) gondolier în altă viață stră-strănepotu' lui Țepeş – Mincu Marin cu degetele lui prelungi surrealiste are grijă de toate Neculai Tzone magnificu' (încă viril) le scoate pe piață

***

nimic nu-i mai frumos ca o femeie care te cheamă-n templu biserică moschee nimic nu-i mai frumos ca o femeie care se dăruieşte toată nimic nu-i mai frumos ca o femeie (o bucuria mea) care te las' adânc în ea nimic nu-i mai frumos ca o femeie în orgasm care te ajută să devii mai pur atemporal ca-n basm nimic nu-i mai frumos ca o femeie care cu sânii roagă Creatoru' să fericească tot poporu' nimic nu-i mai frumos sub soare ca o femeie înțeleaptă sexy zâmbitoare

***

ceau Katy mă bucur să te văd ce mai faci îngeraş sunt supărată mi-am auzit vorbe ai spus cine eu dacă mai îmi scrii pe birou ajung până sus numai tu puteai recunoşti da recunosc au citit colegele au râs (i-am scris Katy eşti o fată minunată şi ai nouăsprezece ani apoi te rog Beatrice să ne întâlnim te rog şi n-ar trebui să te rog mâine seară în steaua Vega şi Katy eşti o dulce-refren e ceva rău în asta ți-am spus nu vreau să mă încurc nu te încurci să nu te descurci (am tras gafa) nu vrei să-ți fac rost de Shogun nu vreau nimic nu simți că-mi place de tine aşa blondă cum eşti ce de flori ai e ziua ta nu a unei colege păcat aş fi vrut să te sărut şi să-ți spun la mulți ani 30/31(vârsta reală) a venit tramvaiu' a urcat poate s-a dus la medic cine ştie destul că e supărată pe mine

***

în fiecare zi ies în oraş să mă-ndrăgostesc ceva esenţial îmi lipseşte aici totu-i înţepenit (şi nu există nici o poetă) în fiecare zi ies în oraş după o gură de aer în somn sunt mai viu

***

divină etern-adorabilă e Baby Doll Luminița (din filmu' lui Kusturica) cu sânii grei multă energie de la soare au primit oare ei de s-au făcut atât de profunzi de nu mai vor a fi în poem cine ştie de mi-o fi dat să-i mai întâlnesc în viața asta pe zi ce trece mai vie o Baby Doll o Baby Doll Luminița ți-ai desfăcut picioarele în echer primindu-mă în inima ta

Nadine

de când te-am văzut mi-ai sexyplăcut Nadine când râde şi cântă tot Universu' râde şi cântă cu ea mult s-au iubit ai tăi pân' le-au zburat un înger ca tine oglindă ți-i apa şi ceru' bate vântu' fusta-n dungă bikineii ți-i alungă ce-am văzut n-o să-mi ajungă te-am întâlnit pe derdeluşu' buricului tău o rămâi rămâi cu mine vom face dragoste şi vom avea pâine sărate şi dulci acrişoare mai tari ca Viagra-s mamelele tale nu-s melancolic nici trist s' prieten cu Dalai-lama Grig Bivolaru Nastassja Kinski şi părintele Teoctist Nadine eşti un lipici te sărut iar şi iar miroşi a flori prin livezi totu-i minunat dacă vezi

***

divin etern-adorabil uneori mi se face un dor de ducă mă gândesc la iubire mă pregătesc pentru ea ajung la bazinu' cu apă termală aici sunt multe fete frumoase simt femeia ce are să-mi vină ca un dar de sus o recunosc o dezbrac din priviri mi-o închipui în nesfârşite orgasme îi spun eşti frumoasă zice mersi îmi face loc pe pătură are forme de asiatică şi o voce atât de plăcută de parc-ar săruta un falus în erecție o mângâi îmi spune nu crezi că eşti prea curajos îi spun altu-n locu' meu râde suntem fericiți ajungem acasă vocea ei mă-nvăluie adânc mă încălzeşte e undeva în mine îşi pune picioarele pe fotoliu îi văd bikinii au danteluță şi sunt transcendentali o dezbrac o mângâi celulă cu celulă totu' s-a transformat într-o dorință lentă de beatitudine de perfecțiune mă sărută cu sânii îi mângâi coapsele cu limba îi dezmorțesc ghiocelu' (începe să-i curgă nectaru' divin) se mişcă aproape imperceptibil parcă se desface-n două o învăluie un zâmbet de bucurie mă bucur de bucuria ei se ridică pentru a intra mai adânc e în extaz nu mai există timp iubitule eşti minunat ca pe-un copil îmi strânge la piept împăratu' roşu îşi freacă sânii gâtul obrajii de el apoi îl sărută tandru meticulos nu ne grăbeşte nimeni e vis e realitate flautu' fermecat se apropie de poarta sărutului fac în stânga-n-dreapta cercule cu el aş dori să prelungesc la nesfârşit jocu' nostru ea urcă-n mine toată e fierbinte n-a mai făcut de mult dragoste şi vrea să fie iubită mereu

***

plouă aş fi vrut să-l votez pe Traian politicienii (pionii Apocalipsei) vor fi salvaţi ei foşgăiesc pe partea întunecată plouă cu tristeţea îngerilor căzuţi plouă cu lacrimi de sânge-n Irak (unii cred că-i curcubeul) am altă adresă-n buletin plouă cu toată seva pădurilor defrişate plouă cu nopţile palide ale norilor plouă stau ca pe ape

***

cocoţaţi în fotolii de piele maeştrii iluziei privesc lumea de sus pozează-n oameni de succes dau impresia că-s bine intenţionaţi apar peste tot ne iau de fraieri mint şi când spun adevărul ne controlează intimitatea în loc de limba erotică folosesc limba de lemn (femeile lor sunt urâte şi boante) scot în faţă false valori conflicte prejudecăţi se gândesc doar la ei (n-au scris un vers) s-au ridicat pe apatia noastră aceste corcituri au invadat planeta au bani (noi n-am călătorit) ne trezim bătrânei vorbind singuri păsările n-au obligaţii am fost făcuţi pentru îmbrăţişări

***

la centru' cultural francez se joacă-n pielea goală piesa mă armonizez franţuzoaicele o franţuzoaicele cu vino-ncoa-ul lor charmant îndrăgostite-s de soţ şi adorate de amant ca pocăiţii o lahve am o revelaţie urc în (s)extaz mult mă mai minunez *când n-oi mai fi pribeag* ci veşnic amorez în şcoli se va preda şi misticu' şi graţiosul sărut francez bruneta de la protocol cochetă masivă pe ea aş scrie o misivă d-lui U. să publice în Orizont şi ce-a scris D. M. despre mine şi Pruncuţ el e cu ai lui alţii cu a lor uniunea europa bla bla Bleier blei eu m-aş uni cu-n strop de miere din saliva ei

***

o vezi tresari n-o mai vezi (îţi poartă de grijă discret) îţi vizitezi oraşul străzile-s procesiuni religioase te spovedeşti în mulţime un şir ireal de umbre ce seamănă cu-n şir de pinguini dispar şi apar ca reclamele colorate

***

m-a consultat cu privirea m-a vindecat ca un maidanez am privit-o din palmă i-aş fi ciugulit bunătăţi apă vie din fântâna-i arteziană aş fi băut pe drumul Damascului am fi mers împreună (acum o evoc preventiv) adio arme boli medicamente

***

am prins dealurile într-o fotografie ne rezemăm de un pod suspendat sub el gâzele îşi continuă liturghia ne-am crezut separaţi cât de frumoasă-i goală patria mea totu-i în noi atât de departe sfârşitu-i alt început prietena mea-i o frunză dusă de râu

***

ies ca peştii după o gură de aer mă plimb pe ruta de pe şira spinării încălzesc un vers zgribulit îmi privesc faţa o pânză prin care trec sunete colindători în piei de ţap şi urs acompaniaţi de orchestra de îngeri circu' vrăbiuţelor iscă vârtejuri se proiectează pe ecranu' zidurilor încărcate de daruri crăciuniţele (până mai ieri majorete) lasă în urmă dorinţa ta vie ce prinde contururi carnale

***

era-n tramvaiu' de apă ne făcea semne venea cu aşteptările noastre o priveam holografic micşoram distanţa doar cu privirea ne lipseau curajul căldura înţelegerea energia eram închişi ca-ntr-o idee greşită aşteptam evenimentele să se deruleze după propriu' scenariu necunoscutul era dispus să facă favoruri

***

doar pe felia mea se dezbrăcau idile romantice cu un iz vag de real proiecţia se pulveriza-ntr-o mie de forme veneau dinspre Prut sau Iordan un sunet le netezea calea le dam bineţe prin aer le-ntâmpinam stând pe loc

***

în pântecu' tău se unesc toate religiile ştiinţele artele politicienii devin altruişti sportivii campioni muzica se multiplică în mii de culori în pântecu' tău zeii valsează-ntre cer şi pământ compozitorii prind ritmu' unui alt fel de cânt filozofii se deschid afectiv o vioară-i pântecu' tău ce cântă gloria Lui în pântecu' tău progresează umanitatea

***

buricul tău cu izuri de gutuie plăcerea până-n crengi o suie putere iei din foc aer apă zâmbet şi copaci colindul tău ne este vraci o Doamne-i nevoie de forţă la această domniţă arzând ca o torţă cu fundulețu' poligon cu sfârcurile gloanţe Monici te caută Ane Marii şi Tanţe ca să le dezmierzi bărbaţii vor în ei ca să te regăseşti şi să te pierzi

***

în vara aia toți piraţii roiau pe lângă ea cu felu-i şic de-a fi ne-nviora eram pe-acolo-n trecere când băgător de seamă când ca şi algele al mării trubadur aşteptam (la fel ca alţii) să mă răcorească umbra-i ce pe faţa mea prindea contur am invitat-o-n mare cum alţii o invitau la suc dorinţele ni se lipeau de trup am invitat-o-n cort la un masaj mi-a spus că-s un şăgalnic paj am invitat-o ca să ne cunoaştem bine ca şi oracolu' mi-a spus cunoaşte-te întâi pe tine am invitat-o să ne armonizăm mi-a spus cam până unde ai vrea să colindăm ceva ne furnica de sus în jos ce crezi tu despre mine îmi va oferi extazu' amoros

***

divin etern-adorabil nici frunză nici mandolină cântecul acestui instrument viu e muzica sferelor buzele ei lacom se deschid fremătând de plăcere inima şi mintea devin una cine oare ne poate spune ce se petrece atunci trupul lor vibrează-n lumină

Simona Lungu

fiecare actriţă porno e iubita mea eu soţu' lor drag ca-n prima zi lăsăm tristeţea-n pielea goală apoi o îmbrăcăm cu râsete zglobii vino şi tu o înger de copilă de ce să fii numai a mea e cale lungă în micuţa roză şi timpul se măsoară în extaz

***

azi e o zi excelentă pentru a intra într-o relaţie nouă care s-o ajute pe cea veche să-i aducă un suflu nou să crească amândouă ca puiu-n ou esenţa lor yin să mă-nsenineze să-l simt pe TAO pretutindeni înflăcărarea să-mi spulbere partea labilă azi e o zi excelentă pentru o nouă idilă

***

o vuvuzica vuvuzelei se privea prin noi o sorb din ochi cu Nicoleta un aragaz şi un piţigoi se excitau privind sceneta aici artistele-s la mare căutare cu sfânta Andra (rugaţi-vă s-ajung la mare) ea are şerveţele parfumate ca papa-i fără de păcate ne-am căutat singuri ne-am căutat în doi aici şi-n lumea de apoi în tabăra de la Crivaia e bine când e soare e bine şi când ne sfinţeşte ploaia aici nu vezi picior de tarantulă doar aeru' de munte pacea înălţimilor şi vuvuzica iubitei clipocea din gură-n gură aici pădurile-s rotitoare din avion par raze călătoare aici ca şi la Hollywood artistele-s pe alese ajută-ne o Indra să le facem bătături pe fese

SABIN OPREANU

Născut în 16 martie 1946 la Băile Herculane, jud. Caraş-Severin – m. 2010.

A publicat: *Sunetul zăpezii*, Editura Facla, 1977; *O privire asupra râului*, Editura Cartea Românească, 1982; *Amurg experimental*, Editura Facla, 1983; *Cine ştie mai multe poezii*, Editura Facla, 1985; *Poeme de râu,* Editura Eminescu, 1987; *Poznaşe întâmplări cu un greiere albastru* (literatură pentru copii), Editura Facla, 1988; *Identități provizorii* (roman), Editura Militară, 1992; *Insula de pergament*, Editura Marineasa, 1998, *Gimnastica nisipului*, Editura Brumar, 2007.

„Într-o asemenea zonă de confluențe, din care nu lipsea nici afişarea conştiinței convenției literare, cu o notă de înscenare autoironică (…) discursul liric se situa pe un fel de muchie, basculând când spre zona de insolit generator de autentică emoție, când spre una controlată mai degrabă de duhul ingeniozității paradoxal previzibile în rezultatele ei, prizonieră adesea a propriilor mecanisme. De aici, impresia de tulburătoare performanță a întâlnirilor fortuite de sursa suprarealistă, ca şi cea de artificiu combinatoriu în care plăcerea artefactului şi a dicțiunii încântate de sine nu era întrecută de (necesara) relativizare prin ironie, iar contrarierea aşteptărilor cititorului îşi trăda, de la un punct încolo, caracterul lui programatic."

Ion Pop

scrisoare prozaică

aici unde cerna roade cu îndârjire colosală masivul domogled
s-ar putea spune că viața e plictisitoare numai pietre
pretutindeni brazi stejari fagi ienuperi şi carpeni
ba ici-colo aluni turceşti ce să faci cu acestea?!

în acest veac atomizat tehnicizat miniaturizat artificalizat
(cum vreți voi) pot declara că aici am biruit conflagrațiile
timpului nu tânjesc după smogul sforăitoarelor metropole
şi nici nu mă dau în vânt după redacții şi edituri
săpunite cu grație

cu ce m-aleg din toate astea e de văzut din statisticile
şi anuarele poeticeşti prieteni literați trec din ce în ce
mai rar (bunul george o fi fericit acum poemele şi soarta
lui mă chinuie necontenit ne vom întâlni negreşit
cândva vom avea grijă) dar îmi cunosc petecul de reavăn
pământ bucuriile ieftine de poet provincial
esențial e să nu abdic să nu consimt la oscilațiile modei
aş dori dragi prieteni să ne întâlnim la un pahar

(o vom face odată lată nu mă-ndoiesc)
curând vom scăpa de griji şi premii onorifice
dar uite cum stăm acum față în față
soarele ne loveşte cu silabe de lumină
şi gureşii canari eliberați din colivii
coboară pe umerii noştri de zăpadă –

Impresii

Se-ntâmplă să locuiesc la marginea Râului (ăsta poate fi
un început bun) Să-mi placă vorbele puține și mirosul
de pământ curând răscolit Întâmplări așadar miniții os
pregătite (versuri ca mici amulete purtate-n extaz
de vederițe) Impresii ale unui nou raport între cuvinte

Se-ntâmplă să locuiesc la marginea Râului (mai firesc nici
că se poate) Ca un țăran în fața propriei neputințe
(să mai dezlege munții din încuietori să mai adape luna
cu puțină rouă să strângă iar din dinți luând mereu
totul de la început) –

Scăunelul de piatră

În mintea mea totul era limpede Poezia se înfățișa exact
la dimensiunile corespunzătoare (Unii mi-o arătau
frivolă și despuiată Alții încotoșmănată cu tot felul
de petice și zorzoane scânteietoare)

În mintea mea totul era limpede Nu știu de unde răsărise
într-o caleașcă de fum ruginit speranța

Îmi așezam conștiincios scăunelul de piatră și așteptam –

Visat de aprilie

Aprilie foșnește prin ierburi albastre
în râu se destramă mirosul de pin
și fiece brad sfârșește-ntr-o mierlă de aur

ci vipera sacră adulmecă fluturi
în scuarul extatic se-aprind lampioane
colinele poartă sudoare de greieri

și eu într-o barcă pescuită de noapte
gândesc că mi-i sângele visat de aprilie
și trupul călcat în picioare de păsări –

Printre movilițe radioactive

Și dacă plec printre movilițele acestea ucise de soare
e posibil să mă rătăcesc N-aș mai vedea frunza
mișcată de respirația ta Iar deodată vuietul nopții
s-ar sparge într-un miliard de senzații

Culcă-te lângă mine Mirosul dulceag de uitare
să ne imprime în depozitele istorice
aproape de ciudata archeopterix –

Încă o dată adio
Lui Gh. Azap

Tot aici sunt bineînțeles la marginea pădurii într-o
provincie acaparatoare Ca un brav discipol al viței
de vie Printre vipere explozive şi păsări fumegânde

E hotărât nu se profilează nicio schimbare în plămânii mei
de smochinit ostaş rătăcit pe un deal La librărie e bine
mulțumesc de întrebare Am acolo un balot de sârmă
şi nu ştiu ce întrebuințare să-i dau (Îl voi folosi cândva
negreşit Am câteva idei recuperatorii)

Tot aici sunt sănătos ca o macaroană uitată în magazie
(Câte vreascuri am aprins ca să întrețin o atmosferă
jovială)

Ce naiba câte o ambulanță sălăşluieşte în fiecare fir
de iarbă Sigur că o duc bine Aplaudă-mă pentru acest
exercițiu epistolar Arborii mă salută cazon (Rădăcinile
în poziție de retragere) În vizuini se joacă şah
de performanță

Ar fi mult mai simplu dacă m-aş ascunde într-un cuib
de rândunică (Pădurea e verde cu ciripit) Încă o dată
prietene mulțumesc pentru aducere aminte
Încă o dată adio –

Confesiunile Râului

Prietenii mei ascultă confesiunile Râului
poemele elaborate în preajma stăncuței
şi-a cucului mereu tânguitor

prietenii mei ascultă confesiunile Râului
fragilul zbor al inimii
deasupra Muntelui visat

prietenii mei ascultă confesiunile Râului
trupurile fluturilor de noapte
locuind un tărâm melancolic

Prietenii mei ascultă confesiunile Râului
poezia salvată zi de zi de umilința
celor arşi în flacăra ei incoruptibilă –

Sfârşit de poveste

Ar fi multe de spus În metropolă e cald şi bine Băieții joacă
table între ei (Câştigătorul rămâne la masă) Sunt un fel
de îngeri imprimați pe casete

Acum ar trebui să spun ceva cu vocea prietenului meu G. Suru
care a încremenit într-un orăşel bănățean (Cât de mult
ne căutam în poeme şi câtă cenuşă acolo Pe aripile noastre
neantul aşeza o brumă celestă)

Dar plouă mărunt (Pisica mi se tolăneşte la picioare) Ca în
copilărie sunt pe cale să realizez o erupție care să arunce
în aer această pagină albă –

leoaica de pluş

provincie jupuită de molii
m-ai risipit
între coapsele vântului

provincie înlemnită
în căscatul
unei leoaice de pluş –

Nărăvaşul poştalion

Dar unde se duce versul meu zămislit de acest secol nervos
ca mustăcioara de adolescent adulmecând subțioara
tinerei femei de la marginea învolburatului râu?

Dar unde se duce şi câte aripe trebuie să-i mai arunc
ca să mă transporte dincolo de liziera pădurii?

Dar unde se duce puiul ăsta de şarpe pe care l-am adăpostit
la sân ca pe propriul meu fiu?

Dar unde se duce versul meu atât de grăbit ca un poştalion
din secolul optşpe încât dacă încerc să mă opun galopului
nărăvaşilor cai trec peste mine şi netulburați
mă calcă în picioare?

IOAN PALICI

Născut în 25 iulie 1952 la Şipet, jud. Timiş.

A publicat: *A doua călătorie a submarinului galben,* în volumul colectiv *Argonauții II,* Editura Facla,1988; *Domnul de rouă*, Editura Cartea Românească, 2004.

Despre Ioan Palici şi cartea lui minunată, Domnul de rouă, aşa:

„Atunci când Domnul Timpul Trecut se bate, buimac, pe un rig de box dintr-un orăşel de provincie cu Firavul Domnul Timpul Prezent… Atunci când Domnul Ochi nu mai seamănă prea mult cu Doamna Privirea, o rudă îndepărtată despre care ştii măcar că există… Atunci când Domnul de Mult se face tot mai mic asemenea unei semnături de farmacist bolnav de singurătate… Atunci când Domnul de Rouă aşază, printre răsadurile Domnişoarei Memoria, litere tot mai bătrâne, crepusculare, ale unei vieți în care am stat prea puțin, fiindcă ne-am rătăcit prin somnul de după-amiază al unei alte zile, ploioase, poate de vară…"

Marcel Tolcea

dorința

vei deschide ochii şi poate nu va fi lumină
lucrurile vor rămâne înecate în aceeaşi ceață
prin care vezi un tren alunecând somnoros
spre mijlocul câmpiei
şi copii aruncând cu pietre reci
în geamurile oarbe
vei dori să cobori aproape de capăt
luându-ți rămas bun de la ceilalți
şi nicidecum nu se va face lumină
iar pereții se vor strânge
asemeni unui şarpe flămând
silindu-ți privirea să lase în urmă
o dâră umilă pe bolta cerească

risipire

cineva deschide poarta
poftindu-ne înlăuntru pentru întâia oară
lespezile miros a ploaie şi bătrânețe
cauți din ochi un loc liniştit
şi îi zăreşti umărul alb
luminat de soare o clipă
ca o iederă sălbatică e zâmbetul
legându-ți sufletul într-o coroană
cu flori uluitor de suave
ai dori să dormi peste carnea ei caldă
visând cum se desface în somn
picături parfumate
care vântul le poartă
absent şi tăcut departe

păpuşi din fildeş

mă gândesc adesea la noi
cei dintr-un trecut prăfuit
şi atât de fraged că de multe ori
mi-e teamă să nu stric în vreun fel
personajele adunându-mi gândurile
prea strâns în jur
ca un lanţ parfumat şi nostalgic
când ele se mişcă
asemeni unor păpuşi mari
cu obrajii pictaţi în roşu
făcând reverenţe elegante
servind ceai şi prăjiturele dulci
vorbesc în şoaptă privind amurgul rece
oftând adesea când vântul se furişează
prin îmbrăcămintea uşoară
rănindu-le carnea albă ca fildeşul

oglinda

e toamnă şi-am început
plimbările lungi tolăniţi în fotolii
încălzindu-ne palmele în jurul ceştilor cu ceai
pisica blândă cu blana neagră
trezindu-ţi frica nopţile când râcâia la uşă
visează dulce la picioarele noastre
în faţa oglinzii îţi desfaci părul
privind cum o femeie se piaptănă

departe bărbatul femeia
sub clopotul de sticlă departe

zid alb

cum alunecă viaţa prin faţa ochilor
în seara aceasta cu nori violeţi
când ai rămas singur ghemuit în fotoliu
vorbind cu imaginea ta abandonată
sprijinind zidul alb
era ca începutul unui şlagăr vechi
auzit de mult pe coridorul întunecos al şcolii
când afară ploua şi aveai uniforma murdară
iar acum ideea că de fapt era totul hotărât
imposibil să ajungi la capătul zidului
aşteptând plăcerea şi dorinţele să părăsească trupul
ca nişte solzi inutili unui animal
alungat de multă vreme din casă

tablou

se lăsase noaptea
când am început să privesc tabloul
luminat nefiresc undeva dedesubt
eleganți și discreți
așteptau un semn să coboare în lume
nespuși de triști în hainele strâmte
era doar piatră în jur
și aer fierbinte
nu înțelegeau nimic și zâmbetul lor
semăna cu cerul visat într-o vară
de care păreau să-și aducă totuși aminte
șoptind printre buze o dulce chemare

într-o seară de toamnă când împlinești
30 de ani și afară plouă

noi care astăzi avem 30 de ani și mai bine
ținând de mână copiii în drum spre grădiniță ori școală
programând banii până la chenzină
dacă se mai poate cumpăra o pereche de pantofi o haină
dacă ajung zahărul uleiul făina până la primăvară
noi care dormim frânți în fața televizorului
și deschidem ochii doar când publicul urlă gol
noi care facem dragoste după filmul de noapte
și privim duși șoldurile pline săltând prin fața nasului
noi care prostiți în fața paharului
umezind cu limba țigara desfăcută
comandăm încă un rând sprijinindu-ne coatele
în zeama acră a berii scursă pe masă
noi care odată purtam cămăși cu flori
și părul lung pe gulerul hainei
ascultam metronom îngânând formații cu nume obscure
aveam curajul să urcăm pe scenă
și în englezeasca de baltă să ne dăm în spectacol
cu bateristul lovind într-o tobă de pionieri
să mergem la nunțile din sat fără costum și cravată
să dansăm twist shake hully gully dansul dinozaurilor
să cântăm romanțe leșinate seara în drum spre casă

să intrăm pe furiș la filme cu banda afișată
interzis tinerilor sub 18 ani
să facem dragoste atunci când izbucneau hormonii
și nu când aprobau părinții biserica școala vecinii
să citim copiii căpitanului grant echipajul submarinului dox
privind extaziați bicicleta roșie
proptită de gardul vecinului

noi astăzi la 30 de ani şi mai bine
zburând ca vulturii bătrâni spre următorul popas
înregistrând cu privirea lividă pe un film voalat
un petec de iarbă muşcat de copită

15 august

mâţele dormeau leşinate în soare
când furişaţi apăreau ţiganii
şi dintr-o dată copiii purtau pistoale
pălării din carton ochelari galbeni
domnişoarele arborau brăţări fabuloase
cercei înfiorând jucăuş pielea
satul era invadat de o faună ciudată
proptind pomii din parc
băştinaşii se ghiftuiau unsuroşi
aşteptând neamuri îndepărtate
se râgâia încă la bere
cu urechile ciulite poate începe muzica
şi praful vârtejul
remorca pe care tronau suflătorii
asemenea unor baloane mari de săpun
în fiecare an se scotea de formă cuţitul
picau din senin câteva palme
până totul se îneca într-un asurzitor
şi inocent întuneric

câinii salvării noastre

vine o vreme când
plimbările prin parc au ceva moale
şi găsim un loc din care lumea se vede
fosforescentă ca prin ochii unei pisici bătrâne
o plăcere ascunsă ne macină oasele
şi întârziem noaptea lângă ceasul deşteptător
urmărind limbile albe
obsedaţi de clipa în care va suna
ca o armură lovită de copita unui cal orb
tresari adunându-ţi părul în braţe
şi plecăm cu paşi clătinaţi
pe lungi drumuri pustii
căutând cu desăvârşită eleganţă
pescari în apele verzi ale nopţii
bucăţi din câinii salvării noastre

liniște și lacrimi

câteodată viața ți se aruncă în față
ca un șuvoi molcom
pe care poți trimite împăcat
bărci din hârtie albă
umede și reci le vei aștepta
la celălalt mal
și timpul se va măcina implacabil
în camera mirosind a ceară uscată
într-o singură clipă s-ar fi desfăcut
întunericul în perdele adânci
și abia atunci ar fi picurat
liniște și lacrimi până la sfârșit

într-o ultimă dulce noapte

aproape de marginea apei
asculți valurile lovind trupul femeii
și o teamă albastră îți învăluie ochii
privind mâna întinsă spre câmpul gol
și se făcea noapte înainte de apusul soarelui
erau încă locuri libere
la masa întinsă în capătul pădurii
voiam să stau lângă dreapta voastră
auzeau greu șoaptele alunecând
ca foșnetul mătăsos al unei rochii
peste trupul muiat de somn
aproape de mal căldura topea conturul câmpiei
spre care priveam plictisiți
în această ultimă dulce noapte

împreună într-o duminică noaptea

pantofii roșii cu fundă albă aruncați prin cameră
peste care pășești acum când e îngrozitor de târziu
și pleacă vacile tropotind
prin urbea rămasă un sat mai mare
în piață se răcnește numele unguresc
al verdețurilor așezate pe tejghea
un bărbat cu sticla în buzunar
descarcă pâinea alungând supărat
ciorile cățărate pe capota mașinii
deschizi radioul aștepți știrile
etapa de ieri semănatul aproape gata
teoria omului nepereche

experimentată aiurea prin lume
coama ei neagră îți atinge în treacăt buzele
astâmpără-te
cu așa ceva poți începe un film o poezie
dar e îngrozitor de târziu
și noi stăm de o viață prăbușiți în fotolii
cu gustul amar al plăcerii în suflet

aspirina ceaiul și america

he tristețile noastre niște ploi de vară
după care îți cureți în fiecare seară pantofii
cu o perie aspră încercând să-i faci strălucitori
cum sunt frunzele sălciilor dimineața cu roua pe ele
profunzi aruncăm vorbe mari
printre coji de pâine și pahare goale
visând blonda din revista de mode
și cum o vei purta la braț
într-o după-amiază caldă
când lumea stă în fața caselor
pe bănci cu lemnul lustruit de atâtea generații
salutând cu o plecăciune discretă
două degete la borul pălăriei
ceaiul cald aspirina de la ora zece
și satul umed puțin la fel ca și câinii
speriați în spatele gardului

viețile noastre lungi ca o lovitură de stat
în america latină

***

socoti deschizând pe rând câte un deget
viața trecută anii rămași
cu aceeași căutătură imobilă
lipită de colțul întunecos al clădirii
așteptând pașii prevestiți de parfumul înțepător
un zâmbet odihnitor îi brăzdă pielea
prinzând brațul îmbrăcat în mătase albă
se lăsă îndelung purtat prin grădină
scormonind cu piciorul frunzele roșii
fluierând absent câinii
lângă zid așteptară ploaia

DUŞAN PETROVICI

Născut în 23 august 1938 la Variaş, jud. Timiş. Poet, traducător.

A publicat: *Lebede ale puterii*, Editura Albatros, 1972; *Obelisc*, Editura Facla, 1973; *Neînceputa mireasmă,* Editura Facla, 1975; *Obiecte pierdute*, Editura Facla, 1980; *Clima temperată,* Editura Facla, 1981; *Autobiografie ermetică*, Editura de Vest, 1992; *Zaruri de apă,* Editura Brumar, 1999; *nopți westfalice*, Editura Brumar, 2003. Premiul pentru debut al Uniunii Scriitorilor din România (1972), Premiul Filialei Timişoara a Uniunii Scriitorilor din România (1994).

„Duşan Petrovici este un poet al stărilor de spirit ingenui, trăite însă şi comunicate prin vers la un mod care vădeşte o violență dintre cele mai… naturale; ceea ce, în ultimă analiză, constituie tot un indiciu al ingenuității, de vreme ce „scriitura" nu trădează eforturi speciale spre a fi lucrată, pentru ca astfel să se impună atenției cititorului ca fapt de stil în sine. În sens rimbaldian, la Duşan Petrovici, ingenuitatea stării de spirit şi violența „gestului" poetic sunt chemate să dea curs unei percepții acut critice a existenței; o percepție străină însă de orice conceptualism şi de orice prezumțiozitate, căci peste tot stăpână este trăirea lirică plenară."

Nicolae Ciobanu

Mărturisire

Semnul metropolei nu-l voi afla nicicând;
mi-e dat să cred în balanța cu sclipiri cenuşii,
în pâinea care-mi mănâncă jumătate din viață
şi-mi trage talgerul înspre foamea țărănească
a mădularelor.
Peregrin pe alte meleaguri nu m-am visat,
din încăpățânare, sau din sfiala de a nu cădea în genunchi
asemeni barbarului în fața frumuseților lumii.
N-aş fi putut face nici salturi de cangur
la care mă tot îndeamnă planeta;
mi-e pasul scurt şi poticnit,
de parcă aş trage după mine o brazdă
din racla părinților adânc îngropați.
Şi visul mi-e uneori un flaut nevrednic,
din care nu se toarce firul grăbitelor zări.
Văd zilele ce-şi rumegă apusul pe-ndelete
şi sunt de partea lor
ca plugarul ce nu se va despărți nicicând
de vitele sale
oricâte balanțe vor mai sângera în Univers!

***

e atât de albă pagina încât aştept pe ea să cadă
rugăciunea unei roze
şi poate a măştilor poftă de râs
noaptea îşi alăptează ultimii melci

ce-o să ne muşte degetele mâine
cuvântul rămâne greu într-o clipă nătângă
iar oglinda eternului zero prea limpede prea descifrată
aici unde porumbeii îşi încrucişează halebardele
oprind intrarea mesagerului mincinos
în acest oraş cu pete de cerneală
unde voci fumegânde ce nu s-au împlinit
anunţă prea devreme moartea trecătorului

***

privesc la lucruri şi ele se fac nevăzute
ca o vienă imperială
pe care bunicul a visat-o în ceasul cel din urmă
şi a spus vă las
pe masă se afla un mănunchi de iasomie
pe care el l-a cules de pe pământul care nu-i mai aparţinea
iar când am deschis dulapul cu uniforma lui de husar
din el şi-a luat zborul un fluture
cu eternul zig-zag al unui pierdevară

***

am privit în urmă
europa cu mormintele ei
lăzi de zestre bine ferecate
şi câinele rinului ce le păzeşte îngândurat
delirul în brânci a cules frunzele toamnei
iar copiii au adorat o vară întreagă
numai acoperişurile verzi
aceeaşi tăcere germanică în jurul lui christ
puk-ul inimii zvârlit de colo-colo de nişte nebuni
măr roşu uitat într-un cărucior de copil
şi tu venind cu un snop de grozamă
cu trupul înşurubat adânc în cărbune
albul căruia îmi sfidează sufletul căţărător

***

scap sforile din mână şi tu fugi spre cer
ca un balon colorat ca un zmeu înviat din morţi
şi inima mi se strânge în punctul ei culminant
unul spune sic transit pălmuind piramidele altul
îşi bandajează grădina şi nu spune nimic
eu trebuie neapărat să te văd

căci casele au îngenuncheat în faţa unui orb
iar prin fereastră îşi strecoară secolul mâna
şi-ţi fură jucăria ancestrală
ziua e trasă pe roată fără să scoată un ţipăt
iar eu îmi continuu antrenamentul de rigoare
pentru cea din urmă grimasă

***

trecător prin cântecul de toamnă al celui prea târziu
îmi las uneltele în seama păsărilor călătoare
sau a servitoarelor ce n-au fugit de la stăpân
dar şi în seama fratelui ce mi-a bătut la uşă
ca umbra unui nou păcat
numai că ele coboară pe pământ
în eleganta lui cutie de violă
şi-mi uită numele şi-mi uită casta
şi într-o clipă îmi pierd acolo căldura animală

***

pe pereţi circulau trenuri care deraiau undeva
caii galopau pe patinoare proaspăt vopsite
iar fetele de liceu îşi purtau ghiozdanul
ca pe un amant imatur
leprosul îşi număra pe piept crucile de onoare
apoi pleca la un război fără sfârşit
lebedele pe lac îşi trădau secretul culorii
şi treceau fără caron stixul poluat
în timp ce eu îmi reluam exerciţiul de viaţă
desigur exerciţiul meu medieval

***

Dacă mi-aş dori vreodată ceva pe lumea asta,
atunci aceasta ar fi o mică femeie, împlinită la trup şi
sănătoasă,
iubitoare de bărbat şi tandră – necoruptă de cortegiul
mizeriilor familiale
care macină trupul şi sufletul nefericitelor noastre surori.
Un prieten care să nu mă trădeze în spirit,
tocmai pentru că-şi cultivă cu demnitate instinctul
(cuprinzându-l şi pe-al meu) şi-l revelează
ca pe-o floare a iubirii,
o femeie, totuşi, care să-mi pună în lumină inteligenţa.

***

rămâne totuşi ceva:
umbra umbrelor şi crinul crinilor
hainele vechi plutind prin odaie ca nişte meduze
şi cărţile în pielea goală
orânduite anapoda în rafturi
şi sufletul
da!
sufletul şifonat ca o cămaşă de salahor
o! amintire
floare de seră
nu-ți scutura încă petalele,
eu mai aud copita melcului bătând în caldarâm
ca după o ploaie caldă

***

am mizat pe substanțele tari
şi pe jocul întâmplărilor cu termene fixe
adoram progeniturile apei calitățile ei însângerate
am zis slavă pentru tot ceea ce creşte şi se fardează
neființa era balerina în dans ce se apropia
şi se îndepărta de mine:
se năşteau tinerețile devorante

***

de dragoste şi prea târziu vom mai spune câteva cuvinte
mi-e gândul ca o sticlă crăpată
şi numai pe umbra ta voi călca
şi numai pe umbra ta îmi voi depune ofranda
floarea-şi măreşte spațiul mistic cu încă un deget
iar tu dezlegi hieroglifa zilei ce s-a dus
şi-mi luminezi calea spre nicicând
şi spre niciunde

***

vorbim de zile mari de transcendențe galopante
pe puntea grădinii adunați
cu lungi ocheane în mână
ni-e plânsul izvorul căutărilor
ni-e râsul spada de ceară

ştearsă mereu de lucruri fără preţ
pe când marea îşi ţese pânza de păianjen
iar albatroşii ne aruncă de sus ochelari de soare
într-o lume în care căutăm zadarnic tâlcul
liberei
căderi

Mănuşi vechi

Vechilor mănuşi, în pod găsite, într-o şi mai veche,
veche ladă
nu le lipsea nimic: nici un deget, şi chiar pe mâini
trăgându-le
străluciră cu eleganţa unor măşti africane.
Habar n-am cui vor fi aparţinut, dar îmi închipui
însă un
bărbat semeţ, certat cu semenii şi secolul,
înfipt ca un filosof al desfătării în această catifelată
scorbură. Sau poate era vorba de un hoţ;
dib-dibuind noapte de noapte lucrări de maximă
precizie, îndrăgostit de propria-i meserie încât
uită profitu-i pătimaş.
Cine s-o mai ştie şi pe asta! Puţin importă azi,
când în obscuritatea podului, ea singură,
îşi învinsese ca pe-o ruşine veche
spaţiul atâtor violenţe.

***

umerii mei ca doi călugări se roagă
iar mâinile istovindu-se se prefac în lăcuste
fiinţa îşi pune o pălărie de paie
şi trece în pas de vals peste câmpul de luptă
tu îmi cauţi sufletul pe scala unui vechi radio
şi negăsindu-l te aşezi tristă într-un fotoliu
şi asculţi plânsul îmbătrânitei fiare

***

şi dacă pulberea imensităţilor triste semnalizează
ziua se va închide pe dinăuntru cu o cheie de argint
iar cel ce visează îşi va uita numele lângă calul troian
şi-i înger acela ce avortează zilnic o lacrimă
când nu m-am mai desprins încă de specia eternă a lumânărilor

arzând într-o îndepărtată siberie
vă spun că «moartea e un maestru în țara germană»
și anotimpul e acum prielnic să ne aprindem un ultim chibrit

***

suspinul unui solfegiu trezind bunele intenții
și vrerea de a seduce mirările noastre
ți-au pus pecetea de sidef pe ultima petală
și nu te mai pot ocroti de marmură
(care a văzut atâtea în viață)
de sindromul ei lucitor ca o stea
poți plânge când undeva vântul deschide o fereastră
și tu nu vezi acolo drag ție nici un chip
precum la moartea cvadraturii
când utopiile trăiau pe picior mare
când se nășteau cu duiumul semeți dansatori

***

poposit la zidul taciturnului astru
amurgul creștin își va urni vehiculul fără roți
cu răsuflarea ta cu răsuflarea mielului
până la desfigurarea uneltei scormonitoare
în preajma casei au crescut nevinovate oglinzi
care au prins suflet

toți fără somn în rondul de noapte al mării vocale
și încântat că nu mă vezi
voi ridica templul în spate
admirând delicatele mâini ale morții

***

dețin acum secretul punctului al tabulei rasa
nimicul are totuși culori diferite
deși se spală cu lacrimi de crocodil
o ființă de paie visează salvarea lumii
sau cel puțin a acestui oraș
în care câțiva nebuni te ascultă foarte atent
cuvântul și el moare de foame
așa e viața vis smuls din alt vis
un vis născut cu pete de cerneală

TRAIAN POP TRAIAN

Născut în 10 decembrie 1952 la Braşov. În prezent, trăieşte în Germania.

A publicat: *Timp interior* – Editura Facla, 1984; *Developări discrete*, Editura Facla, 1989; *Săptămâna 53* – Editura Marineasa, 1998; *Frumos şi liber cu tine privind* (teatru), Editura Marineasa, 1999; *Putere absolută*, Editura Marineasa, 1999; *Miercurea de cenuşă,* Editura Marineasa, 2000; *Jocuri ero(t)ice*, Editura Marineasa, 2001; *Ochiul boului*, Editura Marineasa, 2002.

„Mai târziu, după revoluție, poetul se va pierde în lumea apuseană, se va confrunta cu lumi noi, va trăi experiența însingurării şi depăşirea ei, de aici un plus de profunzime, de marcată pecete existențială, dublată de priviri mai acute, un ton elegiac domol, strunit decent, toate acestea adăugându-se altora asemenea, câştigate în anii '80 (concretețe narativă, ironia socială, urbanitatea în amestec cu lumea de dincolo de marginile acesteia)".

Daniel Vighi

„Poeziile sunt developări discrete ale realității, acceptată prin filtrul afectiv, refăcută prin notații directe sau proiecții imaginare. Traian Pop Traian nu este un frust excesiv în poezie; mecanismul receptării funcționează printr-o înmagazinare filtrată. Este adevărat că nu un filtru cultural selectează aglomerarea noțională şi emoțională, ci unul natural, al percepției primare".

Alexandru Ruja

Sunetul caselor de demult

duc în mine sunetul caselor de demult
lemnul porților îmi mângâie auzul
şi albul ochilor de sticlă ai cerbului
atârnat deasupra intrării
îmi umple din ce în ce mai des visările
beția prafului neşters
culege flori din grădini demodate
în care paşii scârțâie
asemenea podelelor din tinde sculptate modest
de câte ori sunt singur fac înconjurul
casei mele de demult
în care aş fi vrut să te am o singură dată
cumpătat şi în linişte
să-mi ajungă pentru totdeauna
casei mele de demult
pe care n-am ajuns s-o construiesc
aşa cum ție nu ți-au ajuns privirile / să mă vezi /
casei de demult
în care mi-am ascuns copilăria
înainte de a pleca
şi-n care n-am reuşit să mai intru niciodată

Tschernobâl

îți aminteşti cum am fugit în noaptea ceea de pomină doisprezece
kilometri pe lângă tine nu

aveam să o repet decât cu frate-meu de data asta
                    însă mult mai lată sau (mă
rog?) lungă – ai rămas supărat că nu te-am urcat
                    pe cadru
scârțâia şi mi-era teamă să nu se frângă sub mine
                    dragu' tati tu pe acolo mergi
cu bicicleta aia
una uşoară şi rezistentă sau te-ai lenevit de tot ar fi
                    bine să faci mişcare când
l-am văzut întâia oară pe Majestatea Sa Regele
era tânăr umbla fără gardă în pantaloni
de vânătoare şi pulovăr – mi-a cerut să fac una
                    alta cum e la vânătoare m-a
întrebat de vorbă – nu ziceai defel că-i el – toată
Lăpuşna se minuna cum poate să vină un om
                    aşa însemnat de la drezină la
cabană într-un automobil descoperit fără
gardă ori companie ce să-i trădeze rangul – voi
                    sunteți paza mea de mă vreți
în viață
de nu
e totuna a spus îmbiindu-mă să muşc din bucata de carne
tăiată cu mâna lui din mistrețul ce avea să mă alerge câțiva
                    ani în somn – ceea ce nu pot pricepe
e chestia asta cu noaptea (cum?)
de se duce cu zâmbetul pe buze
(ziua?) înainte de-a fi apucat să le orânduiască
pe toate

Text pentru Phoenix

trupa de dubaşi îşi ținea
de bine de rău respirația în pofida
râului nărăvaş care-şi croise drum printre căruțele
încremenite roată în jurul scrânciobului o țiglă
se desprindea din sprânceana amintirii trădate grădina
toată trăia dintr-o dată în viitor: unde şi când va ateriza
următoarea blitzurile tăiau zorite felii din tobele
                    tot mai împuținate la trup – avem
să plecăm în turneu în curând explica un cinel
unui microfon alungit pe podea poate
îți schimbi hotărârea şi vii cu noi friptură
de veacuri în sos de secunde vom mânca şi ce-om mai
dansa – tra-la-la (ora pustie
receptată din plin de figura uimită a buhaiului ar fi putut
lesne mângâia uitătura
visătoare a ofițerului în civil aflat la volan – secunda
neinspirat ascunsă în buzunarul din spate al bluejeansilor
                    noi nouți
se va fi lipit de minutarul neinspirat al plutonierului de circulație

călare pe căluţul de lemn – amenda
s-o plătească cine ştiu eu) foaie verde stâlp de telegraf
prind a fredona în cor pumnul
uitătura legitimaţia amenda şi coama rară a căluţului de lemn

Obsesia grupului portocaliu[4]

bani pentru nimic stă scris cu roşu pe buze
pe vitrina tarom-ului[5] peste imaginea domnului
portocaliu planşeta
biruitoare a dimineţii echilibrează crâmpeie din tablouri
cu schiori fotbalişti şi săritoare la înălţime – printre
platanii desfrunziţi îl zăresc pe Ovidiu implorându-i pe cei de la
centrul de recoltare al sângelui
de la centrul militar în fine pe cei de la centrul de recoltare
a sticlelor şi borcanelor – ceva
mai şters dar încă de recunoscut conturul
lui Zeno primul care a reuşit
să ne sperie pe toţi amestecând
rebeliunea neîntâmplată dar iminentă cu stropii de noroi ai
secundei de neînţeles
în balastiera gesticii răguşite – ieşit la raportul de dimineaţă
un cuvânt
rătăcit ar fi rănit mai puţin imaginea de neatins a unei zile
altminteri suportabile

în loc de semnătură o pisică şezând un „opt" mic
adică suprapus unui „S" mare (cine
a spus asta când ai văzut-o la rându-ţi din interior?) paloarea
frazei cu buzele întredeschise respiraţia
oprită a cărţii abandonate cearceaful ud ah
în dimineaţa asta nu sunt în stare de nimic mai acătării unde
sunt promisiunile primelor ore de curs chiulite unde
amiezile cu note la scris şi oral unde
serile de cerneală însămânţate sub brazda zgâriată cu sârg
pe obrazul hârtiei de sugativă

Katja

cu toată vârsta ei şi toată sfiala
de a spune şi face aşa cum ar vrea (de ce atâta grabă
de unde
atâta lipsă de înţelegere că doar stă la îndemâna oricui să afle
cine

4 Cea mai neîmplinită promisiune rock a Timişoarei.

5 Nume împrumutat de cafeneaua de lângă fosta agenţie a companiei de transporturi aeriene Tarom-Timişoara, frecventată mai ales de studenţi şi artişti.

şi cum aparţine clipei
vă place
sau nu părinţii de azi
sunt părinţii de ieri inginerii
de azi sunt inginerii de ieri doctorii economiştii agricultorii
politicienii de azi sunt doctorii economiştii politicienii
de ieri profeţii de azi sunt
profeţii de ieri profesorii de azi sunt deja profesorii de ieri cum
să înţeleagă copilul de azi
de ce i se cere s-asculte de legile zilei de ieri – ehei
de-ar trăi el tata-moşu')
cu toată deci această
sumă de îngrădiri de care încă nu reuşeşte
a se debarasa Katja
arată nemaipomenit de bine (regizorul
pensionat înainte de vreme ştie
el ce ştie de vreme ce îi dă târcoale
cu atâta insistenţă – privirea
iscoditoare a unei amieze plictisite i-a surprins
tremurul nervos al stiloului transpirat zece
broboane de cerneală au mâzgălit cât
ai zice peşte începutul de schiţă sau ce-o fi fost – furată
însă de lectura romanului uşuratic
pare-se a nu fi observat incidentul cum
nici nepoţica pusă pe urlat)

ai zice
că a crescut cu guvernantă şi n-a atins
nici în glumă un cartof sau morcov
necurăţat ea care încă aleargă
de la plajă înaintea tuturor să pregătească
prânzul – acest protest
disimulat împotriva lipsei celei mai elementare
de foame şi respect

Puterea se plimbă

nu mai ştiu cine sunt – ruperea
e numai un alt chip al continuităţii cum
arăta oare la faţă ziua de luni
cum ziua de marţi
de duminică

ne vom întoarce ne vom întoarce ne vom întoarce

cine?
e străinul din faţă?
din spate din stânga din dreapta de sus de jos

din a patra a cincea a şasea şi-a şaptea dimensiune a zilei?
cine străinul din mine?
străinul eu?

puterea m-a părăsit se plimbă
braţ la braţ cu fragmentu-mi de suflet care la rându-i
m-a părăsit aruncă
mirate câte o privire fragmentului de săptămână
ce nu se îndură a mă lăsa
de unul singur pe mâna ăstora
de-mi scotocesc prin buzunare

Tragi dintr-o ţigară

tragi dintr-o ţigară
vezi cum sub ochii tăi cioburile vaselor de lut o iau razna
regrupându-se după o regulă a cărei expresie se schimbă în
fiecare moment
te prinzi cu ambele mâini de toarta ceştii de cafea
îţi ridici picioarele deasupra inundaţiei de sare vin untdelemn grâu
mai lipseşte ţipătul – împuşcătura vocea răguşită a sirenei –
nimic din toate acestea
ochii ancorei cu mâinile împreunate sub platoşa de rugină
dincolo de perdea o splendidă vedere spre câmp
fototapet – în plan apropiat parcare teren de joacă
suport pentru bătut covoare containere fiare moloz
ceva mai încolo o casă pe care groaza sistematizării a
îmbătrânit-o deja
la lumina parchetului ondulat parchetul – încă verde
neraşchetat nepaluxat –
nereuşind să formuleze vreo întrebare
bei o înghiţitură de cafea
prietenul te invită la o plimbare cu autoturismul aproape
reparat *„după o primă tură*
îi montez şi fotoliile farurile geamurile uşile claxonul casetofonul"
demaraţi brusc şi te agăţi în ultima clipă de ácele kilometrajului
curentul de aer îţi prinde bine – mai goneşte din fumul cuibărit
în încuietorile hainei –
la cumpăna dealului ai senzaţia că auzi un râset în praful
asmuţit de colţii roţilor
întorci privirile îi zăreşti pieptul părul chipul răvăşit
falsa bunădispoziţie dispare brusc *„beţivul ăsta adormit în*
mijlocul drumului nu poate
aduce decât necazuri"
cobori cu picioarele retezate îl vezi nevătămat şi te pregăteşti
să-l dojeneşti te opreşti – prietenul tău îl bate pe umăr şi îi
strecoară câţiva lei –
descoperi în sfârşit rumeguşul din rânjetul zilei

„totul e ordine” îți spui
renunți la somn întorci pagina cărții
îți aprinzi o țigară și tragi din ea
ca și cum ai trage o înjurătură

Sometime ludwigsburg is like a beautiful day

prin fața castelului baroc
unde se ține târgul de dovleci și târgul de vechituri
trece nekarul și tom scriitorul neozeenlandez
întâiul ausländer cunoscut în germania aliia
albanezul cu nume turc ce visa să ajungă scriitor
de limbă germană înainte de a-și cumpăra pistol
hamalii doctorii rudele nemțești ale nevesti-mii rudele
românești ale nevesti-mii
rudele mele
concediul din elveția franța italia
visul din america
și dorul
din românia

cap
la
cap
pe drumul alunecos ce șerpuiește
printre picioarele lui horst radu georg sergiu
andrei titu pavel ilse dieter klaus rodica
helmut vladimir alexandru
papi frank gabriel?
e asta o înșiruire pretext
ori numai germania mea?

Mă voi întoarce târziu

mă voi întoarce târziu
cu părul ud și totuși tânjind după ploaie
la ora aceea nimeni nu va purta pietre în mâini
picioarele-mi desculțe vor aduna castele din nisipul ascuns
la marginea asfaltului
voi îngâna șlagăre de demult
și te voi vedea dansând intangibilă
sub lumina reflectorului uitat aprins

nimeni nu va ști pe unde-am colindat
de fapt un drum ca oricare altul
un râu își va aminti
c-am fost goi unul în fața celuilalt în furtună
și nimeni n-a observat păcatul
strop de ploaie zgribulit pe parbrizul nopții
cu ștergătoarele stricate

NICOLAE POPA

Născut în 23 martie 1940 la Teregova, jud. Caraş-Severin – m 2007.

A publicat: *Auzind, s-a făcut întuneric*, 1995; *Nu vă supărați dacă cerul este albastru,* 1996; *Rujul de pe piatra funerară*, 1998; *Marcel e bolnav, 1998,* la Editura Marineasa.
La Editura Vinea a publicat: *Marți Dumnezeu e în tura de noapte,* 2008 şi *Pantoful seamănă cu un diavol,* 2009.

„Întâlnim în poezia lui Nicolae Popa o distrucție a retoricii, care se macină din interior, oferind o altă lume ordonată după legile fanteziei poetice. Poezia sa are o viziune ce scapă oricărei încadrări categoriale, printr-o construcție care, pe măsură ce se realizează, este şi supusă procesului de demolare, este minată de ilogic."

Alexandru Ruja

„În creuzetul secret al inimii noastre, poezia lui Nicolae Popa nu sună altfel decât clopotele peste nesfârşitele întinsuri ale câmpiilor contemplației"…

Eduard Pamfil

„Un aer discret şi rafinat de suprarealitate face casă bună cu acuratețea discursului, dar şi cu miza de profunzime a acestor poeme şi îmbracă într-un „ce" colocvial – sentențios, nu fără accente amare de ironie, un straniu fir epic al acestui – nu mai puțin straniu – jurnal liric în care existențialul şi metafizicul se împărtăşesc şi se revendică, fiecare din substanța celuilalt, prin canale imprevizibile, secrete, ştiute şi dirijate doar de omniprezența onirică a poetului. Imaginile şi asocierile neaşteptate de cuvinte, seducător-şocante, aluziile biblice ale rostirii, iată câteva din *caratele* estetice indiscutabile ale poeziei pe care o scrie Nicolae Popa."

Eugen Bunaru

Dincoace de dincolo

Piaptăn lângă piaptăn – ca la depunerea jurământului
şi agrafa – de ce n-am zice – răspunzătoare de orgoliu
ce ar trebui să îl aibă şuvița de păr
înainte de a trece prin cântarea lui David

De curând îți mutaseşi oglinda, garderoba într-un lămpaş aprins
şi mă iubeai perfect imaculată
ca şi cum atunci ai fi-nvățat pentru întâia oară
acest fâlfâitor, zburdalnic obicei de a muri

Apoi a venit şi sărutul – cu pârtia lui încărcată
şi ai căzut printre copacii dinlăuntrul tău
şi-ntr-un târziu ai zâmbit – aşa cum era prevăzut în destin:

O, lasă-mă iubite să putrezesc în sămânța manuscriselor
de pe lume
periuța de dinți o vei găsi pe piatra funerară
rujul de buze se află
la patru milioane de ani sub pământ

***

Cel puțin tu eşti îmbrăcată, cum s-ar zice, irevocabil
Eşti înțolită ambițios în străvechi nuieluşe de onix
Iar aceasta îl obligă pe omul de mâine
să zâmbească din greu cu întregul său corp
ca şi cum zi şi noapte ar susține un spectacol de adio
în adâncul unui mic animal alegoric

Pe când eu?… Doar cu câteva rânduri mai jos
iată-mă dur şi cărunt ca un corb
Ca un corb ce îşi trage tot timpul cu pila pe unghii
şi în acelaşi timp plânge –
spre a duce mai departe ştafeta fericirii
Deşi unii spun că asemenea gesturi
ar pune pe gânduri Destinul
Dar ce pot să zic, aşa suntem noi, persoanele importante
şi-ntunecoase:
Nici măcar în vis nu ne putem îngriji manichiura
decât după ce ni se umple obrazul de lacrimi

Bine măcar că cel puțin tu
eşti îmbrăcată, cum s-ar zice, irevocabil
în străvechi nuieluşe de onix

Chipul vedeniei

Ştiu că prima zi a trupului este lungă şi grea
şi nu-ți mai aminteşti la care dintre sprâncene
te opriseşi ca să hodini
după ce a nu ştiu câta oară tot numărându-mi
vocea
obrajii ți-au cedat şi un galben al nimănui
a aruncat cu piatra
încât fața ce astăzi o ai
face parte dintr-o foarte foarte, îndepărtată poveste
dar eu ştiu că prima zi a trupului este lungă şi grea.

***

Ea ținea la curte un fel de Constandin
(ciorapii locuiau în altă parte)
Apoi ca pentru troscot a zis: tu eşti divin
şi am aşa o poftă de petarde

în rest, mai e – iubitule – puțin
și o să fim cuminți până la moarte
În rest… E cale lungă lungă pân' la sân
iar prietenii se văd mai departe

***

Păi dacă e s-o luăm pe orgoliul acelor mădulare cu șapte etaje
rareori pot spune că m-am născut
înainte de a face un drum prin piața de corpuri cereşti
căci, vorba aia, chiar și un Hamlet poate la o adică să spună că
se fâlfâie de sprâncenele dumneavoastră

Și atunci în ascunsa mea dorință de a ierna în vârful unui chiot
am stabilit să nu mă mai satur de acea întunecime ca de ciuperci
precum și de acele flegmatice hardughii
ale pufului din nordul Cleopatrei

***

Dacă totuși iubito nu îți este chiar atât de indiferent
câtă rândunică se adună în jurul acestui netrebnic
din poză
Atunci dă-i bătaie și parfumează-te că uite vin bujorii
și ne mănâncă pe toți
Așa încât indiferent care dintre privirile tale fixe
este drumul Taborului –
eu zic să nu ne vindem vârfurile de la picioare
căci de azi înainte pedichiura din Valea Plângerii
o să fie deschisă non-stop
chiar și pentru degetele mai puțin pământești
ce rareori ți le-am văzut la față

***

Ea – Creatura extravagantă
Întruparea vorbitoare de cinci dialecte ca diamantul
Și care din urmașii parafinei și ai țițeiului
a făcut ceea ce nimeni nu poate deosebi de un plâns
Și care din albeața cea plină de supărare
a făcut părțile componente ale corpului-bagatelă
Căci despre dânsa vorbesc, ori așa este dat
ca în susținerea adorației
să se arate întotdeauna un pustnic flegmatic

un fel de non-ființă profetică şi distantă
ca de napolitană în tropot
Şi atunci, iubitele mele doamne, de ce întoarceți capul
după bărbați
când eu nu vă agasez cu nimic care să țină
de domeniul fantasticului
ci pur şi simplu vă admir cam cât de degajate ați fost
cu acel biscuit ce a venit din cer pe trotinetă

Către urechile celui care umblă

Mult stimate domnule călător
(vreau să zic călător prin raiul şi iadul din tine)
Aşadar onorabile
(sau cum soarele meu te va striga muieretul)
acuma spune şi tu ce importanță mai are
că este vinerea de la buric în jos
sau că este cățeaua ce alăptează bornele kilometrice
ca pe propriii ei pui
Oare nu e destul că jandarmul se zbate să-şi ascundă durerea
cu privire la trupul
în care tu singur eşti viu şi prelung ca un cuc
În orice caz amândurora ne vine greu să recunoaştem
că sufletul, e totuşi o meserie
Dar Dumnezeu e deasupra
iar pe urmă eu te asigur, dragă domnule călător
că pe întreg traseul acestui râs al plânsului
Marcel o să fie tot timpul cu gura-n deşert
ca la tabla-nmulțirii
Căci rareori are omul ocazia
să stea la palavre cu propria lui inimă
aşa cum de pildă pe o terasă din insulele Azore
ar sta față-n față la o cupă de înger cu FIARA

vremuiri

Am început să mă nasc din coastele de femeie ce păşteau
pe steagul şi pe stofa trezită din vise de către coastele de
bărbat şi rădăcina de asparagus m-a auzit zăngănind din
țigara de 8 km adâncime, cu care înaintam prin tocurile
înalte ale furnicilor de la podul michelangelo, căci prin
ciorapi se zvonise de nebunia unei căpşuni ieşite la
drumul mare şi ademenind călătorii în salonul căpşunilor
dar ce poți să faci când în aceste vremuri toți au idei
ciudate

GHEORGHE PRUNCUȚ

Născut în 28 februarie 1950 la Timişoara – m. 1995, Timişoara.

A debutat în volumul colectiv *Argonauții II*, Editura Facla, 1988.

Postum, i-au apărut: *Umilul meu veac,* Editura Eubeea, 1995; *Moartea muzicantului*, Editura Marineasa, 1997; *Smerenii pierdute,* Editura Marineasa, 2001*; Clipa ascunsă* (antologie), Editura Marineasa, 2006.

„O natură poetică redutabilă, o biografie trăită plenar, până la refuz, dar cu o conştiință lirică nu pe deplin cristalizată, arată a fi Gheorghe Pruncuț, figură, şi el, emblematică a boemei timişorene. Uşor sarcastic în ton, uşor mistic, contaminat de un umor negru, ce-i colindă-poeziile, adept al bizarului, cultivând decorul, mai ales acela de tip bacovian, cultivând şi exoticul şi gestul teatral minulescian, Gheorghe Pruncuț se regăseşte, totuşi, personal, ca poet, într-o atmosferă pur originală de năpăstuit-hoinar al sorții, de boem al periferiilor, emblematic tragice, sub regimul totalitar, spații întunecate, simbolizând destrucția şi dezumanizarea. Clădită, parcă, pe nețărmuritul sentiment, tragic şi bizar, bacovian, cum ziceam, Pruncuț se impune şi el ca o natură sufletească suferindă, venită, parcă, din adâncul istoriei, o ființă frustrată înfrântă, împovărată de un destin potrivnic, învârtindu-se într-un decor, nu al unui oraş sau spațiu ştiut, ci într-unul imaginar, combinație a unei lumi interioare stranii unde mai puternică pare a fi imaginarea, invenția, iar nu mediul trăit şi predilect."

Ion Arieşanu

La cimitir

La cimitir e primăvară iarna,
Copaci de nea îmbobocesc mereu;
Îmbobocesc şi crucile devreme,
Şi ce mireasmă lasă Dumnezeu!

Şi ninge mulțumiri de curcubeu,
Fosforescentă noaptea mă urmează,
Dulău de stradă, înger derbedeu,
Adulmecându-mi sufletul oftează.

E bine nevăzut şi liniştit,
Dorm ochii sub cupole transparente;
Aici pe bancă şade împietrit
Un secol cu privirile demente.

Duhuri de suspine

Din trupul meu a mai rămas moşneagul,
Mărgăritar cu ochii cariați,
Şi înțelept mă sprijină toiagul
Ca unul dintre veşnicii bărbați.

Mă simt un rest, monedă ruginie,
Lăsată pe tejghea la vânzător,
De parcă-aş fi aceeaşi datorie,
Din alte vremi, condus la procuror…

Şi mor treptat, şi iarăşi nu mai mor,
Păcatele respiră pentru mine,
Şi sunt azilul sângelui covor,
Pe care calcă duhuri de suspine.

Frumuseți adormite

Şi nu muzeu, ci loc pentru epave;
Muzeu înseamnă multă nemişcare.
E calul orb, şi vechile potcoave
Mai sparg la depărtări triunghiulare…

Ce minunat e calul străveziu
Privind cu dinții galbeni semiluna!
Iarba de mare mişcă în sicriu,
Şi prin tablou deretică furtuna.

Din ochiul ce anunță pustiimi
Ies frumuseți de piatră, adormite,
Şi distanțate blândele pătrimi
Încep mişcarea stelelor oprite.

Dar calul trage insula la mal
Prin subțierea forțelor ce leagă,
Şi-ai vrea să fii prin lege animal,
Drumețule, cu bâtă şi desagă!

Vin ciorile

Vin ciorile sătule de pe câmp,
Tot cârâind o nouă simfonie.
Din vremuri vechi, un spiriduş bătrân
S-a arătat copacilor şi mie.

Aşa va fi la noapte de frumos
Încât mă voi aşterne ca o ceață
Pe trupul tău cel adormit pe dos,
Fecioară răsărind de dimineață!

Şi voi pleca fantomă prin văzduh,
Atras de primitive constelații,
Ca o perdea ce ninge peste munți,
Obositoare, ultimele spații.

M-aş vrea portar…

M-aş vrea portar la vreun castel uitat,
S-aştept în prag caleşti imaginare,
Să-nfăţişez o umbră de-mpărat
Pe zidu-ngălbenit de apăsare.

Şi-acolo, în capelă, gârbovit,
La masa-ntunecată şi prelungă,
Când voi aprinde băţul de chibrit,
Ţâşnească, alb, un spiriduş din pungă!

Să văd cum trecutul gigantic tresare,
Mişcându-şi odată cu mine spinarea,
Apoi, să ciocnim cu paharul de sare,
Şi ducă-se pe frunze întâmplarea!

De Sfântul Nicolae

De Sfântul Nicolae veţi primi
O noapte sexuală-ntr-un papuc,
Virginelor zvâcnind cu străduinţă
A patimă nebună de haiduc!

Preanobilelor mame viitoare,
Cu sânii ca ciupercile sub lună,
Se pare c-aţi bolit îndeajuns
Tot jinduind la dulcea mătrăgună;

Dar Sfântul Nicolae a sosit,
Mai darnic ca o blândă mănăstire,
Deci, să-l primiţi cu părul despletit,
Virginelor, amabile potire.

La revedere

Au îmbătrânit ideile şi foamea,
A mai rămas de scris câte ceva…
Cei mari sunt drumuri fără de întoarceri
Pe care alte timpuri vor umbla.

Mă duc la Dumnezeu cu demâncare
Căci a cosit azi-noapte-ndestulat;
Stau razele în stoguri milenare,
Hai, suflete, să fim la treierat!

Hai, suflete, nepublicată veste,
Alege, dacă poți, vreun dumicat
Să ieşi grăbit din ultima poveste
Ce s-a mai spus o dată la palat.

Cândva

Cândva, rănit şi plin de drumeție,
Voi tot privi în urmă după vânt
Şi barba mea, o floare argintie,
Crescând în jos, va fi un jurământ…

Doar umbra-nghesuită pe pământ
Va imita la gesturi disperate,
Pe când va prinde ultimul cuvânt
Un fotograf prin colțuri de cetate.

Cândva, târziu şi plin de nu se ştie,
Trădat de pânda jocului viclean,
Voi fi ceva lipsit de inerție,
Mai transparent în fiecare an.

Invocație

Substanța clocoteşte în cuvânt
Şi prin ochean mă uit la boemie,
Învie-mă odată, Doamne, din mormânt,
Căci sunt mormântul meu de-o veşnicie!

Cei morți sunt vii doar pentru ochiul Tău!

Rai

Simt îngerul cum vine către mine
În straie lungi de foc Dumnezeiesc.
Apostolii pescari mă-mbărbătează,
Pe alt tărâm ființa mi-o găsesc.

Mi-e juvenilă toată-nfățişarea
Copiii cu buchetele de flori
Mă-mbrățişează în bordeiul verde,
Cel încărcat cu miile de sori.

Albinele mă țin de subsuori,
Pe sus văd lacrimi pline de iubire
Şi bat din aripi văile şi munții
De-mi vine să vorbesc de risipire.

Albina

Lui Eugen Bunaru

Amin zic vouă, schituri matinale!
Amin le zic şi-atâtor mânăstiri –
În ţeasta mea, o singură albină
Mai zboară peste vechile zidiri…

Mi-e creierul cireş însângerat!
Când înfloreşte iarna pe zăpadă
Şi cu destule mâini săgetătoare
Îmi fură luna miere din baladă.

Albina mea, zburdalnică furtună,
Mă ştie vagabond medieval
Şi-mi tot sărută sufletul pe gură,
Să putrezească moartea vertical…

Te uiți

Te uiți prin casă singur şi-ți pare că nu eşti,
Dar îți arată geamul, fiinţă fără glas,
Familia trecută prin bolțile cereşti,
Cu bocceluța-n mână şi sufletul la pas.

Te uiți la roata morii din tablou
Şi-asculți cu tăinuită energie
Cum scârţâie din coapsele de bou
Atâtea veacuri, prinse în robie.

Te uiți la apă, cer învolburat,
Fărâmițând canoanele uitării,
Când peste lume trece alungat
Un vulture din ochiul lumânării.

Meditație

Şi ţârâie ploaia ca vinu-n pahare
Şi ninge cu scrum de ţigări boiereşti;
Iar luna prelinsă pe sfinți şi altare,
Îmi spune Acolo… de eşti sau nu eşti.

În haina tăcerii mă-mbrac pentru veacuri,
Secretul acesta să-l ţin necurmat
Puține sunt astăzi povață şi leacuri
Şi slugă la pulberi de mult am plecat.

Calul

Sunt cal bătrân, urât şi fără dinţi,
De-aş fi rămas o bârfă trecătoare …
Mă-ncearcă sentimentele cuminţi
Şi calmul pustiitelor ogoare.

…M-a apucat nevoia să trăiesc!
Azi-noapte tata rumega lumină
Din ieslea Împăratului Ceresc
Rămas cu dobitoacele la cină …

Adio, hamuri atârnate-n cui!
Sunt descălţat de ultima potcoavă
Şi preferat în grajdul nimănui,
Lângă trăsura nopţilor, bolnavă.

Crailâc

La promenadă, fraţilor, să mergem,
De curtea veche, crai nevoitori,
Şi curgă vinul sfânt pe metereze
Şi curgă ploaia lacomă din nori.

Ne vom opri probabil fără faţă,
Oglinzile să aibă ce vorbi
De nişte oameni plăsmuiţi din ceaţă,
Înghesuiţi în felul de-a trăi.

Beţivul

Lui Eugen

Nervuri de frunze, riduri pe obraz,
Prin care noaptea patima şi-o lasă.
Adevărate râuri de necaz,
Se-ntorc încet beţiile acasă.

Epavă fără cârmă şi vântrele-n
Cetatea vântului înamorat,
Scrâşneşti din fantomatice măsele,
Şi vine somnul, câine strofocat.

Şi înecată până la grumaz
Bolboroseşte mintea vreo prostie,
Dar bei din sticlă ultimul talaz
Şi plângi apoi, deja-n copilărie.

LIUBIȚA RAICHICI

Născută în 19 ianuarie 1962 la Belobreşca, jud. Caraş-Severin. Poetă, traducătoare.

A publicat opt volume de versuri în limba sârbă, un volum în limba română şi două volume bilingve (sârbo/român şi sârbo/englez). Dintre ele amintim: *Vertu Na Istinu (Cu adevăr în fața vântului)* – poezii în limba sârbă, volum în casetă – Editura Kriterion, 1986; *Pomilovanje (Miluieşte-ne)* – poezii în limba sârbă – Editura Uniunii Sârbilor Din România, 1997; *Voljena U Slobodno Vreme (Iubită în timpul liber)* – poezii în limba sârbă – volum editat drept premiu – *Srpska Književna Nagrada*, F.r. Jugoslavija, 2000; *Sârbeşte, într-o limbă necunoscută* (poezii în limba română), Editura Timpul, 2000.

„Dintre poeții mai tineri, Liubița Raichici are ŞTIINȚA DESPRE ILUZII. Metapoemul îi este la îndemână. De altfel, prin ea poemul în proză îşi află un uriaş şi redutabil moştenitor al lui Saint-John Perse şi al americanilor legendari şi parabolici."

Doina Uricariu

„Mă bucur că aici trăieşte o mare poetă a României, Liubița Raichici, pe care eu o consider cea mai subtilă poetă care scrie în România, în limba sârbă. Mă bucur că a tradus şi din poeții sârbi cu multă dragoste şi exactitate, ceea ce mi se pare un lucru deosebit."

Adam Puslojić

***

Acesta este ultimul popor sârbesc
care cântă,
numai Dumnezeu să audă,
la propria lui înmormântare
şi fluieră
din craniile goale ale recruților
precum străbunicii în gaide.

Acestea sunt ultimele sârboaice mame
care au acceptat să îngrijească trandafirii
la cimitir
şi nu în grădini
ca restul lumii mamelor.
Aceştia sunt ultimii copii ai sârbilor
care au avut înțelegere
în beciuri să se nască şi să moară totodată.
Aceştia sunt ultimii elevi
care învață despre pământul
sârb Kosovo.
Acesta este ultimul neam de sârbi căruia Dumnezeu i-a permis
să se descarce înjurând şi asta să nu-i fie socotit drept păcat…
Vă rog un moment de reculegere
pentru cei în viață, a spus Sava Nemanici
fraților săi sfinți în doliu, pentru că aceasta este ultima Serbie
cu sârbi vii în ea…

***

Aici sunt nişte oameni diferiţi.
În şorţul bunicii mele seminţele de viaţă sunt
rotunjite, de o frumuseţe tandră.
De la mac, fără diferenţă, până la fasole şi
„nu-mă uita". Nu există excepţii. Cu mâna
stângă ridică ea colţul fustei iar cu dreapta
se închină şi le sădeşte. Şi când sfârşeşte
ritualul străbunicii Anghelina, se lasă în voia Domnului.
Pe scurtătură nu m-au lăsat să gândesc.
Iată-mă cu creierul plin de linii desăvârşite
şi ascuţite. Din ele trebuie să construiesc
lumea asemănător cu cea a aproapelui
meu. Nu pot. Nu am habar! Soarele din
aşchii raţionale… rădăcinile… aerul…
genele şi dragostea… faţa tulbure a focului.
E bine că am dispărut. Când îngerul a
ascuns în dusfărăîntors florile mele aranjate
şi neînţelese până la capăt. Tecile
salcâmului liliachiu pe care l-am iubit
în tinereţe, au venit să-mi întoarcă dragostea
De la ele am aflat cum mă pot
trezi din slăbiciunea mea urâtă, pe lumina
modificată a ceea ce este aici, acum

***

Mâna care a scris teiul nu e pe Pământ.
Nu ştiu ce a vrut să spună cu acest tei.
Foarte puţin m-am detaşat de timpul în
care stau şi deja nu înţeleg scrisul. Mă uit
la hieroglifele mâinii mele ca la străvechile
însemnări din peşteri. Mă întorc pe Malul
Dunării în care mi s-au prins rădăcinile
Picioarelor; praful şi duhul inhalate de
sălcii. Recunosc faptul că sunt cumva
moartă şi cumva vie pentru că Divinitatea
e curioasă. Cum anume am de gând eu să
mă scriu. Cum teiul pictat se pictează mai
departe. În ce fel creatul se pricepe la creat…
Verdeaţă, verdeaţă cât vezi cu ochii.
Imaginile Dunării, lacrimile blânde – chiar
dacă va suna ceasul – deasupra patului meu
timpul va fi primenit în câteva borne.
Voi simţi aceeaşi groază a viului trezit în mormânt.

***

Am pregătit mingea să aştepte în aer!
Nici vorbă că-i uşor- câinelui să-i retezi
limba. Nu am avut de ales! Nici pomeneală…
Dar aşa, făcând ce se cere am fost
pregătită! În fiecare caştă! M-am neliniştit
puțin de frica trecerii unuia pe lângă alta.
Sunt pregătită, cu adevărat, în fiecare
secundă! În mijlocul jocului – doar cu
o sprânceană – am oprit totul! Totul! Însă
nu e…– las să revină – nici de data aceasta nu e…
În august, bunica fierbea
bulionul într-un cazan imens. Îl scuipa
să tacă şi făcea vrăji prin el cu bățul de
gorun, ca să nu se strice în vecii vecilor.
Iluzia noastră cotidiană purta o culoare
plicticoasă, de roentgen. Bunicul privea
pământul, ca şi când era cerul. Tatăl cu
mama tăiau lemne cu fierăstrăul, îngropați
în nonsens, parcă tăiau copii de vii.
Simțeam… lateral, dreapta, spate. Brusc
m-am întors. Doamne! Realitatea emană
în cascade! Străluceşte, străpunge! Inconsistența
noastră a celor vii s-ar fi descompus
dacă Realitatea s-ar fi oprit, ne-ar fi
umbrit, sau s-ar fi sprijinit… Explozia s-a
extins într-un violet fericit, miezul în
păcătos-fericit, însăşi fericirea şi-a pierdut
minți le… mingea crede că e o pasăre
supranaturală. Crede!!!

***

Verdele, de exemplu. Dacă mai repede
să fi fost conştientă cum iubesc şi ca rădăcina
la timp, mi-aş fi dat seama că verdele nu este ce am decis.
Privesc direct în interiorul lucrurilor deasupra capului
deasupra propriilor posibilități
întrucât creierului trebuie să i se prezinte
fotografii, peisaje, să i se povestească basme
întruna să i se mângâie
şi să zgândăre pauzele din ADN…
Pe el sunt obligată să-l duc cu zăhărelul
şi să-i pierd timpul.
Mă sufoc aşteptând ca să intre în simbol
„ceea ce este", ca şi când n-ar fi,
în timp ce verific veşnicia

pe materialul cel mai rezistent…
Verdele, de exemplu.
Şi mijlocul frazei poate fi începutul.
Am lăsat baltă tot felul de înălțimi.
Nu pentru că mă dor picioarele
sau pentru că mi-e frică de înălțimi. Nu.
M-am îngrădit în a iubi. Să spunem:

„Eu sunt aici şi rădăcină ”
Cuvintele mele trebuie să-i atragă atenția,
să-i agațe forma, să fie fructul castanului.
Gândurile mele doresc să-l trezească, să
freamăte trecere şi netrecerea zero şi
El Alef, repetabile şi i-repetabile să fie,
de exemplu, coroana castanului
Dragostea mea poate să-l oprească, în partea
vizibilă să fie trecătoare şi fragilă, iar în
cea invizibilă, punctul de după infinit, să
zicem, verdele.

Eu sunt aici şi acum cu tine. Din acest motiv o să mor
mai complet decât m-am născut o să mor altcineva…

„Oamenii se definesc după
felul cum se pierd.”
C. Noica

***

În interiorul sârbilor morți bat clopotele
pentru trezirea celor vii. Nu se poate auzi
dangătul lor dar se poate simți, cumva.
Din vina sârbilor în ultimul secol
floarea-soarelui plină de ochi cu capul smerit
dă onorul întregii fărpturi nevinovate
şi abia după aceea îşi întoarce fața obligațiilor
spre lumina zilei. Pe sub castanii salvați
poeții meditează fiecare în sârba lui,
de s-ar fi agitat mai tare în limba asta rănită
ar fi pocnit veacul vecilor sfârşitul sfârşiturilor.

Cu împărăția cerurilor
au vorbit rădăcinile fără intermediari,
fără trunchi, fără flori ca din tinerele oase sârbeşti
să rodească cireşe dulci şi despre furnici să se creeze o
părere mai bună cel puțin pe teritoriul Serbiei
iar urmaşii nefericiților să privească
cum pământul le înghite mai mult decât cerul…
Ierburi uscate nu s-au descoperit.
Fiecare fir e ridicat şi verde,
ține locul realității neîmplinite.

Mama Olga este fotografie. Fratele Sreja fotografie.
Bunicii Radenco şi Sreten două fotografii alb-negru.
Bunica Liubița-fotografie sepia. Străbunicile Anghelina şi Piada
înghesuite lângă soții lor, fotografii. Viitorul – istoria fotografiei la sârbi.
Dar ce să mă plâng eu… Cum l-o fi oare Creatorului
Să răsfoiască crucile ca un album?…

Serbiei
din vina de-a fi trăit departe…

***

Copacii din pământul sârbesc vor primi picioare.
În sfârşit mormintele vor decide să latre, neliniştite, ca să se apere.
Alte schimbări în bine nu vor fi. I se va sustrage, în afară de asta,
timpul satanei. Se va abroga atât dreptul la cuvânt cât şi dreptul la tăcere.
Vor rămâne lumii duşmanii ei. Vii şi sănătoşi. Lor nu le va lipsi nici un fir de păr.
Îl vor ruga pe Dumnezeu. Pentru prima oară îl vor ruga, asta este sigur,
Să-i binecuvânteze cu moarte.
Milă vor cere într-o limbă necunoscută lor.
În sârbeşte să fie?

***

El a iubit şi alte femei. Ele i-au fost sferturi, treimi, cincimi. Depinde. În cel mai bun caz – jumătăți. Şi ca-n toate celelalte previzibile intemperii şi catastrofe deznodământul acestor legături a fost absolut la fel, într-un neinspirat vers alb. Ele nu aveau cum să cunoască natura unicității lui selecte. Oricât s-ar fi străduit. Afirm că ele s-au străduit cu adevărat. Şi să fi făcut orice. Mă gândesc aici la sentimente alese şi complicate. La emoții, excitări intime. La extaz. Fiindcă el, întotdeauna, s-ar fi strecurat fluid, prin ochiurile plasei. El nu dormea niciodată. Deşi părea că doarme mult. Chiar şi programul de zi şi-l petrecea într-o semi-trezie. Frecventa, aşa cum se face asta în mod tainic, cea mai solicitantă Şcoală Îngerească. Rasă nu purta, dar era novice. La aceste cursuri a aflat că e printre miluiții, binecuvântații. Că partea sa e întreagă, neatinsă. Şi e doar a sa. Ea trăieşte sub acelaşi soare. Neocrotită. Într-o crăpătură a spațiului. Că s-a închis în sine. Şi că se pregăteşte inconştient pentru el. Concentrată asupra iluminării. Asupra dezlegării reperelor, direcției şi vitezei de dezvoltare a sufletului lui. Cu creionul în mână i-a studiat pe Tesla, Einstein (de fapt, doar contribuția Milevei) şi pe Milutin Milancov, astro-climatolog. A învățat românească lui. Recita pe de rost din Blaga, Eminescu, Minulescu. Niegoş, Ducici, Şantici, Rachici. Poetologii. Mondiale şi autohtone. Ca să nu se facă de ruşine în fața erudiției lui, a învățat chiar şi tâmpenii. Ea a studiat: sentimentalismul romantic, impresionismul, neoromantismul, neosimbolismul, primitivismul contemporan, neobarbarismul, zenitismul, dadaismul, suprarealismul, etnologia, folclorismul şi curentele mitico-religioase. Transcendențele lirice. Paleografia. A plâns o Dunăre de la izvoare la vărsare. Şi a început-o pe a doua. A curățat aerul din jurul său. A pus sub control anomaliile timpului. Murea de dorul lui. Ca niciun alt muritor. Şi aştepta.

***

Ea a iubit şi alţi bărbaţi. Ei i-au fost clipe, umbre semestriale, lunaticii. Maxim maximorum – taţii fiilor ei. Ei nu puteau pătrunde cum sufletul acesta nu are uşă, ferestre, porţi, gard, acoperiş, coş. Că nu are niciuna din binecunoscutele deschizături. Ei pentru ea au schimbat firul poveştii. Ceea ce, credeţi-mă, nu e puţin. Se dădeau drept fiii împăratului şi prinţi. Încercau s-o convingă că tocmai papucul lor ar sta ca şi turnat pe piciorul ei. Ei habar nu aveau cum să-i scrie basmul. Oricine a încercat să i se apropie, ea ştia negreşit să prevadă sfârşitul. Puţin mai rău decât un prozem mediocru. Pentru că ea nu dormea niciodată. Însă părea că nu se mai trezeşte. Ştia ce-i visarea fără de vise. Sfântului ei Înger Păzitor Îi era milă s-o lase jos, singură, încât o ducea Acolo, cu El. La credinţa Domnului. Cu această ocazie a aflat că este aleasa miluirii celei mari. Că are întregul său, neatins. Doar al ei, întregul. Şi că el are totul, în afară de ea. Că deasupra capului poartă cicatricea patronului tuturor războinicilor a Arhanghelului Mihail. Că e războinic. Că s-a mutat în limba cea mai afectată din lume. Limba ei. A evitat supra-aglomerarea aducătoare de moarte. Nici Profesorul în persoană n-a mai înţeles nimic. El scria cursuri. Despre alţii scria mult, prefăcându-se că el însuşi nu există. Tot ce se lăsa scris, el i-a scris. Nu pot fi enumerate împovărările lui. Dar, totuna. Ea va publica într-o zi o carte despre asta. El se pregătea s-o atingă precum flacăra lumânarea. Scrisul i-a devenit tot mai mărunt şi mai rapid. O nostalgie fierbinte îl gonea. Suferea de gradul cinci de alarmă, ca dinaintea pandemiei. O dorea cu dorul dorurilor. Ca nici un alt muritor. Şi aştepta.

***

Mi-a vorbit despre deşteptăciunea femeii lui. Doamne, ce-am mai invidiat-o, din rărunchi! Mai mult şi mai pătimaş, decât dacă ar fi primit Nobelul! Mai trainic, mai aplicat decât de-ar fi candidat la sfinţenie. Eu cu asta n-o să mă împac niciodată! Iar haremul lui de până atunci, ca şi când nici n-ar fi existat… cu o astfel de neobosealã o iubea pe ea. Fi-ar mama ei să-i fie! Pe palmă mi-a desenat un triunghi, ca să-mi explice: iată, în vârf veghează – Duhul, în stânga talentul, iar în dreapta jos, ascultarea de supus către vinul şi pâinea trupurilor noastre. Ea e născută în interior. În mijlocul acestei constelaţii. Într-o noapte mai clarvăzătoare decât poate fi orice zi. Pe axa ireal-increat-creat (pe umărul stâng însemnată este, poartă o vânătaie, un rudiment al buricului ceresc). Cuvintele o însoţesc asemenea lupilor înnebuniţi. Aşa am recunoscut-o. Iar timpul îi vrea binele, precum securea gândeşte gâtului. Ea poate să-şi poarte inima cum doreşte. Şi plămânii şi mersul şi ultima zi. Acum este o piramidă cu vârful în sus. Ea este o vrăjitoare fără diplomă. Când merge la culcare este de-o seamă cu mumiile egiptene, cu zeii-peşti din Clisura Dunării, cu cititorii maiaşi în nisip. Când îi trimit mail, nimeni n-ar zice că nu-i adolescentă. Când nu are veşti de la mine moartă-i, îngropată, bocită, chiar şi cu apropiaţii consolaţi după pierderea ei şi cu spini şi pălămida pe mormânt. Cu mine este nemuritoare. Nu. Nu m-am culcat cu ea. Dacă asta vrei să ştii. Dar cu ea m-am iubit cel mai mult. Jur! E, aici chiar că mi s-a rupt filmul. Ca să mă răzbun pe această căţea de femeie, i-am spus, sperând în ce e mai rău. Dar cât e de frumoasă deşteptăciunea asta a ta? Nu ştiu. Tu eşti ea.

DANIELA RAȚIU

Născută în 4 octombrie 1970 la Braşov.

A publicat: *Ciorap cu firul dus* (poezie), Editura Marineasa, 2005; *Ochelari de damă* (roman), Editura Brumar, 2005; *In Vitro* (roman), Editura Cartea Românească, 2006.

„Daniela Rațiu scrie o poezie foarte puternică, viscerală, imagistică, cromatică, emanând prin toți porii senzorialitate şi senzualitate. Şi, totuşi, nu e o poezie eruptivă, magmatică, ci una atent supravegheată, cu o prozodie parcă tăiată geometric, cu formule şi imagini memorabile. Forța poeziei şi ştiința poeziei, adică exact poezia aşa cum îmi place mie mai mult!"

Liviu Antonesei

„Remarcabilă mi se pare arta combinatorie grație căreia poeta topeşte unul într-altul două ingrediente lirice care, la o primă vedere, s-ar exclude reciproc: duritatea şi tandrețea rostirii, a discursului poematic."

Eugen Bunaru

început

scriu cu carnea
cu ochii cu amintirea
scriu cu sângele sinuciderii mele
scriu cu leşul tău
iubire de două parale
cu urletul
cu lacrima
scriu cu scrâşnetul durerii anesteziate
minți te că e cald că e bine că este
scriu pentru a primi o gură de aer
scriu pe întuneric
până când cuvintele vor deveni fosforescente şi vor fi
singura sursă de căldură şi lumină pentru mine
eu cea cu carnea zdrelită
gâfâind
urcând
gemând
scriu cu carnea-mi care se va desprinde
lăsându-mă făptură pură

singurătatea

singurătatea e un carnaval
în care nimeni nu aude ce spune celălalt
singurătatea e un nebun în cămaşa de forță
bolborosind într-o limbă inventată ad-hoc
singurătatea e un loc vizitat
o grădină zoologică în zi de duminică

plină ochi de oameni baloane şi zmee
e un hangar prăfuit
cu avioane cu motoarele aprinse aproape de explozie
cu piloţi nevrotici plângând pe pozele iubitelor
furate de camarazii lor în civil

triaj

îţi spun
crede-mă
cerul e triajul lui doamne-doamne
norii metalici se izbesc unii de alţii
când moare cineva pe pământ
fii sigur
că un înger e prins între nori
trupul lovit e oblojit
cu sufletul nefericitului
aruncat între patru scânduri mâncate de cari

toane

domnişoara are toane
vibrează
crede în cuvinte de parcă ar fi animale sălbatice
frumoase exotice îmblânzite
ce stau cuminţi privind-o în ochi
cuvintele bărbaţilor ca nişte lasouri
tremurul masculilor şi emailurile lor spumoase
domnişoara crede despre sine că va scrie istoria
pentru bărbatul care va trece prin dormitorul ei bej
domnişoara scrie poezii despre un sine ce e aşa departe
despre sinele-i abreviat
domnişoara are toane fructe şi legume fără E-uri
iar dragostea poate să aştepte
acum e hard şi soft pe peliculă iar CD-urile sunt
contrafăcute
dacă are toane
domnişoara închide uşa fără să clipească

călătoria

mă prinsesem cu unghiile de tine
până când mi-am dat seama
că erai din piatră
nu sunt bună la alpinism
aşa că m-am desprins

pluteam
înconjurată de alte femei plutitoare
ne priveam cu simpatie ştiind fiecare
cu ce preț pluteam
jos
cohorte de femei crispate şi plânse cu unghiile
înfipte în falusuri de piatră
pluteam ajutată de curenții de aer
până când ajunseserăm la curcubeu
de atunci eu sunt responsabilă
cu albastrul
refac din când în când culoarea
vorbindu-i despre călătoria mea
excitându-i simțurile şi pigmenții
cu amănunte picante
din lunga mea odisee
de când stăteam prinsă-n pielea ta

plutesc şi nu am nici un secret

dragoste de secol 21

hieroglife egiptene mi-am spus
ei da aşa sunt scrisorile tale de dragoste
nu mai înțeleg nimic
de ce ascunzi totul
de parcă ți-e teamă că altfel
aş publica totul în ziare de scandal
hieroglife egiptene
de parcă te crezi zeul soarelui
iar eu ar trebui inima mea
să ți-o servesc pe o tavă de argint
ofrandă pentru zeul *ra*, o, care îi fi chiar tu
nu se mai fac dragă cursuri de învățare
a hieroglifelor egiptene
iar eu să îmi sacrific tinerețea
orbecăind prin piramide
căutând cheia pentru pergamentele tale
prăfuite şi demodate
nu
prefer bolizii clasa s
telecomunicațiile şi lentilele de contact
colorate
silicoane şi mobile
şi chiar vibratorul când m-oi plictisi de tine

el şi ea

ce absurde creaturi sunt femeile
cu ochii lor mari şi cu inima tot timpul bătând nebuneşte
cu pielea străvezie de vezi sângele alergând ca şi
căprioarele speriate
ce absurde creaturi sunt femeile
cu tălpile lor abia atingând pământul
ascunzând în spatele generozităţii tristeţea
şi dorul după bărbatul care niciodată nu va fi inventat
după bărbatul care niciodată nu va părăsi lutul
după bărbatul pe care nu îl primeşte nici măcar
imaginaţia

ce absurde creaturi sunt femeile
cu ochii lor mari pe retina cărora se oglindeşte bărbatul
pe care îl primeşte doar cartea funciară şi starea civilă

tristeţe în octavă

ştiu ce vrei să spui
să nu amestecăm trupurile şi sufletele
trupurile efemere şi sufletele prinse în inele de aur
ştiu ce vrei să spui
să nu amestecăm vraja şi biografiile
ştiu ce vrei să spui
să nu amestecăm secundele cu anii
ştiu ce vrei să spui când taci de nu te mai opreşti

infecţia

stăm toţi în jurul cuvântului
cu corpu-i zvârcolindu-se cuprins de spasme
fiecare vrea o halcă o unghie sau măcar un fir de păr
stăm toţi în jurul cuvântului
aşteptându-ne rândul să facem dragoste
avem obsesii vechi fantezii despre care nu am vorbit
cu nimeni
nu mai contează când ne-o veni rândul
sau dacă ne văd ceilalţi înlănţuiţi cu acest cuvânt
ca o nimfă cu aere de intelectuală
stăm în jurul cuvântului
îmbăiat şi parfumat gata să iubească pe apucate
cu toţi deodată
cu fiecare în parte
pe masa de lemn cu sânge uscat şi cuvinte scrijelite
„aici i s-a făcut dragoste şi a murit D."

nonşalanţă

te risipeşti cu o nonşalanţă de curtezană
îți iroseşti nurii cu grația inconştientă a nimfetelor
cu iluzia caldă că o faci pentru tine
că tu doar tu eşti cea care câştigi
priveşti fereastra goală
sticla ce a prins a ofta copiindu-ţi
sentimentele şi tremurul hormonal
te risipeşti cu iluzia caldă că ai putea
pentru bărbatul acesta pe care îl pofteşti
să fi cea pentru care şi-ar da şi sufletul
şi haina şi numele
femeie vibrantă cu sâni şi inimă de nimfă
iubirea e mai mult decât o ruletă
mai mult decât cearşafuri şi lumânări şi
zbenguiala erotică de hard şi soft

te risipeşti şi mă risipeşti
cu nonşalanţa calmă a unei adolescente plictisite
de jocul de-adevăratelea cu iubirea şi cu jurămintele
poate de asta ni se întâmplă tot ceea ce nu putem controla

puzzle

uite fac corectura
iau literele şi le pun la locul lor
iau vorbele tale
fac un puzzle din ele
vezi câtă risipă de vorbe faci
puse una lângă altele cuvintele tale nu spun nimic
cel mult o domnişoară te-ar putea lua în serios
dacă le-aş inversa
placa ta ar suna ca un vinyl zgâriat

marea roşie

istovitoare clipă
mi-am zis
se taie ca o maioneză
într-o parte respirațiile
cu branhii rozulii
într-altă parte cuvintele
ca boabele de piper
la mijloc tu
de parcă ai străbate marea roşie

tropice

mi-a zis te voi părăsi
fără să ştie că polul nord
sosise deja
adevărat fără birjă cu zurgălăi
ci se instalase demult
aducându-şi boarfele în bagaje mici
în pungi de nailon de un leu
şi cărţile cu pagini netăiate
şi oalele ciobite
şi lenjeria uzată
mi-a zis te voi părăsi
fără să ştie că eu
aveam casă de vacanţă la tropice

UNA

într-un alcov de domnişoară
intri cu o solemnitate demnă
pereţii vibrează
pielea se aprinde
şi aruncă umbre fantastice pe varul tavanului
într-un alcov de domnişoară
lumânările se aprind ca respiraţiile
trimiţându-şi prin fumul subţire
poemele de dragoste
urletul şi scrâşnetul şi chimia trupurilor UNA

halucinaţie

te privesc cum dormi
mi-aş întinde aşternutul sub pleoapele tale
dacă aş şti că trezindu-te
nu mă vei confunda cu o halucinaţie

666

noaptea nu e de fapt ce crezi tu
e mai degrabă lumina
spălată laolaltă cu
rufăria neagră a… ştii tu cine
cine? a lui… nu pot să spun mi-e frică
nu cumva necuratul să arunce înălbitori
şi atunci adio somn

MONICA ROHAN

Născută în 1 aprilie 1956 la Şieu Odorhei, jud. Bistriţa-Năsăud.

A publicat: *Trecând printr-o dimineață*, Editura Facla, 1983; *Scrîşnet,* Editura Litera, 1984; *Poveşti pestriţe*, Editura Facla, 1986; *Împărăția de vis (*povestiri), Editura Ion Creangă, 1990; *Dulce lumină*, Editura Hestia, 1996; *Vedere periferică*, Editura Hestia, 1998; 1000 fără 1, Editura Brumar, 2002; *Nostalgia grădinii*, Editura Anthropos, 2006; *Picături*, Editura Marineasa, 2007; *Rogvaiv* (antologie), Editura Anthropos, 2009.

„Monica Rohan, construieşte – cu abilități regizorale – adevărate ceremonii scripturale, developând sau opacizând – cu *ştiință* – sensurile."

Adrian Dinu Rachieru

„Poezia Monicăi Rohan merge pe linia cea mai bună a lirismului nostru tradițional, puternic ancorată în şaptezecism, se leagă spectaculos şi, oarecum, surprinzător, de postmodernism prin formele care o înconjoară."

Constantin Buiciuc

„Versurile asimilează deruta, vulnerabilitatea, neliniştea, uimirea şi încântarea, topindu-le în matricea unui lirism de o imprevizibilă prospețime".

Grațiela Benga

Fereastra

(filă de jurnal)

Arunc un pumn de poeme pe fereastră
calde, moi, pe pârtii de aer
ploaia creşte ca iarba
viorie lacrima pescuitorului se îngroaşă deasupra serii
amurgul ca o vitrină încărcată
îşi răreşte lucrurile carnivore
Tu du-te acasă, tu pleacă din piață
fântâna azvârle nu ştiu câți litri
de nelinişte între două bătăi de clopot
În cămin a ceai şi a singurătate se întâmplă
Să fac ordine – zic
să netezesc perna şi fața de masă
fereastra – dreptunghiul meu
de legătură cu dincolo
deschid fereastra
deschid larg-larg fereastra
mă biciuiesc pârtii de aer
Să fac ordine – zic
să nu mă gândesc
să fac ordine
arunc pe fereastră un pumn de cenuşă.

Nu cer prea mult

Să locuiesc într-o portocală
un anotimp
să vă privesc prin
miezul ei de lumină
sâmburii ei de fildeş amărui
să-mi fie grădină
E cald într-o portocală
să-mi lunec întâmplările
printre fibrele ei strălucitoare-prelungi-transparente
să locuiesc un anotimp
într-o portocală
să mă rostogolesc printre voi
să vă privesc prin
miile ei de ferestre
prin miile ei de urechi
să vă ascult
să vă respir
prin miile ei de pori
să locuiesc un anotimp
într-o portocală
şi să vă pot
aştepta.

În adânc tobele altor veri

Vară aur
umbra întinsă peste pământ
sub ea tremurând iarba udă
cu sămânță în gând
cu vânt şi rodire în dorințe
plăpândele de iarbă ființe

Aur vară
lumină sfântă
fără de vină cuțit
înfipt în spinare de fruct
în adânc tobele altor veri
aurul greu căzut din văzduh
şi albe oase de ucise primăveri

Vară vietate nevinovată
strecurată prea curând
în rodirea din pământ

Vară
umbra mea lungă lipită peste inima ta
soare zeu crud şi sfânt
eliberează-mi umbra
să pot pleca

Doar un zvon un polen

Zidul îmbătrâneşte
încă o vară grea peste el aplecată
lumină neînduplecată lumină
de aur amiază lumină
îmi simt sufletul
vălurind ca un peşte
într-o găleată
Pe albia seacă
tălpi mici stârnind pulberea
copilul cu găleata de tablă
Doar un zvon un polen
un roi de albine
Eu am trecut prin acest copil
dar el nici nu ştie de mine
Tencuiala printre degete presărată
gol pe dinăuntru
zidul cu surparea din sine
Într-o arenă în fierbinte amiază
prin colb
alergarea în cerc
după legi trufaş întocmite
necălcate vreodată
Deasupra peste mucegai
muşchi verde şi brun
şi spori strecurați
prin fisura de piatră

Neaua se întunecă

Iar tu
tai, tai
decupezi din mine forme ciudate de iarnă

mai poți
să scoți din oglindă
o carte o lapoviță o pisică
dar nu te mai ştii întoarce
înlăuntrul ființei tale

agale
dintr-o margine
într-alte margini
neaua se întunecă
şi lunecă în vale.

Primăvară

Eu curg pe străzi
cu sângele meu
închis în mine
îi povestesc
verzi şi uscate
îl ţin de vorbă
fiindcă altfel nu se poate răbda
o asemenea nelibertate

E primăvară
bunăoară într-o astfel de primăvară
într-o astfel de zi
se poate fugi
în pădure
dacă te întinzi pe pământul jilav
ai putea încolţi
sângele ar trece în plante râzând
peste trup ar luneca
albe flori carnivore
şi rând pe rând
s-ar face sărbătoare
în ultimele ore

Peste un anotimp
aceste ierburi vii
şi crud mirositoare
vor fi sacrificate
în abatoare

Dincolo

Iată-mă dragul meu cum harnică tricotez
pentru tine un pulovăr elastic din venele mele
albastre şi foarte întinse mai cu seamă la răscruce
la răspântie (la răspăr) susură dulce
şi distilând aluviunile acestor din urmă zile
când rătăciţii de noi / trişti şi goi
în *astă lume streină* şi plină de locuri interzise

(vezi Valea Plângerii, ostrovul şi chiar încăperea
cheiței de aur ş.a.) vezi pe alocuri
stropit ca ouăle păsării măiestre
pulovărul tău e aproape gata şi atât de
fierbinte! în el răsună inima mea
puternic răsună încât sparge pereții câte unui
cuvânt şi amestecă sensurile
cu zăpada fierbinte a sângelui meu
care domol mă părăseşte în pragul iernii
iată cheița de aur…

Umbrele voastre plăpânde

Mic animal singur
fără stăpân şi înfrigurat te strecori
printre zilele mele, pe sub streşini
de oase chircite în somn
aluneci cu măduva ta electrică
mare de afecțiune ocean de ascultare
devotament
pe care nu-l vrea nimeni
dragoste ce se evaporă ca acetona
Câine slăbănog, mâță sperioasă
mici corpuri tremurătoare şi umede,
blănițe calde încă
stomacuri ulcerate de foame
oase subțiri macerate de frig
În inima mea vă cuprind
dar casa mea mică nu vă încape
voi nu ştiți nimic despre
această dragoste omenească
însă eu nu mai pot suporta
neputincioasa mea milă, memoria încărcată
cu umbrele voastre plăpânde
într-o lume şi-aşa nefirească…

Spre livadă…

Livada de pruni
  cu chihlimbar în urechi
în rănile negrelor crengi, boabe vechi
          de dulce răşină
Cât de deplină era
          fericirea aceea
    de care habar nu aveam
O, cum nimic nu se mai poate asemăna
  cu simpla ieşire
                pe geam
  peste pervazul ferestrei, în lume

fuga de-a lungul străzii prăfoase
verile lungi
serile dulci, harta feliei de pâine
cu boia şi untură
înghiţită din mers
pe-de-rost.

Ploaie luminoasă

Prin ploaia de lumină
se vede cerul clar
gândurile mele de cristal
dure
zgârie cerul fraged şi umed
ca un muşchi de pădure
Plouă limpede plouă limpede
plouă frumos
În pământ ploaia înfige
tuburi subţiri de lumină
Ies în grădină
şi privesc în jos
pământul luminat până la os.

Umbre vechi

Glasuri mimate
învelite-n glazuri nefireşti
În faetonul de gală
clipind ştrengăreşte
dar nereal
Umbre vechi, schimbătoare
transpar
prin spoiala de var
subţire
sclipind
în amiază.

Ce resorturi mai pot
orologiul din loc să-l clintească?!

Nostalgia cu trena ei lungă
şuierătoare
şi şerpuind tânguirea-i
deplină
pe căile stelelor amar însemnate
în noaptea verii noastre
îndepărtată chiar.

IACOB ROMAN

Născut în 14 septembrie 1948 la Socolari, jud. Caraş-Severin.

A publicat: *Minei pentru lunile ianuarie şi februarie*, Editura Hestia, 1991; *Miere amară*, Editura Hestia, 1993; *Intrarea în corabie,* Editura Timpul, 1995; *Imaginarea pedepsei*, Editura Hestia, 1996; *Fulgerul sferic,* Editura Marineasa, 1997; *Poeme*, Editura Marineasa, 1998; *Ce țară-i aceasta*, Editura Augusta, 1999; *Foc bizantin,* Editura Timpul, 2001; *Căprioara de tablă*, Editura Anthropos, 2003; *Mere în iarbă*, Editura Brumar, 2010.

„Aş lăsa deoparte, în poemele lui Iacob Roman, substratul livresc, referinţele mitice, întâlnirile fructuoase cu o tradiţie a liricii noastre ce-i poate avea drept puncte de reper pe Tudor Arghezi şi Leonid Dimov; aş lăsa deoparte moderna ştiinţă a edificării textului, caracterul autoreflexiv al acestuia pentru a menţiona principalele atuuri: vechile surse de reflecţie tradiţională ce se revarsă în poezie, dispoziţia ludică, o plăcere fabulatorie mai presus de medie, spiritul imaginativ dimpreună cu privirea sarcastic scrutătoare aruncată inefabilelor lumii şi existenţei."

Lucian Alexiu

Inundaţii

Se topesc zăpezile de pe Semenic
îmi intră apă-n bocanci, mă implic
Bârzava, solzoasă şi viu colorată
îşi arată colţii la trecători, şi muşchii;
muşcă din gleznele podurilor
Podurile dau din picioare,
străzile se curbează, tramvaiele tremură
din toate fiarele lor, Reşiţa scârţâie.
Coşava-şi înfoaie plămânii
Şi-i spulberă pe aleşii locali, cu năduf
Ei se agaţă unii de alţii
Vârtejul se vede până seara târziu
peste primărie-n văzduh
Câinii comunitari ocupă centrul oraşului
Fac alegeri, fac nunţi, fac serbări
Porumbeii se-nvârt împuşcaţi în aripă
Fetele tinere, rujate intens, gesticulează şi ţipă
nu-ţi vine să crezi ce se-ntâmplă pe străzi
Ca o balenă-n călduri, fântâna cinetică
mugeşte, strănută şi scuipă pe trecătorii mahmuri

Ehei!

ehe hei, he hei
câte pot face picioarele
unei anume femei.
Când iese ea-n stradă
şi se lasă să zburde

trece tramvaiul dar nu se aude;
adolescentele care au strălucit toată noaptea dispar,
ca suflate de vânt,
aurolacii ies de sub poduri, cântând
începe anul solar
câinii comunitari se adună singuri la primărie
afişele, bannerele, reclamele
îşi pun haine noi de hârtie cerată
toate indicatoarele pe ea o slăvesc
şi-o arată.

Flash

e o toamnă prăfoasă,
cireşul îşi scutură frunza pe mine
Dau să mă feresc, sunt alergic la galben
Aleşii oraşului îmi zâmbesc din vitrine,
se urcă pe garduri şi de acolo cotcodăcesc de dimineaţă,
pe ceaţă, la intrarea în bloc, dimineaţa pe ceaţă
pe aleea Galaţi, un cal alb, interlop,
cataclop,
cataclop.

La fix

În ţară e linişte, cât mă plimb prin oraş
pe fiecare bloc mai creşte un etaj.
Guvernul schimbă scutece la timp,
aprobă copacilor pensii pentru nevăzători
Stolul de porumbei e tot acolo
pot să-l iau sau să-l las
într-un gang mai retras, la bar Paradis
poetul
repetă mereu acelaşi cuvânt
într-o limbă secretă
zeci de imagini îl bat şi-l străbat
ca nişte cozi de cometă
Funcţionarii publici, în extaz,
opresc timpul în loc,
îl prind, îl înjunghie
îi scot măruntaiele, îi taie urechile, îl fac piftie
ca pe o foaie de plăcintă-l întind
să aibă poporul, ce mânca şi ce scrie
cât despre cititor, acuma da,
că s-a deschis zăgazul amintirii
şi se ridică ceaţa, poţi pleca!

Marele meci

Parcă sunt deocheat
mi-au dat ierburi amare,
mă înec cu scuipat
Mi-au pus ceva în mâncare, la fast-food
parcă nici nu aud
„o fi de la muzică"
încearcă clovnul să-mi zică
Merg foarte încet, mi-e ruşine
parcă trece o sârmă ghimpată prin mine
sunt ameţit, priveliştea mă fură
simt cum ochii grei îmi cad în gură
spre disperarea celor de sus
parcă sunt, parcă nu-s
parcă-mi dorm somnul de veci
Înainte de marele meci.

Exasperare

Atenţie, se închid uşile
mă zbucium ca apa de pietre,
mă zbat ca delfinul
ajuns pe uscat.
strigăte ies din toate celulele mele
ca apa din corabia veche,
eşuată-n fiord.
Pasagerii sar peste bord
O sută, o mie?
Cine să-i numere
Cine-i mai ştie!
Picioarele, mâinile
Pasărea cu penele albe, câinele.
Pentru o clipă mă cuprinde spaima
Un fir de păr desparte
Pe Abel de Cain
să caut ceva de care să mă ţin
Câinele din vis mă urmăreşte
dinţii lui strâng ca un cleşte
Îl loveşti, se fereşte
Ţi-am spus, fii vigilent!
Îmi şopteşte un înger absent

Şarpele

Am mers mult pe jos, gras şi trist
îmi închipui, pe urmă exist
am nevoie de tine să mă simt vinovat
ţi-am văzut gândurile, le-am adulmecat

nu suport amintirea şarpelui mort
Un înger e verde, celălalt purpuriu
să nu uit să scriu de străinul
care-mi vrea binele şi mă trimite afară
ploua, era seară
oho, oho ho
cum aleargă copacii
de colo-acolo.

Caii lui Sântoader

Cum aş săpa o groapă scriu
cât de frumoasă e fata vecină.
Ea va pleca într-o ţară străină.
Acoperind scheletul acestei frumuseţi,
nisipul ca o lavă coboară prin pereţi.
Pe când voiam să plec şi să o uit
mă-mpiedicai de mersul ei tăcut
ce desfăcea lumina în fâşii.
Aerul rece mirosea a ceară.
Mă priveşte ziua cu sfială,
e singurul ochi ce mă poate zări.
Parc-aş pleca din ţara în care
m-am născut. Sărbătorita-n haină
împărătească trece de mine fără să-mi
zâmbească. Mantia zilei superbă-i arată
trupul ţesut din rază colorată.

Ziua a opta

Ca la un film de demult, cu liane şi şerpi
mă uit la dragostea noastră trecută
Mi-e ruşine să recunosc, da, mi-e frică
ştiu că filmul acela e numai al lor,
că sunt toţi morţi, până la unul
averile lor nimic n-au a face cu mine
umil cititor. Ce-i inimă, ce ţi se arată?
Vâjâitul de vânt, joc de lumină şi apă
peste balta-ngheţată
şi dansul copacilor ce de-abia se mai ţin
în stânga şi-n dreapta clăii de fân
ar mai fi un cântec de pasăre foarte subţire
un cal de aramă cu coadă stufoasă, cu freză
să lumineze cărarea şi un cântec de dragoste
să încheie genericul, în limba engleză.

Pisica neagră

Mâța neagră s-a suit în pom
Dama grasă iese din maşină
Câinele alb oftează ca un om
Doctorul întârzie să vină
Şomeri vioi mai sapă câte-o groapă
Astupă-ți urechile, iubit cititor!
Norul închide soarele sub pleoapă
Când o ridică, cerul este gol
Licurici de noapte: binele, bucuria
traversează în diagonală poezia
din aceste zile nebune
cine ştie totul, nu ne spune!
De la urechi la inimă e mult
Dar limpezeşte-ți ochii, cititor
lată, mă pregătesc să te ascult
Cel care a furat nu mai fură
Beţivul nu mai bea, cel rău de gură
Să şi-o astupe iar tu
stresata mea cititoare
Pregăteşte ceva de mâncare!

Uitarea

De când ai plecat sunt stingher
pământul se-nvârte prea repede
se-ntâmplă să uit ziua de ieri
şi s-o regăsesc mai târziu
în te miri ce ungher
les în parc să te caut
ştiu că nu poți să vii
de unde eşti tu plecată
dar eu nu-o să disper
aştept să sintetizeze
fizicienii antimateria
să aterizeze extratereştrii
poate ei ştiu ceva despre tine
până atunci stau şi ascult
Am uitat eu tabla-nmulțirii,
am uitat poezia perfectă
pe care dreapta mea o scria
pe tine nu pot să te uit
Pentru aceasta trebuie post mult,
multă căință, dar la părintele luminilor
toate sunt cu putință.

Canicula

Câinele exilat în parc se descurcă
Clopotarul, cu o singură mână,
el poate: să cânte din fluier ca Şiva
Să numere banii, să plece, să vină
Să intre, să iasă
Noi nu ştim, nu putem, nu ne pasă.
Sunt 33 de grade şi urcă
Noi bem o bere împreună
O bere la cutie, bere neagră
Tu nu suni, eu te sun, el ne sună
Sărut mâna doamnă. Domnule dragă,

din apa întristării nu mai bea
Dac-ai greşit atunci să nu mai fa…
Ce apă, ce-ntristare? Nu, Eu nu
Rămâne cum am spus iubito,

la braţul altuia tu
eşti cea mai frumoasă
când ne măsori cu ochiul tău verde crud
Noi nu ştim, nu putem, nu ne pasă
Cad frunze din dud, pene din nori.

Parola

După ce nimic nu mai simţi
persistă întrebările, ca o durere de dinţi:
„Ora este egală cu anul
lucrurile sunt, în acelaşi timp, pline şi goale"
Rescriu vorbele lui Attar persanul
cu spinul pe frunza de brusture,
cu un cuţit pe coaja copacului
în a uimirii cea de-a şaptea vale
înscrisul regăsit o să-i usture,
fiecare cuvânt le-a zburat dintre degete
vioi ca o vrabie, fără să pregete
lată-te singur în valea umbrei morţii
împărţit în două jumătăţi contestate
Demonul cu bâta de bassebal bate-n poartă
când ne-ntâlnim nu ne vom recunoaşte
învolburate ape ca pe-un buştean te poartă
şi crezi că mergi cu paşi de şapte poşte
ţinându-te de firul de lumină
Ne-nvârtim în cerc între timp, pe generic,
flori de cristal cresc
dintr-un trunchi de-ntuneric

DAN EMILIAN ROŞCA

Născut în 1957 la Timişoara – m. 2006.

A publicat: *Oceane, ocheane, iluzii,* Editura Litera,1980; *Corabia manechinului,* Editura Litera, 1983; *Arhipelagul pasiunilor,* Editura Facla, 1985; *Mansarda de catifea,* Editura Hestia, 1993; *10 poezii şi o întâmplare*, Editura Almanahul Banatului, 2006.

„Li-te-ra-tu-ră e şi poezia (fronda şi aventura) lui Dan Emilian Roşca – aflându-şi el, în larga avangardă un areal, o ambianță, un climat…, un „loc comun": un topos, un azil"…

Şerban Foarță

mermaids

unde se sfârşesc degetele mele
începe marea

undeva în urmă
mi-au rămas rădăcinile
de care uneori mi-e dor
dar ele nu mă aşteaptă
rod nevrednic le-am fost

vorbeşti despre altcineva
mă trezeşte mermaid din somn
vino localul se închide
acuşi vor cânta cocoşii
aerul e mai sărat afară
în cer sunt rădăcinile tale
vino pe dig

(flori letale
sunt florile tale
dragostea mea)

Măiastra ciugulind var

chiar şi astfel e bine: unora pregătirile
noastre le par derizorii nici nu trebuie
să ştie că ele înseamnă pregătirea cea mare
în timp ce plâng în timp ce mă subțiez
o măiastră ciuguleşte var pentru mine
în timp ce plâng în timp ce mă subțiez
se balansează un alb balansoar
sunând ca un clopot adânc

efectul k

muzicile unui cosmos pierdut
prin ce mansardă nelocuită
or fi?

o nouă zi trebuie înfrântă
o nouă zi mirosind
a friptură rece şi bere trezită

o nouă zi
plină de morţi
ce-şi plimbă hainele cenuşii

deschide-mi o venă
să curgă amurgul

să nu ştiu de mine
să ştii doar de mine
lângă orhideea
dintre coapsele tale

fructul ce mi-ai dat

trezeşte-mă încet
şi nu privi pe fereastră
camera nu mai aparţine
casei pe care o ştii
trezeşte-mă încet
în timp ce adormi
acum noi suntem afară
şi cineva ne priveşte pe fereastră
fără să ne vadă
cineva priveşte afară
în camera care nu mai aparţine
casei pe care o ştii
cineva se uită la noi
fără să ne vadă
se uită la noi
ca la o pereche imperială
fără nume

proiect pentru o carte de vizită

cât de ciudate
sunt toate
în firescul lor

atâta risipă de libertate
şi nu s-a întâmplat nimic altceva
decât ceea ce trebuia
să se întâmple

a fost scrisă Cartea
noi încă n-am terminat de scris

în urma mea
rămâne codrul adolescenței
în care femeia-golem
doarme cu gura plină de zăpadă

dedicație nimănui

o cafenea ca un muzeu
îmi ocroteşte
strălucitoarea scăpătare

o înțelepciune de nepătruns
pentru oamenii acestui sfârşit de mileniu
aşternut-a pe străzi
o pojghiță de pace

undeva se iau hotărâri
undeva hotărârile au fost luate

curând
se vor întoarce
cocorii

povara ce mă poartă

nimic de făcut în astă privință
am intrat într-o vârstă cenuşie şi
caldă prea multe lucruri de
neuitat de care nu-mi aduc aminte
sună precum cioburi de fontă
într-un adânc de-al meu

în trecerea-mi o aşteptare îmi
rămâne doar: în tină a găsi
a MEMREI piatră care
din totdeauna mă aşteaptă

poet în oglindă

pe unde creşte-va iarba dan
emilian roşca va trece iar
când valiza ponosită şi-o
va deschide minunate

batiste îşi vor lua
zborul şi miresme
de orgă vor mângâia
orice smerită epidermă

orwell 1990

enormul frate elias cel mare
ştia cu multă vreme-n urmă
că fluturii se vor schimba la faţă
că fluturii vor deveni nesăţioase larve
ce se vor albăstri din ce în ce
la nesfârşit
sorbindu-ne azurul

dar noi vom trece zi de zi
noapte de noapte
neabătuţi
pe lângă din ce în ce mai ruginitele
cutii de scrisori
în speranţa
minunatei veniri

din timişoara

luna picură
ulei pe acoperişuri prin
mahalale urlă câte-un lup
o femeie săracă şi frumoasă
a adormit lângă un magazin aşteptând
deschiderea visează nordul sau sudul
în piaţa victoriei arteziana îşi
scuipă apa mizerabilă
în gară fără bagaje îşi fac veacul
cei care nu mai sunt

e trecut de miezul nopţii
acum îşi ia micul dejun
cel care intră
într-un spital ca-ntr-o biserică

golem: lecţia de istorie

puţini au plecat
mulţi s-au întors
şi într-o dimineaţă ne vom pomeni

cu străzile acoperite de mătasea-broaştei
vom deschide radiourile la maximum
şi ne vom aduce aminte
unde sunt ascunse carabinele

dar văduvele duioase vor scrie
frumos despre noi în jurnalele lor intime
în timp ce măturătorii îşi vor face datoria
şi străzile lustruite
ne vor umple din nou de melancolie

tramă

vom veghea până dincolo
de sfârşitul nostru
împreună cu anacronicele
noastre muschete
încărcate cu speranţă

şi cărţi peste cărţi vorbi-vor
despre viitoarele noastre grădini
pline de prinţese
care aşteaptă

wuthering heights

(1)

vatra e plină cu cenuşă
la uşă bate cineva dar
nu e nimeni ce miresme dulci
aduci întotdeauna iubito
din lumea de dincolo
ţipând trece în zbor o
pasăre sau un înger
în seara asta şarpele cel bun
n-a venit să-şi bea laptele
nu vreau nu vreau
să văd cât de frumos
şi de trist
e afară

(5)

zglobie moartea
îmi bate la fereastră

chiar dacă-i voi deschide
nu va putea intra
seminţele aşteaptă îngropate

şi fruntea mea nu vrea
nu vrea şi tot nu vrea
să mai asude

(6)

şi chiar dacă vei spune
eu nu îl mai caut
şi chiar dacă voi spune
eu nu o mai caut

şi chiar de mă voi uita
şi chiar de te vei uita

visele noastre se vor visa
până la viaţa cea mare

aleasă domina

constelaţia natală

între o stare şi alta
când horcăi îmi
ies licurici din gură
între o stare şi alta
cade doar ghindă la aşternut
şi sunt doar drumuri de seară
printr-o perdea de apă
îmi tace semnificativ swedenborg
însă eu rămân credincios
fertilului pustiu

***

cu atâtea singurătăţi în preajmă
în mine însumi
mă risipesc

n-am cum să mor
nu voi muri niciodată

adiată celest
ca o limbă de clopot
în mine bate o limbă

LIANA SABĂU

Născută în 31 octombrie 1973 la Aleşd, jud. Bihor.

A publicat: *Verb carnal,* Editura Helicon, 1996; *Mireasma trupului tău*, Editura Marineasa, 2001.

„Liana Sabău este o autoare înzestrată cu talent. Şi nu numai cu talent, ci şi cu un remarcabil curaj artistic. Sfidând prejudecăţile, ea a propus de la început cititorilor o poezie de un erotism violent. Ceea ce nu înseamnă vulgar. Tot ce ţine de dragoste – de la ardoarea senzuală la o mistică a iubirii – are, în poezia Lianei Sabău, graţie şi dovedeşte un desăvârşit bun-gust".

Alex. Ştefănescu

Vreme de dragoste

Plouă mult
în ultimele seri de vară
plouă frenetic
pasiunea izbucneşte ca un fulger
se stârneşte ca o rafală de vânt
marile picături de apă
se strivesc pocnind de lucruri
corpurile umede se susţin
în ritmul insistent al ploii
degetele şiroiesc pe sânii plini
iar buzele sorb picurii de sudoare
de pe tâmplă ceafă umăr
sunetele ascuţite sunt acoperite
de răpăitul nervos al stropilor
carnea încinsă se răcoreşte
o picătură mai sclipeşte
în noapte
vara s-a dus
vreme de dragoste.

Aş vrea să mor

Aş vrea să mor
deasupra ta
în timp ce tu
te chinui
plângând
să-mi rosteşti numele.
Bărbate,
de ce nu renunţi la frică?
Dacă ziua se prăbuşeşte cu tot cu

soare
tresari speriat
de parcă ți-ai pierdut vederea.
Tristețea ta
pătrunde-n mine
ca o suflare uscată de vânt
ştergându-mă ca pe o
oglindă veche
în care noi doi nu ne-am
cunoscut niciodată.
Pentru că nu ai curaj
să mă iubeşti fără lumină
noaptea
îmi mori în brațe
iar în zorii zilei,
îndrăgostit de stelele ochilor mei,
mă alungi grăbit înainte să clipesc.
Păcătuieşti
mâncând măr după măr
iar semințele le distrugi
jurând
să nu mai laşi nici un lăstar,
nici o urmă.
Mă părăseşti de frică
să nu te uit eu
prima.
Evlavios îmi săruți tălpile
doar ca să memorezi
gustul toamnei de neuitat
ce a trecut fulgerător
prin fructul copt din palma ta.
Ca o frunză
mori de fiecare dată după mine
prea ocupat să mă chemi
să mă strigi
să-mi vorbeşti.
Scrii tone de cuvinte
te pierzi în relatări
şi trăiri pe hârtie
când până şi un cal orb
ştie să necheze când îi e foame.
Ți-e frică de limbajul
trupului
de puterea privirii
pleoapele nu-ți mai dezvăluie lumina
sufletul vede tot
şi redai pe hârtie
cu propriul sânge
bucăți din tine.

Nu am trăit cu tine,
am supraviețuit.
Mi-ai tăiat bucuria
zborului
dar încă pot să alerg
de toate temerile tale
despre moarte
parcă n-ai şti că te
aşteaptă o altă lume
dincolo.
Fii bărbat, nu te ascunde
după perdeaua înserării
nu mai plânge că ai să mori
de dorul meu
nu-ți fie frică
să-mi mângâi crucea
adu-mi un măr şi
zâmbeşte-mi, bărbate, zâmbeşte!

Toată dimineața

Toată dimineața
te-am privit fericită
şi mândră
cât de harnic eşti!
Cu ce putere secționai bradul
cu câtă grijă stivuiai
bucățile cele mai frumoase
le trăgeai la rindea
le şlefuiai
căutai cele mai ascuțite cuie
ca să poți prinde plăcile crude
umbra copacului urla după verdea pădure
sângele îți şiroia din degete
aşchii subțiri ți-au intrat pe
sub unghii
pe sub piele
M-ai ridicat cu forță de jos
rochia mea de mireasă
cu miros de răşină
sângera în brațele tale
m-ai învârtit prin toată curtea
râdeam amândoi fericiți
nu-mi amintesc altceva…
…doar capacul sicriului
vălul nupțial cu trenă
căzând peste mine.

Păienjeniş

Explorarea înseamnă şi intruziune
palma ta cu cele cinci degete
se răsfrânge ca un păianjen
pe sânul meu
doar aurul inelarului
sclipeşte scurt în noapte
întocmai ca ochiul fără pleoapă
al arahnidei.

Generozitate

Cu capul dat pe spate
gâtul întins la maxim
pieptul asudat
sânii muncitori
învăţ cum să mă simt
deasupra lumii
dominându-te
silindu-te să-ţi muşti buzele
ca geamătul tău
masculin
să nu răzbată din
gura laşă
ca privirea ta
să nu fie înhăţată
de ochii mei
şi, totuşi, într-un final
recunoşti că eşti sclavul meu
oferindu-mi în semn de pace
sâmburii cărnii tale.

Spectacol

Venirea
prezenţa ta în sală
atât de mult m-a bucurat
precum venirea pe lume a unui copil.
Aş fi făcut dragoste
cu tine
chiar acolo
pe scaun
în timp ce
actorii ne-ar fi aplaudat
la scenă deschisă

iar
spectatorii ne-ar fi urmărit
înmărmuriți
pietrificarea.

Imagini

Fragmente din memoria vizuală
se perindă una după alta
în minte în fața ochilor
mă văd îmbrățișând un copac
sperma ta îngreunând frunza
apoi falusul tău
luminând loja veche
a cinematografului
taximetristul ce pândea
cu coada ochiului
în oglinda retrovizoare
degetele ce-ți descopereau
bijuteriile
gelul de duş
ce ne mângâia pielea
înmiresmându-ni-o
ca pe nişte flori fără nume
cearşaful ce asista
la dezvelirea trupurilor noastre
apa ce însămânța
canalul de scurgere
din podeaua băii
femeile ce sunau
la uşa-ți
în timp ce tu
erai în mine
prieteni şi colegi
ce picau prost
înainte ca piepturile noastre
să se atingă extazul
nerăbdarea
impacienţa
sfârcurile erecte
ce străpungeau
aşteptarea
febrilitatea
dezbrăcării
dezgolirii
limba doritoare
de gusturi
trupul
înscăunat

încălecat
înşeuat
….ah, câte imagini din noi!

Ţăndări

În cădere
cheile trosnesc
pe sticla mesei
parfumata lumânare
din bolul de sticlă
se sparge
risipindu-se pe parchetul lustruit
pielea străluceşte
mai tare
când soneria telefonului
străpunge şi ea
intimitatea
pari mulţumit
îţi tragi pantalonii
direct pe piele
şi-mi spui că-mi vei
păstra aroma
până mâine
promisiune murdară.

Tren de noapte

O să ardem
tot trenul cu trupurile noastre
ţintuieşte-mă pe scăriţa cuşetei
dă perdelele la o parte
doar luna şi câte un bec răzleţ
dintr-o haltă părăsită
să-mi lumineze inima.
Doamne, intră adânc în mine
ca într-o gară de munte
de abia aşteptam să te cunosc
să te sărut să te proptesc
de uşă şi să te muşc
de buză în timp ce te dezbrac
trupul tău sărutat într-un tren de noapte
trupul meu iubit
pe un pat de tren
nu te opri
uuuuuuuuuuuuuuuuu-ci-ci-ci-ci-ci-ci
nu te opri
uuuuuuuuuuuuuuuuu-ci-ci-ci-ci-ci-ci

COSTEL STANCU

Născut în 2 mai 1970 la Vânju-Mare, jud. Mehedinți.

A publicat: *Terapia căderii în gol,* Editura Hestia, 1995; *Dominic sau despre imitația umbrei,* Editura Hestia, 1995; *Măștile solitudinii,* Editura Marineasa, 1997; *Golurile din pâine,* Editura Marineasa, 1998; *Fluturele cu o singură aripă,* Editura Timpul, 2000; *Arta imaginației* (antologie), Editura Vinea, 2001; *Cântarul de apă*, Editura Marineasa, 2002; *Vânătoarea promisă*, Editura Marineasa, 2003; *Ieşirea din peşteră,* Editura Marineasa, 2005; *Înghițitorul de creioane,* Editura Timpul, 2009.

„Transcendentul constituie o obsesie aproape permanentă a lui Costel Stancu. Vecinătate primejdioasă a realității noastre cu un „dincolo" care respiră tocmai prin inserțiile ei provoacă la el un fel de febră cerească, dacă pot spune așa: „un greier cântă apropiind pământul de cer". Autorul se numără printre tinerii noştri scriitori care confirmă poezia ca frontieră spirituală între aceste două lumi".

Ştefan Aug. Doinaş

Trecerea

a trecut timpul, au trecut turmele,
ca un vânător de recompense vântul
le-a adus înapoi urmele. sunt peste tot
pe unde nu te aştepți. ai auzit, moartea-i un joc
pentru cei înțelepți? cum să te-ascunzi,
cum să nu-ți pese
când toate cele vii
sunt de cele moarte alese? şi trimise aici
să sporească misterul. ți-e teamă
că prea târziu pământul de sub picioarele tale
va întâlni cerul. s-or recunoaşte oare
vor fi ca la-nceput, când din acelaşi
semn s-au desfăcut? şi au pornit să îşi caute
fiecare un rost
cele ce sunt pe urma
celor ce-au fost… ca două animale
hrănite de acelaşi stăpân,
viața şi moartea
împreună rămân. chiar dacă timpul
simte o plăcere ciudată de-a nu mai fi
– un an ce are doar
o singură zi. şi aceea prea scurtă
pentru câte sunt de trăit.
tu eşti orbul ce nimereşte în mare
şi dintr-o dată e fericit

* * *

Cuvintele fac gaură-n cer şi te scapă
bat clopotele – astăzi duci la groapă
un mort cu cireşe la urechi.
mâine îl vei învia
cu un strop de apă.
te joci. ce-i viaţa? ce-i moartea?
jumătăţi ale aceleiaşi perechi
pe care nu pot s-o încapă.
te regăseşti: ai chip, ai nume
şi tot mai clar vezi vântul de aici
cum mişcă morile de pe cealaltă lume.
e soare-n chihlimbarul ce mi-l arăţi acum
ca şi-n alte dăţi te pierzi
în balta cu ochi verzi.
eşti tu ori altul? aceasta-i întrebarea,
altele nu-s. împăratul desenează o cruce din lemn
pe spatele fiecărui supus.
căci nu ştie
care-i cel născut o dată la o mie.
pentru el răzbunarea e singurul elixir,
acolo unde sângele atinge apa
creşte un trandafir. Roşu
ca vinul curs la agapă,
când cuvintele fac gaură-n cer
şi te scapă.

Frontieră

sunt trist. luna sună a gol,
mintea mea a dat încă o dată
morţii ocol. acum abia
de văd sub piatră răsăritul,
sufletul aleargă întruna
negăsindu-şi în mine sfârşitul.
zadarnic îl rog să rămână,
sufletul meu va mai sta
o clipă aici apoi va coborî
în fântână. prin ea va trece-n altă lume
ce nu-i materie, nici vid –
un vis pe care apele
îl deschid. urlă un câine, trezeşte
morţii şi viii deodată, privirile lor unesc
această lume cu cealaltă.
fără cuvinte e totul, plin de mister:
un greier cântă
apropiind pământul de cer.

* * *

Vine o mână străină să mă ia de aici.
Odată cu mine soarele se face nevăzut
pe cer. Cine să-mi dezlege, Doamne,
la ceasul facerii, chipul şi asemănarea
celor ce pier?
Se-nvârte fusul mamei ca pământul de repede
răsucind firul vieţii şi-al morţii
-mpreună. Mi-e teamă, seacă apele, aud
roata morii, peste timp, ca un clopot
cum sună.
Inima-mi bate la porţi fără lacăte
pe care le descuie, în dansul lui
numai vântul. Doar cel ce aşază
stele pe cer simte deschizându-se
înăuntru-i Cuvântul.

Înmugurire

m-am aplecat – creangă de măr –
să îmi săruţi floarea, apoi să mă nasc
în timp ce, la apus, soarele îşi ardea,
domol, ultimul vreasc,
mă apropiam de el cu sfială
să încălzesc ceea ce sub pământ se răcea.
era duminică. Bătea clopotul
să reîntregească inima mea.
Cobora un înger din cer,
ce mister
e în cele ce mor şi se nasc deopotrivă
şi, Doamne, câtă mirare
să adorm pe gura ta – creangă de măr –
şi să mă trezesc răsuflare.

* * *

Mor.
Tu mă speli cu pământ,
se mişcă imaginare lumi în cuvânt.
Mâinile celui trimis
să mă salveze îmi par uneori prea aproape,
viaţa mi se risipeşte, în cercuri,
pe ape.
Ating în joacă marea –
ca gongul pielea-i sună,

vom trece-n
altă lume împreună.
Firimiturile reîntregi-vor pâinea
pe masa celui lacom, vreodată?
Încremenite-s toate, doar distanța
dintre moarte și înțelesul ei e schimbată
din clipă-n clipă. Doamne, eu nu mai înțeleg:
cât din sine însuși poate pierde un om
pentru a rămâne întreg?

Desprindere

trec râul îngeri îmi joacă pe unghii
nu știu de mă nasc ori mor
chinuit sunt de friguri și fluturi cu capete de înecați
mi se prind de picior
un dovleac cu ochi care învață să creadă
ești tu așteptându-mă pe celălalt mal
când eu în grabă mă rog cuvintelor
rece și inegal
o să vin o să plec cumpărat ori vândut
pe aceeași înfățișare a banului
ochii mamei se usucă
în jos pe apa iordanului
de atâta liniște cocoșii au aprins casa
și acum sar fericiți din balcoane
doar iuda vine-ntruna să își plângă
fața, căzând din icoane.

Cântecul mirelui

Te duc la groapă îmbrăcată-n mireasă,
pe un pat minuscul cu rotițe
de chihlimbar. Eu tac, tu îți târâi prin țărână
părul negru, lătrat de câini
– convoi mortuar. Se cântă întruna,
din orchestră ies aburi ca dintr-o
cană cu ceai. Ne regăsim, copii,
la fiecare răscruce, adunând bănuți
pentru intrarea în rai. Drumul e lung
opririle dese. În creștetul boilor scapătă,
încet-încet, sorii. E-atâta liniște că aud
cum se macină între ele, pe cealaltă lume,
pietrele morii.

Oglinzi

e noapte. A răsărit o jumătate de lună
semn că viaţa şi moartea
sunt, din nou, împreună. Aprinde lampa.
Să văd cum fuge, sub pământ, şarpele orb.
Cum bărbatul şi femeia
din aceeaşi apă se sorb
unul pe altul. Eu ştiu că partea nevăzută
a lunii luminează Înaltul.
Tresare fiinţa, oare-i deajuns?
În înţelesu-ţi, Doamne, iar se schimbă
ce-i la vedere cu ce e ascuns.

Răspunsul

materia e rece. vârtejul aduce aproape
duhul sfânt – un cuib de pasăre rară
călătorind peste ape.
creatorul zâmbeşte: omul are un nume
ca o mare ce se varsă, puţin câte puţin,
pe cealaltă lume.
lui ce-i rămâne: greşeala,
păcatul, iertarea?
un cui de aur în visul răstignitului
e întrebarea.

mulţimea aşteaptă
cu faţa întoarsă spre el.
târziu răspunsul e scris,
pe porţi, cu sânge de miel.

* * *

Mâinile mele sunt vii,
zadarnic le îngropaţi sub pământ
– soarele se rostogoleşte întruna
ca oul de Paşti pe mormânt –

Duc pumnul cu zaruri la gură,
le-nghit, pe ce faţă-or cădea?
Mă ascund în clopotniţă, seara,
cum vinul în cel ce îl bea.

* * *

Vreau să m-apropii azi de tine, Doamne,
fără ca-n fariseu să mă prefac –
asemeni păsărilor ciuguli-voi grâul
numai din palma-ntinsă de sărac.

Tu judecă-mă aspru, iar de-s bun
tălpile să-ți sărut, aruncă-mi scara,
pentru ce am greșit fă-mă să plâng
cum vițele de vie primăvara.

Mi-e teamă, Doamne…

Mi-e teamă, Doamne…, că e prea târziu
Vestirii tale înger să-i mai fiu,
neauzit şi nevăzut. Aproape
Ca lunecarea şarpelui pe ape
mă voi îndepărta. De-o să m-ajungă valul
înapoia-vei rozei, tot cristalul.
Mi-e teamă, Doamne, întâia oară,
în minte simt cum moartea se strecoară,
furiş, ca mâna-n sânul unei fete.
Ce ce-i ascuns să se desfete.

Psalm

Am obosit. Mă voi retrage lin,
de aste vămi să fiu cât mai departe.
cu trupu-mi trecerea o s-o plătesc,
căci sufletul nesățios, se-mparte
-n cristale mari, ca sarea la bogați
ori cântecul, de sus, privighetorii,
când însuşi Dumnezeu coboară brațul
să-nchine un pahar cu muritorii.
Vrednic sunt eu să judec taina firii?
Să-ndrept în mintea-mi, chinul lumii-ntregi?
Să scutur mărul fără de prihană,
fructul curat de cel cu viermi s-aleg?
Mă îndoiesc. Supus voi fi de-acum
Cum în capcană un picior de fiară
din care-o altă viață se desprinde
şi-i pregătită ca să muşte iară.

MONI STĂNILĂ

Născută în 9 februarie 1978 la Tomeşti, jud. Timiş.

A publicat: *Iconostas*, Editura Graphe, 2007; *postoi parovoz. confesiunile dogmatistei*, Editura Charmides Ninpress, 2009.

„În poemele lui Moni Stănilă, departe de a lua forma reportajului verist, autobiografismul este ridicat la demnitatea fabulei existențiale, peste care planează aburul unui tâlc metafizic. Evitând cu inteligență locurile comune ale liricii 2000, pendulând Intre sfințenie şi damnare, discursul Dogmatistei aparține unei ființe paradoxale, sfântă şi căpcăună, zână bună şi zână rea, căreia masca lirică a lui Rasputin i se potrivește ca propria-i piele. Dincolo de toate acestea, Moni Stănilă este o poetă cu un puternic timbru personal, despre care sunt sigur că se va vorbi mult de acum înainte."

Octavian Soviany

nu am născut pentru niciun bărbat

în familie sunt numai oameni puternici
aşa sunt toți
chiar şi copiii
numai eu sunt în perfuzii de câțiva ani
iar în pântecul meu e linişte ca-n cer

nu am născut pentru niciun bărbat

de la omul pe care l-am iubit
nu am rămas decât cu câteva versuri
rostite în ajunul nunții

altădată am vrut să nasc pentru o noapte
unui străin

uterul meu s-a umflat ca un balon
şi a zburat peste case
am alergat după el parcă
eram în vrăjitorul din oz

azi trec printre bărbații familiei
cu fața suptă
simt în spate furia lor
sunt văduva lui Kazantzakis
iar în urma mea în loc de copil
vine o capră

am re(de)venit

sunt puternică
stânca din mijlocul camerei sunt eu
şi umbrela pe care o arunc deasupra capului
ca pe un lasou mă va purta spre turnul înalt
în care doarme Voronin

pot cânta acolo fără să greşesc
stai trenule/postoi parovoz
postoi parovoz
de câte ori vreau

voi pluti
fără bani şi jeepuri
peste palatul național

nu îmi trebuie nimic în plus
nici iubiri nici vize
doar o căldură sufocantă în gură
cu care să cârmuiesc cum îmi vine
umbrela

în mine

aşezate în rafturi
poveştile tale cu toate femeile pe care nu le-ai iubit
în învelitori de piele lucioasă
de şarpe sau cine îşi bate capul

rafturile astea biblioteca din Alexandria
şi rune magice la fiecare capăt de copertă

mov şi alte culori şi tot mai mult mov

în mine e un copac
tatăl meu dansează pe ramuri
cu india cu america

tatăl meu îmi spune
ai grijă ai grijă şi dansează

în mine copacul
nu înfloreşte

în mine sunt toate ramurile tale
care mă apleacă de spate
şi mă plimbă la notre-dame

şi nu o să îți vină să crezi că

astăzi am să dansez cu tine în piața unirii
o să strivim terasele
şi o să umplem lumea de copii
într-o singură noapte

o să nasc prin fiecare por al pielii
copiii care mâine vor refuza intrarea în europa
şi vor fraterniza cu ruşii

o să fiu o femeie împlinită
când fiii mei îmi vor rosti numele în limba
lui Stavroghin
când tu vlăguit nu vei mai fi decât imaginea
mamei lor străină şi moartă

mănuşa

țin cartea închisă pe genunchi
e ca un mers de-a lungul meselor la beție
şi doar geanta pe care o târâi după mine
mă ajută să nu mă pierd
printre pietonii oraşului

din când în când ajung aici
mă aşez aproape de casa în care dormi
desfac geanta şi extrag o mănuşă
cu dungi colorate
subțire ca un ciorap de lycra

o potrivesc cu atenție
o privesc încântată şi îmi spun că
dungile ei sunt de fapt
drumurile pe care trebuie să mă întorc

după amieze simple

aşezat pe pragul uşii îşi aranjează pipa
lângă el via se aşterne în umbre
domoale
sap cu degetele în nisip
o groapă pentru scrisori

din pipa lui ies norişori de argint
mă ustură nările
iar via se închide în piatră

mă țin de cămașa lui
cu mâinile murdare și ude

în spatele nostru
cerul devine un tub îngustat
prin care se scurge tot ce am trăit

departamentul care contează

două fotografii un calendar pe celălalt perete
și toată munca nefăcută din jur
așteptând eu însămi ca să înceapă cineva
să mă pună în ordine

înghesuită în paharul de unică folosință
viața ca o pijama bărbătească – cu imprimeuri
de care îmi amintesc uneori

nicio importanță nu are –
fulgii pendulează la geamul rotund
nicio emoție nu îmi stârnesc

doar gândul că așa și eu
ca un dosar nerăsfoit
acoperit de praf și de senzația unui inutil
ghiont din departamentele supraterestre

câteva grame

partea în care cineva bate la ușă plângând
cerându-și iertare n-a fost
niciodată în filmul ăsta
și fiecare zi e doar reluarea

în filmul meu niciodată bucuria întoarcerii
doar o vorbă transmisă prin altcineva
dimineața devreme
când ochii coborau închiși scările blocului

doar atunci o mână grea și rece mi-a trecut prin păr
ca un plâns de bătrân
și-am simțit cum sângele mi se rarefiază

câteva grame în minus
şi-aş fi trecut printre voi cu palmele
subțiri atingând aerul roşu

întotdeauna cu frică

cobor în grabă scările
în spatele meu se închid treptele cu gard
electric şi toate amintirile luminează
albastru încercând să mă urmeze
cobor cu efort
parcă urc parcă duc după mine tot noroiul
oraşului

de undeva ar trebui să răzbată vocea ta
de undeva ochii tăi dau mici semnale luminoase

cobor
în spatele meu se închid uşi
pământul e chitul uriaş care mă înghite
întotdeauna cu frică

ceva ce îmi creşte în cap

e atâta lume în încăperea asta
ochii mei caută un spațiu gol
un punct de sprijin

inspir adânc
e ceva ce îmi creşte în cap ca o cobră
sunt cuvinte de pe holul spitalului
limba lui Lenin nu e limba rusă

o mie de colțuri colorate
care se lipesc de trupul bolnavului
şi îi caută sufletul

spionez

am o lupă la geam şi măresc cu ea
chipurile care ies din cantina de vizavi

mie nu mi-e foame iar vizuina asta
ține loc pentru toate

ochii înregistrează numără aşază în pagini
oamenii coloraţi
îmi umezesc buzele cu limba
mirosul din apropiere anunţă
ciorba mulţimilor înghesuite-n cantină

exilul copilăriei

mă agăţ de câţiva stâlpi
şi las toată zăpada siberiei
să-mi aşeze umbre pe braţe

tu eşti undeva pe aici
te aud cântând cu tristeţe
aplecat ca un vrăjitor peste ceai

stăm la picioarele lumii
oboseala noastră e genetică
am moştenit-o amândoi

tu eşti aici pe aproape
mă legeni pe genunchi şi
îmi promiţi că într-o zi o să ne întoarcem
acasă

la noi acasă

în casă ne ascundem de soare
şi oameni

copiii caută ieşirea pe lângă ţevile cu apă
eu sunt emigranta
acoperită cu pânze negre
peste gleznele tatuate cu şerpi albaştri

nu privesc niciodată vecinii în faţă
doar pe la spate
îmi strâng copiii de mână
să nu salute

în casa asta ne adunăm seara şi
povestim întâmplări japoneze
despre sinucidere
singura onoare posibilă

PETRE STOICA

Născut în 15 februarie 1931 la Peciul Nou, jud. Timiş – m. 2009. Poet, traducător, publicist.

A publicat 28 de volume de versuri, dintre care amintim: *Poeme,* ESPLA, 1957; *Iepuri şi anotimpuri,* Editura Eminescu, 1976; *Tango şi alte poeme,* Editura Albatros, 1989; *Pipa lui Magritte,* Editura Brumar, 2004. A obținut numeroase premii.

„Creator al unui univers liric de o mare bogăție, de un rafinament ce riscă a scăpa ochiului grăbit, înşelat de subterfugiul simplității, de alura lipsei de pretenții, Petre Stoica ni se înfățişează nu numai drept un poet dintre cei mai originali în peisajul literar actual, ci şi un important, probabil cel mai important ferment al înnoirii acestuia, în a doua jumătate a secolului în curs."

Gheorghe Grigurcu

„A reabilita lucrurile vechi, uzate, demodate, a repune în circulație obiectele care şi-au încheiat glorioasa existență – iată şansa noului Demiurg. Toată poezia lui Petre Stoica poate fi considerată un război lung cu faptele de odinioară – o mântuire a obiectelor, a lucrurilor de demult condamnate. O înviere."

Cornel Ungureanu

„Marea originalitate a lui Petre Stoica ar consta, însă, în faptul că poemele sale prezintă o dovadă palpabilă că miracolul vieții trăieşte în orice".

Dan Cristea

Imaginile apusului de soare

Imaginile apusului de soare se organizează ca-n vis

aici în curte peste sticle şi lăzi părăsite
se apleacă îngeri care strâng la piept chiparoase
acolo pe acoperiş cai albi rotesc caruselul destinului
fluturi de smarald îmi năpădesc perdeaua
    îndăratul căreia Mozart cântă la pian
din penumbra bibliotecii răsar femei goale
pene de păun le acoperă sânii şi pubisul
şi foarte aproape de portretul tatălui meu
un păianjen călătoreşte spre adâncimea oglinzii
pe covor se rostogolesc fructe exotice le înghite
    gura umbrei în urma lor rămân pâlpâiri sidefii
şi dincolo de norii legănaţi pe cântare de aur
o punte împletită din crini uneşte viii cu morţii

totul totul este real
plăsmuire sunt numai eu
care nu pot atinge nimic din ceea ce văd

Şi gândul…

S-au uscat ciulinii prietenii prafului
pleacă păsările nu mi-au lăsat nimic în sertarele pădurii
ora toamnei e totuşi un ou de argint
din care iese golaşă speranţa astfel
îmi clădesc o casă de paie aduc o sobă de hârtie

şi gândul mă poartă spre lunile de iarnă
când voi hrăni din belşug copiii poemelor
pe toți aceşti copii orfani
făcuți cu tine acolo departe
sub colinele verzi ale verii

Zi de iarnă

Ninge peste cana mea de vin uitată în curte
ninge peste atâtea şi atâtea lucruri
pe care uneori le-am avut
dar somnul meu e profund
visul meu e-o sanie împodobită cu trandafiri
mă duce pe un drum luminos
mă trezesc şi mă uit împrejur
cade un corb în zăpadă
adăugându-se la cele ce-au fost

Pe balconul de peste drum

Pe balconul de peste drum
florile şi plantele rezistă şi iarna

stăpâna lui e-o femeie cu trupul mustind de seve cereşti
din când în când se pleacă spre trecători
arătându-le gloria părului ei de foc

pe balconul de peste drum
seara se aud ritmuri de dans topite
în ritmurile cuburilor de gheaţă din pahare
clătinate de mănuşi luminoase
şi o suflare nepământeană ridică deasupra oraşului
candelabre ce împrăştie fum aromat

noaptea umbrele balconului sunt jaguari în frac albastru
care îmbrăţişează femeia cu părul de foc
multiplicată-n femei-violoncele
şi cuvintele de dragoste au nimburi cristaline

plenitudinea vieţii se repetă clipă de clipă
un orologiu cu mecanism de trandafiri
marchează întemeierea fericirii eterne

totul e trup sănătos aureolă melodie împlinire
totul e departe de tenebre de haos de moarte
răul lumii aparţine deodată altei planete

balconul de peste drum
stă pe stâlpi de jad înalţi cât munţii cei mai înalţi
şi-l străbate meridianul veşniciei
este punctul unde se întâlneşte
febra realului cu luciditatea magiei

de pe balconul meu la ceas cu lună clară
în uniformă de amiral absolut
dirijez spre pântecul femeii cu părul de foc
nave arborând pavilioanele victoriei depline

sunt răsplătit cu sărutul nemuririi

uraganul stelelor îmi scufundă navele

apoi mă privesc în oglindă
sunt în ţinuta muritorului de rând
care mâine îşi mătură odaia aleargă prin birouri
se duce la medic se opreşte în piaţă
şi dacă timpul îi permite îşi admiră ombilicul

noapte bună peisajului de peste drum
din care ies cu metafora portocalei pe buze

Pentru nimic în lume

Mă bucur de toate prerogativele timpului
pe mine nu mă mănâncă iepurii
pe mine nu mă adulează castorii
pe mine nu mă împuşcă poeţii
pe mine nu mă reproduc în herbare
eu sunt echivalentul unei fărâme de pâine
eu sunt o singură literă din fraza simplă a pavatorului
eu sunt o rimă pentru toate fructele umile din pădure
eu sunt o mărturie tăcută
pentru nimic în lume nu mă retrag
din grădina rezervată pentru mine
pe vremea când zeppelinul mai era o speranţă

O glorie

Doarme goală
între parcele de lumină inegale

părul ei e desfăcut ca un abur de lavandă
gura-i este o tăietură roşie într-un fruct lăptos
sâmburi de măsline sunt sfârcurile sânilor adumbriţi
pântecul este faţa ascunsă a mierii vechi
şi-n inelul lui zvâcneşte scânteia eternităţii
coapsele-i sunt râuri de mătase foşnind în jurul
unei broşe negre
unghiile picioarelor micuţe scoici trandafirii
scufundate în spuma aşternutului

de fapt
trupul ei este o glorie melodioasă o geometrie monarhică

doarme goală
sub privirea mea de înger care cutează
sub răsuflarea mea de linx care se teme

Cuvântul căutat

Pun puţine lemne pe sobă
fac economie iarna se anunţă lungă

(alţii au prisos de lemne
de atâta căldură le îngheaţă inima)
mâna tremură pe hârtie şi totuşi
condeiul înaintează spre cuvântul căutat

focul susură cântă bucuria
întârzierii sub aura lămpii

noaptea descreşte jarul clipeşte palid

deodată cuvântul căutat se deschide
ca o floare la mijloc cu bumbi de aur

Singurătatea noblețele ei

Împăcare este numele tău bătrâneţe

la ceasul amurgului culeg legume
ud florile însetate de viaţă

cobor persienele aprind lumina

mă aşez la masă fac socotelile zilei
marele câştig mi se repetă şi-acum:
singurătatea nobleţea ei

şi vine noaptea lungă visul
care amestecă sâni sidefii cu săculeți de tărâțe

împăcare este numele tău bătrâneţe

Carnaval prenocturn

Se mişcă asemenea fumului printre crengi
acolo sus unde ferestrele sunt aur transparent

este seară şi inima mea tânjeşte
după un pic de realitate nedivizată
dar ea întâlneşte numai mister

cine sunt aceste umbre dindărătul ferestrelor?
ce-s vocile lor? confidenţe? zornăit de spadă? blesteme?
ce tăinuiesc suspinele lor? eşecuri? temeri ? ecouri ale mării?
iar şoaptele lor ce-s? duioşii? cioburi de stele? chemări?

durerea de a nu primi niciun răspuns
metafizica se clatină pe şapte picioare
    o dor dinţii şi mârâie neputincioasă

pe fiecare îl visez şi nu-l cunosc
fiecare mă visează şi nu mă cunoaşte
fiecare iubeşte şi urăşte cu ardoarea mea
fiecare reia căscatul meu de alaltăieri
între mine şi fiecare
se întinde o punte pe care viaţa apare în mantie de purpură
şi moartea pleacă pe-o bicicletă ruginită

cineva se aşază la masă aşternând scrisori de adio
cineva îşi dă în cărţi şi deodată îl apucă plânsul
cineva intră în bucătărie să prăjească maţe de miel
cineva îşi contemplă unghiile de la picioare
    şi-n murdăria lor descoperă firimituri de diamante
cineva scotoceşte în cufere adânci îl absoarbe
    plămânul coloniei de molii
cineva ascultându-l pe Schubert devine substanţa tristeţii
cineva deschide televizorul şi camera se umple cu aromă
    de mere umede
cineva duelează cu trecutul său

procesiuni de gesturi au fost şi ale mele cândva
în acest carnaval prenocturn
îmi amintesc şi nu-mi amintesc de ele

ceasul de perete
vesteşte imprevizibilul o invazie un cutremur de pământ
o molimă
poate vesteşte ieşirea viitorului din alveola prezentului
oare se naşte o generaţie mai blândă?

una câte una luminile dispar argintii în ţinuturi fără nume

adieri de paşi pe timpanele mele

oh durerosul alfabet al misterului

o cămaşă cade pe scaun ca o grămadă de mirodenii
o podoabă capilară se desfoaie ca o tufă de iasomie
un machiaj se desprinde ca o mască de lut alb

fulguirile sonore încă pâlpâie în venele mele

cearşafuri ridicate asemenea velelor pline de soare
şi brusc răsturnate de vânt
braţele se rotunjesc par colaci de salvare
şoldurile sânii iau forma dorită de închipuirea care le caută
ancore coborâte în profunzimea mierii
trupurile se golesc de zbor

rămân în toate tăcerile care se instaurează armonioase

mă dizolv în liniile în geometria nopţii

mister numai mister

fiecare stă neclintit într-o cutie de cristal

Mulţumindu-i Domnului

Mă îndestulez cu hrana omului
predestinat să asude pentru alţii

o felie de pâine câteva nuci o cană
de ceai amintind adieri de rozmarin

mă închin mulţumindu-i Domnului
care m-a învăţat să trăiesc din puţin
ca vrabia născută în palma Lui

aştept roata somnului să mă poarte lin
spre ziua fără zvâcniri în faţa gerului
ieşit din cavoul vieţii politice
Amin

VIOREL SUCIU

Născut în 26 august 1961 la Jimbolia, jud. Timiş.

A publicat: *Ploaia care stă să cadă*, Editura Marineasa, 2001; *Insula de fier vechi,* Editura Brumar, 2007.

„Despre poetul Viorel Suciu s-ar putea spune că vine puternic din urmă… Dacă ar fi să îl raportez la „înaintaşi", cred că poemele lui de ultimă oră pot pune în evidență unele filiații sau (doar) tangențe, afinități cu un anume topos banatic-timişorean, ce ar putea fi receptat ca o notă distinctă şi sugestivă."

Eugen Bunaru

„Viorel Suciu e un bun poet, e un poet adevărat."

Şerban Foarță

Mireasa cu gura rănită

Mireasa cu gura rănită
o săruți prin voal.
Îți amintește de o carte
pe care n-ai mai văzut-o
din clasa întâi.
Te uiți la biserica
îngropată în frunzele
aduse de vânt
și nu înțelegi
cum de are cruci noi.
Te-ai lăsa ridicat de un scripete
agățat dincolo de nori.

Poezie de pustă

În spatele caselor sunt lacuri
pe care nu le vezi decât dacă ai pană la bicicletă.
Eu, oricum, mă simt al câmpiei,
am nostalgia stufului de lângă casă,
a apelor care primăvara îmi inundă grădina,
a împrejurimilor în care poți face oricând un foc,
a geamurilor pe care le ștergi de aburi
și poți privi până departe.
În serile lungi peretele respiră
greu ca un tuberculos,
de parcă s-ar afla în el o sepie.
Oaspeții sunt prea rari,
mă culc îngândurat, poate chiar temător,

într-un pat înalt, cu dună grea,
având în gânduri poduri, frâne, mici represalii,
litere ca nişte furci, grămezi de frunze măturate,
foşnet de pungă, ocolişuri, eleganţă,
mici statui coclite, locuri de întors vapoare,
dureri de spate nemasat, vrăbii ce se scaldă în bălţi,
un câine care aleargă pe câmp într-o direcţie sigură,
ţărănci obişnuite care au fost cândva mirese frumoase,
o frunză plimbată de vânt ca o jucărie teleghidată,
ca o cutie mare de carton
din filmele lui Kusturica,
Kusturica tras pe sfoară,
sfoară cu bucata de săpun potrivită lânga ea,
săpun de casă făcut la cazan de tuci
de femei zâmbăreţe,
etcetera.
Nu o să pot să mă întind şi să casc
din lipsă de spaţiu:
voi fi vânător de animale foarte mici,
neliniştit că am şerpi pe lângă casă,
poate pe prispă, sau poate la closetul din curte,
şerpi care ticăie asemeni ceasornicului,
ascunşi perfect; nu-i voi vedea niciodată
aşa cum nu poţi vedea un înger în zbor.
Va veni o iarnă când o să ningă cu zgomot de clopoţei,
fulgii de zăpadă vor aduce indulgenţe.
Dacă de pe acoperişuri austroungare
o să îmi cadă zăpada în cap
(eventual cu ţigle cu tot)
las oraşul şi dau fuga în pustă:
e vremea să fie îngropaţi morţii.
În nări îmi va intra aburul din gropi proaspete
iar minutele vor trece atât de încet,
că nici nu o să simt cum adorm cu sare în jurul ochilor:
voi visa că am pus la păstrare
crucea de la răscruce.

Mama viperelor

Mama viperelor
era o femeie frumoasă.
Azi, prin pepiniera cu molizi,
m-am temut că se surpă lumea mea,
sprijinită în barajul
din argilă şi pietre de moară
de la capătul lumii.
Dorm somnul îndoielii
cu degetele încrucişate;
aşa voi ocoli insula

pregătită pentru naufragii,
unde tobele bat aleatoriu
şi de clanţa de la uşă
adesea găseşti înnodaţi şerpi.
Acolo, lumea are molecule goale în carne,
ar pluti dacă n-ar avea
păcate grele în mâini şi în picioare;
iubiţii stau cu spatele unul la altul
şi vara rămâne fără căldură.
În loc să privesc o lume întreagă de pe pisc,
voi prefera plaja,
unde alerg prin nisip
atent la năpârci;
dacă arunc pietre plutesc pe ape
iar lemnele se duc la fund
şi, tolănit pe sub rădăcini,
fotografiez de jos în sus:
O doamnă distinsă,
cu vipere pe pălărie,
mă salută cu finețe.

Inimă filmată

Pulsează soarele prin fum
ca o inimă filmată
te voi trezi cu un sunet
de frunză ruptă între degete.

Eu o să mă ridic în picioare
şi zgura acestei dimineţi
leapăd-o tu
de pe mantia mea.

Se scutură aripi deasupra mea
şi uneori ninge

Vor muri clipe
pe care aproape nu le-am trăit.

Noaptea târziu

Noaptea târziu
pun un soare de carton
în colţul ferestrei,
las bilete deschise pe masă
fixate de piciorul veiozei,
agăţ agrafe de abajururi,
îmbrac spătarele la scaune,

încalț picioarele de la masă,
pun căciula pe coşul de gunoi.
Dar tu miroşi atât de frumos!
Încălțările au rămas împrăştiate
cu ciudată semnificație;
pe corzile chitarei o muscă
îşi spală aripile;
pe calorifer se usucă două şosete,
o sticlă răsturnată
îmi conduce ochii spre somn,
de cârligele de la perdea
e agățată liniştea.

Scrisul împinge umbra

M-aş apropia de scris,
aşa cum tu iubito,
îți tragi pe picior
un ciorap de mătase.
Mă împunge dorința
să apuc tocul ca pe un peşte
greu de prins, lunecos.
Clipesc cu băşici de lumină
şi trebuie să am grijă
să nu ia foc coala de hârtie.
Scrisul împinge umbra mâinii
dar umbra revine
la fiecare rând nou.

Adormim târziu, goi,
răstigniți pe spate,
dar Dumnezeu ne vede frumoşi
ca poemul ce ne acoperă ruşinea.

Inflexiune

Ca o rază de soare calc norii încet.
Voi relua lucruri rămase neterminate,
mânat de încurajarea unui zâmbet luminos.
Rotițele ceasului mai în voie se mişcă
mă dezmiardă cristalele de gheață din fereastră
şi zâmbesc fără intenție la gândul că aripile mele
vor fi trepte pentru zbor de păsări.

Aerul s-a umplut cu puf de păpădie,
muzica va suna iar, piciorul va bate ritmul
şi învăluit în parfumul unui car cu pepeni galbeni
mă bucur de parcă aş pluti în jurul unui secret.

Dacă mă distrează urmele de pisică de pe lucruri
degetele îmi vor vibra ca la atingerea unei imense cochilii:
atunci visele din tinereţe îmi vor face cu ochiul.
Se trage macazul, mă îndrept spre o lume de basm
şi nu voi mai înţelege dacă e o vioară în aer, o pasăre
sau un râs de copil dezmierdat.

Îmi vine să râd şi îmi este bine
de parcă cineva îmi pregăteşte daruri;
cum să nu găsesc o alee luminată
când stelele ziua clipesc împrăştiate pe pământ,
iar cadranul ceasului tău
îndreaptă soarele spre mine?

Câmpia mea

Trec prin stepă cu un nod în gât,
(dezastru de început de decembrie
în afara mea şi în mine).
Văd trestia călcată în picioare
de animalele domnului în retragere ;
dincolo de ea sunt case părăginite
prelungite cu şuviţe de fum
care, visătoare cum sunt,
doresc să ajungă în cer.
Tot acolo sunt cimitire întinse,
învecinate cu câmpuri devastate
atinse de un aer greu,
care se lasă peste brazdele negre.
Norii de la răsărit şi apus
îmi spun că voi călători prin ploi,
cu permanentă durere în oase.
Gâşte murdare de noroi
mă privesc strâmb, un uliu a înţepenit
pe firele de curent electric,
ciorile planează peste grămezi
de fiare vechi; pe alocuri câmpia a înverzit
sub grămezi de bălegar.
Ciobanii stau pe lângă pomi retezaţi
şi fluieră a pagubă îngreunaţi de bunda udă.
Fântâna cu ciutură,
otrăvită cândva de voievozi,
a înţepenit păgubos ca o sperietoare.
Mai multe tufe chircite
povestesc de un fir de apă,
aduc vorba de un drum;
pe căile ferate nu vezi
decât drezine ruginite.
În depărtare ceaţă, arbori şi câmp –

totul ca un boţ de terci molfăit în scârbă.
Numai gândul la o fată în alb,
gingaşă asemeni căprioarei,
mă mai salvează.
Ea stă în faţa unei case
din mijlocul stepei,
ancorată între salcâmi bătrâni
să nu o ia vântul,
tremurul sacadat al tufişurilor o alintă.
Simţi vraja cum te cuprinde
ca atunci când intri cu faţa
într-o pânză de păianjen.
E o chestiune de timp să fii încercuit
apoi asediat şi, în final, învins
chiar şi cu un zâmbet.

Voievodina

Bunule Miodrag, voi ajunge la tine la vremea când vei culege cireşul!
Mă reîntorc în câmpie într-o dimineaţă de vară atât de luminoasă, încât îmi dau lacrimile şi nu pot privi prea departe. Soarele s-a ridicat încet printre duzi, asemenea unui cap ce-a găsit gâtul pulovărului. În urma roţilor de tractor au rămas mici bălţi, pe care patinează păianjeni. Vechea maşină a pompierilor se învârte în răscrucea unde îmi venea rău când eram mic, la întoarcerea de la oraş. M-am plimbat prin aburi şi rouă, am trecut prin culcuşuri de animale calde încă, adulmecând pusta rezemată în râuri cu parcele în carouri, fixată la colţuri de sălaşe pline de igrasie. Ziua în amiaza mare pompierii îşi repară girofarele în câmp; eu simt că aş vrea să mă caţăr pe diguri, să văd ce e dincolo de ele. Miodrag spunea: „Să nu ai somnul omului de dincolo de diguri, oamenii care trăiesc acolo trebuie să sufere". Ajuns pe meleagurile mele cu lanuri ciuruite de mană, las vântul să mă bată şi să mă usuce un soare năpraznic, care îţi intră în ochi şi prin pleoape, după ce se izbeşte de straturile de ceapă.
Pe recolta de porumb scrie „porumb" pe dovleci nu scrie nimic, ei se văd de departe; observ pompierii care se echipează în drum, dar de zonele inundate nimănui nu-i pasă. Stanco, îţi vei păzi singur birtul de şerpi! Soarele intră încet în pământ dând foc cerului, macii aprind lanul, flăcările îşi dau mâna într-un incendiu general în care se pierde cu zgomot monoton maşina pompierilor, care înghite limbile de foc făcând loc unui amurg răcoros. Stâlpii de telegraf au rămas fără fire şi fără zumzetul din copilărie al convorbirilor suprapuse. Bunicul spunea: „Va creşte iarba şi se va lăsa întunericul şi peste ţări bogate", eu mi-am amintit că, aşteptând la orizont, nu mi-a ieşit niciodată nimic bun. Am scăpat chitara şi s-a rupt o floare aşa că seara m-a găsit întins în iarbă; după zgomotele vagi din jur vrăjmaşi necunoscuţi se apropie târâş.

A fost o vreme în care au căzut podurile şi s-au uscat ardeii în trei ţări vecine; apa din fântână s-a transformat în gelatină, am mâncat-o, dar nu a ţinut de sete.

Miodrag! Miodrag! Casa ta din marginea câmpului nu lăsa să o ardă războiul, ci doar văpaia muşcatelor roşii.

IOAN GEORGE ŞEITAN

Născut în 20 octombrie 1948 – m. 2006.

A publicat: *Amfora de sete*, Editura Litera 1971; *Manual de sinceritate sau Arta de a vorbi melancolia,* Editura Albatros, 1982; *Tunel cu maci sau biografie relativă*, Editura Timpul, 1996.

„Cu fața înfășurată în substanța nopții în care scrie, barba pe care şi-o «salută cu onor definitiv, Ioan George Şeitan este poetul unei realități care se dispensează de verosimil, căci are de partea ei evidența. E o nuanță care hotărăşte multe."

Radu Petrescu

Ce fericit a fost

În poemele mele mai ieftine ca sarea
Jelescu-mă, mamă, după fragii
Învinşi de Palia ceții, şi de pantofii demodați
Ai pădurarului tânăr, ca un pui de brad.

Acest poem ieftin, de o sută de ori mai ieftin ca sarea
Depozit melancoliilor incurabile din cartier
Acest poem necesar (desigur, doar pentru mine?!)
ca sarea pământului
Acest poem cu idei ce le fură vântul de octombrie
Poartă *in nuce*, mirosul tău femeie-nucă verde,
Acest poem îşi mai aduce aminte de pulovărul tău…

Poemele mele, citi-le-vor doar moliile predate fără
proces-verbal, de fostul chiriaş
Decedat la 90 de ani fără să aibă habar de poezie.

Ce fericit a fost, vă asigur !

Maestrul şi Margareta

Stau şi eu în tine, oraşule… Ades (ți)-aduc în buzunare
Mireasma de liliac şi cântecul mierlei din deal;
Izvorul intră-n apartament prin ştiubeie bizare
Şi greierii cântă la umbră de furnal.

Asfaltul destramă un câine vagabond
Rondul de flori mai e vizitat când şi când
De cai rătăciți printre blocuri… Ce rond
Petrec pe Bulevarde? Şi ce amintiri ne mai „vând"!
Stau şi eu în tine, Oraşule… Moții şi tu în hârțoagele

mele
Am început ieri dresura de țânțari şi cursul seral pentru
gândacii de bucătărie, nu-i aşa?
Vecinul de palier, Inginerul de tăceri, de salut
nu are timp,
când zvârlim deşeurile menajeriei de la mare altitudine…
Salubritatea uită prea des scara „noastră".
Fotbal… ziare…

Certuri conjugale. Şedințe. Aniversări. Violuri.
Cărți, înmormântări fastuoase. Cafea în amestec… mici(?)
afaceri clandestine, beții ş.a.m.d. Sunt teme la ordinea
de zi
a veacului.
Vai, dar se poate să omitem pe venalii cărăuşi ai
morții?
pe acei distinşi „Domni" cu zâmbet artistic de hienă
care-şi freacă mâinile de bucurie când pe poarta
fabricilor de
armament iese un nou lot de arme.

Mă opresc momentan, aici televizorul îmi aduce
în odaie
Imperiul Incaş.

Noapte Albă Cu Don Niente

Undeva, desigur, o pendulă primeşte cu salve
Batalionul de gardă al Nopții Albe, iubito
Autobuzul 2 barat ține de urât lunii mohorâte
Ce şi-a uitat surâsul pe alt meridian

Expediez epistolă după epistolă către Don Niente
Când cicoarea hăituieşte spicul de grâu
Când schimbul de noapte vânează răsăritul
O haimana atacă nevasta măcelarului din cartier
Şi fuge cu o amintire speriată şi cu penibila sumă de
75 lei

Adevăr banal apa în robinete pentru fiecare cetățean
Bilanțul contabil se încheie şi la lumina artificială
Cât mai avem până la ziuă, mon amour?
Ai grijă, la C.E.C. am depus numai idei şi gânduri bune.

Feriga nu sugrumă umbra lui Ionatan Camineros
În deal merele dau în pârg
Fără aportul meu direct –
Spuneți-mi cum să pun punct acestui poem
Pe care nu ştiu de l-am început vreodată?!

Epistolă şi Elegie

Noiembrie se stinge, ştiu, tu ai spune că-i somnul
brânduşei; întotdeauna pe drum umbra mea ninsă, plouată,
alungată de lângă casa de fier a fericirii.
Ce minune o fereastră, atinsă de mâna femeii…
Zăpada
urgent va da alarma pe caldarâm, ochiul trece apatic
pe lângă vitrine. Prin oraşe, prin hoteluri de lux ori
prin cantine – EXPRES – îmi car, obosit de amintiri, multele
iluzii ce au ros temelia celor 30 de ani.
Afişe stridente; pompieri, turişti, medici blazaţi
îşi duc veacul între o cafea leşinată şi un Kent de contrabandă!
Trompeta de aur a vântului ne pune la punct.
Brazii, – nu râvnesc fotolii pluşate; pasărea oarbă a Himerei,
mimează o glorie postumă.
Doamna mea, ai grijă de memoriile verii, de surâsul tău;
să nu neglijăm primii paşi ai copilei!
Afli o clipă în somnul tău să mă aduci acasă?

Macul te salută, dragă oraşule…

Singur, cu somnul feţei de masă. Vinul a prădat
liniştea paharelor şi a fugit cu o idee în cămaşă de forţă.
Iubito, somnul tău păzit de inima neumbrită,
este
o cazemată unde neaua sare în aer.
Plutonul de execuţie al florii de prun bate la
uşă. O lună strigată de păpădie face reverenţe ultimului
din
dinastia tâmplarilor. Anotimpul şi-a încheiat discursul
în glorie.
Din câmpie macul te salută dragă oraşule semn
că-ţi iartă surplusul de decibeli şi mireasma benzinei…
Prinţul surâsului perpetuu achită cotizaţii de
insomnie. Martie proclamă un alt voievod, supus
plecat al cicoarei şi vinului.
Mă duce (cu) vântul de cravată, de mână, cum
vreţi,
mă duce aşadar Himera în lanul verde al grâului,
în lanul de maci, la acel ţărmure lin şi antic
aproape uitat de ochiul orăşeanului.
Creşte ciulinul, suflă pelinul în strada
pe care tu uiţi să mai vii când eu încărunţesc în ramă. Înrăit
la
drum lung, nu am cont nicăieri!

Mică publicitate

În grai, am sosit prea târziu. Prea târziu?
Nicăieri afişat vreun loc vacant
Păpădia m-a tocmit vizitiu
Să car vântului apa şi praful calmant.

Foarte posibil să mă transfer, fotograf
La un mare Concern de iluzii şi rime;
Bunicile mai şterg mobile de praf
Doar eu, rămân
Gramofonul unui secol pierdut în cerime.

Împac semafoarele cu zambila şi mierla
împart indulgenţe la poeţii blazaţi;
Aş fugi c-un mărfar pînă la Gherla
Să depun la Bancă, gloria celor neconsacraţi.

Dar, prea târziu, prea târziu m-am ivit în grai
Toate descoperirile s-au săvârşit, toate cărţile s-au scris;
Ai, hai, inimă de mai
Abia de pot vinde vântului, păpădia ce mi-s.

Senior al florii de cicoare

Fac o donaţie de iluzii şi manuscrise rare!
Mama a fiert oare siropul de zmeură
Fratele meu, să scape de gura lumii
îşi va reface fericirea eşuată ca nucile-n ocean?
Ce cuvânt taie faţa lumii şi seceră junii
Ca vântul, gutuile prea coapte?

Trece un mort tânăr undeva pe paralela 45
Cineva este mire fotogenic la „Foto-Lux"
Şi numai eu nu cunosc nici o meserie de preţ
(Nici meseria de mort frumos !?)

Sunt salahorul lacrimei mele, vând
Rime – inutile indulgenţe
La cetăţenii blindaţi contra curenţilor atomici
Şi contra nevinovatei poezii din veacul 20.

Senior al florii de cicoare şi al Dealului amurgind,
Am mituit păpădia să-ţi facă o inefabilă reverenţă,
Desigur, momentan, pe cale epistolară, doar!!

ROBERT ŞERBAN

Născut în 4 octombrie 1970 la Turnu-Severin. Scriitor şi jurnalist.

A publicat: Fireşte că exagerez, 1994, (Premiul de debut al Uniunii Scriitorilor din România); Odyssex (poezie, 1996); Piper pe limbă (interviuri, 1999, Premiul filialei din Timişoara a U.S.R.); Pe urmele marelui fluviu / Auf den Spuren des grossen Stroms (coautor, împreună cu Nora Iuga, Ioan Es. Pop, Werner Lutz şi Kurt Aebli, poezie şi proză, 2002); Timişoara în trei prieteni (coautor, împreună cu Dan Mircea Cipariu şi Mihai Zgondoiu, poezie, 2003, Premiul revistei Poesis); Cartea roz a comunismului (memorialistică, coautor, 2004); A cincea roată (interviuri, 2004, Premiul filialei din Timişoara a U.S.R.), Barzaconii / Anus dazumal (proză, 2005); Cinema la mine-acasă (poezie, 2006, Premiul revistei Observator cultural pentru cea mai bună carte de poezie din 2006, Premiul Filialei Timişoara a U.S.R.); Athenée Palace Hotel (coautor, împreună cu Alexander Hausvater, teatru, 2007); Ochiul cu streaşină (publicistică, 2007), O căruță încărcată cu nimic/ Ein karren beladen mit nichts (coautor, împreună cu Ioan Es. Pop şi Peter Sragher, poezie, 2008); Moartea parafină (poezie, 2010). În 2009, i-a apărut volumul de poezie Heimkino, bei mir (Pop Verlag, Germania, 2009), iar în 2010, volumul bilingv Биоскоп у мојој кући/ Cinema la mine-acasă (Meridijani, Serbia).

„O poezie spirituală scrie Robert Şerban, pe cât de inteligentă, pe atât de plastică. Există, s-ar zice, în aerul bănățean ceva care îi împinge pe poeți către ludic şi către umor, fără să facă totuşi din ei nişte jucăuşi şi nişte umorişti. Jocul lor nu este de-a literatura, ci cu literatura."

Nicolae Manolescu

Fericita zodie a câinelui

la puțin timp după ce samantha făta
bunica mă punea să aleg unul dintre căței
pe care să-l păstrăm
ceilalți erau băgați într-un sac
şi duşi la râu ori în zăvoi

câteva zile o tot lungeam
şi îi spuneam că mi-e foarte greu
să aleg doar unul
pentru că toți sunt la fel de frumoşi
şi seamănă leit între ei

o priveam în ochi
şi o mințeam cu seninătate
aşa cum se cade să priveşti moartea
şi să o minți

Stafia cu buzunare

ca orice copil sărac
care a crescut şi a ajuns din întâmplare
să doarmă câteva nopţi într-un palat
încerc să nu ating nimic de pe-aici

parcă aud din ziduri vocea mamei
care înainte de-a mă lua cu ea în vizite sau la oraş
îmi spunea strângându-mă de umăr
să nu pui mâna pe absolut nimic
iar eu ţineam ore în şir
mâinile în buzunare
ca nu cumva să fiu ispitit
şi să se întâmple o nenorocire

doar când treceam prin faţa bisericii din centru
înainte de a-şi duce degetele la frunte
mama mă atingea pe umărul drept
ca şi când mi-ar fi dat dezlegare
iar eu ştiam ce trebuia să fac

ca o stafie merg prin palat
în căutarea unui trup a cărui copilărie
a avut toate buzunarele cusute

Lumea premianţilor

aproape o vacanţă de vară
am căutat prin podul casei
diplomele bunicii
îmi spusese
că şi ea a fost premiantă la şcoală
iar asta chiar nu-mi venea să cred

în fiecare zi
răscoleam printre obiecte
care îşi pierduseră mirosul
de parcă erau căzute
din altă lume
o lume cu un soare
ce se strecura prin locurile ascunse
şi apoi se transforma
în felii de caşcaval
galbene şi mari

de câte ori treceam prin ele
subţire ca un fluture fără aripi

în urma mea se ridica polenul
iar lumea
se întorcea din moarte
şi se oprea la jumătatea drumului

mă mişcam încet
eram de câteva ori mai uşor decât
lucrurile pe care puneam mâna
şi care mă ţineau acolo
ca nişte ancore
de lemn
de lut
de sticlă
de ceară

N-a fost război

nici anul acesta n-a fost război
dar femeile au strâns mai mult orez şi ulei
mai multă fasole
făină şi floare de ceai
am cumpărat cămăşi închise la culoare
şosete mai groase
ace cu gămălie
coli cu plicuri şi cerneală am cumpărat

n-a fost război
însă copiii au căutat cuie
să le aşeze în vârful săgeţilor de salcie
iar pietrele tăioase le-au spart buzunarele
cei mai destoinici dintre noi au dormit afară
noapte de noapte
şi n-au închis ochii decât atunci când hulele
începeau să cânte

n-a fost război
dar cerul e un insectar
în care strălucesc gămăliile acelor

Îmi părea săracă

îşi făcea cruci
la fiecare intersecţie
nu ştiam cum o cheamă
ieşise la autostop
şi o luasem
fiindcă îmi părea săracă

se uita cu coada ochiului
mă scana de fapt
fie îi era frică
fie era curioasă
aşa că am început să vorbesc
despre mine

vorbesc foarte bine
deşi nu mă cunosc defel
am început cu copilăria
cu poveştile de prin clăile de fân şi pod
coteţul păsărilor stiva de lemne
lanul de porumb ori din mărul ciupercinesc
mă însufleţeam
luam mâinile de pe volan
ca să-i arăt
cât de mare fusese mreana
pe care gorică
o prinsese în apa jiului
ori cât de lungă săgeata de salcie
cu care trăgeam după iepurii
din capul meu de copil

nicio clipă
nu m-a privit în faţă
iar la intersecţii
îşi făcea cruci mărunte
după vreo şapte ceasuri
am întrebat-o
cu jumătate de gură
încotro merge

Fapta şi lacrimile
lui Nicolae Popa

de când ai murit
mă tot gândesc ce să-ţi scriu

indiferent cum aşez vorbele
Dumnezeu nu-şi mai ia fapta înapoi
chiar dacă a scăpat câteva picături
printre capetele noastre aplecate atunci
semn că i-a părut rău

ştii ce puţini am fost
o mână
dar unde să fi încăput
toţi cei care ţi-am deschis uşa atâţia ani

ori cei care te-am rugat
să mai răreşti ţigările
aşa
palele de vânt au trecut printre noi
atât de uşor
de parcă n-am fi fost acolo defel

e cod portocaliu
nicolae
adică soarele s-a apropiat tare şi ne sărută apăsat
lumânările se aprind singure
copii de care n-a ştiut nimeni
înşurubează pe degetele proaspeţilor părinţi
verighete nou-nouţe

e cod portocaliu
şi când privesc înainte cu mâna streaşină la ochi
văd cât de greu ne vom strânge
tot mai greu
niciodată n-o să fim toţi

chiar dacă
într-un târziu
vom fi adunaţi în acelaşi loc
ca sub un preş
sunt atâtea lucruri neştiute
care ne despart de pe acum

de când ai murit
mi-a sporit nerăbdarea
ca fiică-mea să crească mai repede

Gemenii vitregi

suntem doi oameni care scriem
eu sus
pe o terasă
într-un şezlong
tu jos
pe scaun
în faţa unei mese

notezi ceva într-o agendă
iar din când în când ridici capul şi mă fixezi
de parcă în pupilele mele s-ar reflecta
tot ce aştern pe hârtie

te privesc pe sub sprâncene şi mă inspiri
deşi tu poate nu eşti decât
un broker ori un agent de bancă ori un afacerist
cămaşa mea ieftină nu s-ar potrivi niciodată cu haina ta
pixul meu chinezesc nu face nici cât cerneala
din stiloul ce-ţi străluceşte-ntre degete
dar sunt sigur că în agenda aceea
sunt scrise exact aceleaşi cuvinte
ca în foile mele subțiri

Noua decorație

după nici două ceasuri
tânăra mamă s-a întors singură în cafenea

mocheta nu mai păstrează
urmele umede ale roților căruciorului
şi nici pulovărul ei
pata rotundă din dreapta
ce se mărea sub privirile noastre
– domnii de la masa vecină au plecat de mult –
semn că vremea alăptatului venise

pe deasupra ziarului cu titluri mari şi fotografii alb-negru
ochii mei caută copilăroşi şi fără speranță
pieptul femeii
cum noua decorație
un loc pe vestonul generalului de la pagina trei

*** * ***

am trecut prin bucătărie ca prin urechile acului
cu care îmi întăresc câteodată nasturii
nici miros de mâncare n-am prins
nici poftă
sângele meu îngroşat cu
piper scorțişoară dafin vanilie
s-a urnit greu
doar atunci când uşa a prins viață
şi a început să se mişte încet
ca un eschimos ieşit primăvara din iglu

ANA ŞTEFĂNESCU

Născută în 12 septembrie 1964 la Caracal, jud. Olt.

A publicat la Editura Marineasa: *Rana Perfectă,* 1997, *Mica Ontologie,* 2000.

„Imaginile din poezia Anei te însoțesc obsesiv, aceste sublime scrisori din Melancolia se cer răsfoite la nesfârşit, sunt posesive şi mai ales neliniştite".

Sorin Gârjan

„Volumul de debut al Anei Ştefănescu, *Rana perfectă*, ar fi putut însemna, în alte condiții, consacrarea unui autor care are un ton, un stil, o unicitate. Probabil că premiile adunate de prima carte au stimulat-o pe autoare care iată, revine. Întârziata ieşire în arenă e recuperată de rostirea matură – de un fel de a numi transparențele, levitația, tensiunile ascensionale, starea de grație. Din înşelata credință în magia poetică se decantează însă negațiile, privirea întunecată asupra lumii, mizantropiile, ironiile şi autoironiile unui spirit încercat care a înțeles că Poezia nu e mântuitoare. Universul derizoriului ia, încetul cu încetul, locul celui suav, stăpânit de virtuțile feminine. El, derizoriul, este însă guvernat cu autoritate de energie… să-i spunem virilă – a unui autor sigur de îndreptățirea sa".

Cornel Ungureanu

Oameni şi păsări

Falsului Dimitrie

stăteai în soare şi eu în umbră
şi nu eram departe

atât ai zis: „ce mult minţim/ fără să ştim/
întinşi în iarbă"/
îți tot schimbai locul

voiai să vezi
ce nu era acolo
cascade/ în trepte/ cu apă

„eu sunt singura îmbrăcată
– am zis –
vom înălța cortul"

erai atât de aproape de parcă
nici n-aş fi fost
picioarele noastre ar fi putut ține
o masă

la care să mănânce oameni
şi păsări

„aici nimeni nu ne cunoaşte"
mâine
vom uita cine ce a spus

Muşuroaiele fiinţei

vom fi
cu putinţă vom fi
ne vor atinge
sfintele ramuri cu flori
spaţiul cu timpul

norii mov albăstrii
vişinii
muştele

ne vor atinge
vom înmulţi
muşuroaiele fiinţei

Mătănii

Văratec – spaţiu fără timp
în care fac mătănii păsări negre
şi se ridică se ridică

în cele patru crengi…

o lună bate toaca
tot mai mică şi mai încet
tot mai încet

Doar fiindcă eziţi

ceva mai mult decât zâmbetul
peste care te-ai cocoţat
fără măsură
decât cerul gurii radiografiat
pe un postcard – bulgărele

pe un vârf…
descheiat

ei sunt acolo doar fiindcă eziţi

între aer apă
foc şi pământ
Domnul Savaot te răsfaţă

până dimineaţă ciorile deghizate
vor scrie
la masa
pe care îţi clănţăne dinţii

Fulare

tot ce uit scrii
ochiuri pierdute în nesfârşite fulare
…

realitatea ţâşneşte printre gene
şi se întoarce
ca şi cum
într-adevăr i-ai putea fi complice

tu spuma
intersecţia apei cu piatra

Narcotic

o întuneric
cum te ia singurătatea
capăt

ai stat
pe margini îngheţat
şi-acum încarci

descarci
prin pâlnia albastră
nimicul recoltei –

maci

Imitatio

singurul poem despre moarte
l-ai scris cu ochii închişi

imitai
fâlfâitul întrerupt la intervale regulate
de pocnituri
mâzgăleai buzele tavanului
cu ruj

„noi vom fi martorii" – ţi-au zis
feluritele
până la urmă firimituri

***

nu aveam ce întemeia noi cei singuri
fictivii

frunza hârtiei n-o tălmăceşte vântul
umbra întinde pădurea de piatră

fără freamătul fără taina potecii
între două răzoare

vei contempla grebla

O mică bulboană

tu curgi eu urc
şi nu ne despărțim

aleg o mică bulboană
ca şi cum i-aş fi înțelesul
şi ea se sparge

câteodată gândul curge şi el
peste praguri –
aceeaşi mişcare a apelor
înnoite mereu… mă aplec
să îți semăn

unde mergem noi e o poartă

Bătrânele umeraşe

tot mai amar e vinul
pe care îl bem noi
sărbătorind în gări prietenia

(ținuturile însorite
pământul roditor…)

ieşim
prin vestiarul unde atârnă
bătrânele umeraşe
pe peron
întindem zacusca pe pâine
mâncăm şi bem vorbim despre
hainele pe care le vom scoate
din bagaj
şi cerul afişează
orele electronice ale unei singure direcții

Curățătoarea de porumb

gândul că cineva veghează asupra ta
şi îndoiala –
curățătoarea de porumb
învelită în petice

teama
că ale nimănui sunt degetele
în timp ce bob cu bob te aduni
într-un sac fără fund

Trecutul continuu

sunt singur sunt gol
port cu mine o scoică roasă de valuri

nu-mi amintesc
de unde am plecat unde duc
aceste nisipuri

țin
în față trecutul şi văd
tâlharul de oglinzi cum coboară
o ființă

din alte şi alte tablouri

Măcar o frunză

nu ştii să pierzi / măcar o frunză

creanga de care mă desprinzi
se frânge Tu nu auzi
nu simți
durerea ei?

poteca pe care şerpuieşte trupul
tot una e cu el
mai este viu
lemnul din streaşina căruia
picură
var

(de unde să te întorci?)

Zmee

1. pentru mine este mai greu
respir greu
picioarele mi se umflă

aerul dinăuntrul meu
îşi saltă lent
pălăria

locul acesta copleşit
de verdeaţă
ar trebui să fie lumea
oglinda ei – păpădia

2. dar nu e somnul marea
întrecere
transpiraţia unor haine

frânghia se înalţă
de gât cu umbra

3. e-atâta alb de parc-aş sta în nor
mi-e frică să mă mişc să clatin cerul

Între cruci

pentru pescuit îţi vei alege
râmele – paşii tăi mici
sub talpa rece a drumului

mai bătrân decât podul mai greu
decât funiile te întorci şi acasă
nu este nimeni

vei mai naşte – îţi spun
ţi se va rupe apa între cruci

Fluturele roşu

la distanţă de numai un ac
pâlpâie
aripile fluturelui roşu

între ele noaptea coase un şanţ
în care se afundă mâinile

ca două lopeţi

PAVEL ŞUŞARĂ

Născut în 4 ianuarie 1953 în localitatea Bănia, jud. Caraş-Severin.

A publicat: *Regula jocului* (poezie), Editura Crater, 1996 (Premiul pentru debut al Uniunii Scriitorilor); *Urmuz, parodii şi satire politice*, Editura Crater, 1998; *Veto* (poeme în proză), Editura Crater, 1998 (Premiul ,,Al. Odobescu" pentru poezie, Călăraşi, 1998); *Tetraktys* (poeme), Editura Brumar, 2000 (nominalizată la Premiul pentru experiment al ASPRO, Târgul de carte Bookharest 2001); *Opt poveşti adevărate/ cu fiinţe minunate* (poezie pentru copii), Editura Aritmos, Bucureşti, 2000 (Premiul Uniunii Scriitorilor); *Corneliu Baba*, album monografic, Editura Parkstone, Paris, 2001 (nominalizat la Premiul pentru carte de artă, Târgul de carte Bookharest 2001, Premiul pentru cea mai bună carte românească apărută la o editură străină, Târgul de carte Bookharest 2002); *Sinuciderea se amână* (proză scurtă), Editura Top Art, Bucureşti, 2003; *Universul din Cuşcă* (poem), Editura Eis, ediţie bibliofilă, 2009; *Universul din Cuşcă*, (poem), Editura Brumar, 2011.

„Originalitatea lui Pavel Șușară este incontestabilă. Ludic, precum toți congenerii săi, poetul cunoaște și regula jocului; ironia este la el și o autoironie; duritatea îi maschează tandrețea; inteligența lui visează sentimental. Admirabil volum, profund și autentic, al unui poet care-și ascunde fragilitățile sufletești într-o vervă jucăușă".

Nicolae Manolescu

nord

sau despre cum se scrie o poveste romantică în ţesătura căreia apar nenumărate
întâmplări şi sentimente pe care s-ar putea crede că autorul le-a trăit nemijlocit
cândva
iar astăzi le împărtăşeşte umanităţii dintr-o pornire de generozitate
din masochism infantil
ori poate doar spre a lăsa o mărturie asupra unei călătorii iniţiatice
întrucât se ştie bine din literatura de specialitate că orizonturile boreale sunt privite
mai curând ca spaţii ale visului în care dumnezeu şi veşnicia pot fi întâlniţi mult mai
uşor decât se lasă ademenite
să zicem
privirile flambate şi respiraţia deşertică ale dansatoarelor cu buricele goale şi cu
pielea mai întunecată decât ceasurile amurgului. despre acestea şi despre multe
altele cinstitul autor s-a hotărât acum să rupă tăcerea şi să spună totul în cuvinte
foarte simple şi pe o muzică atât de cunoscută încât ar fi posibil ca ea să treacă drept
lăutărească dacă ar mai avea cineva răbdare să se gândească la acest

lucru

iar mâna mea şi barba mea căruntă
au lunecat atuncea ca în vis,
au coborât pe ţâţa ei măruntă
şi-aceste stihuri singure s-au scris

1

cititorul va afla acum
că în text este iarnă
şi personajele vorbesc o limbă ciudată
un fel de engleză bizară,
un fel de germană
cu fonetica grea,
cu sintaxa stricată

autocarul gâfâie în amurg, se urneşte alene spre mare
în buncăre clipesc dilatate pupilele soldaţilor morţi,
ochii de fosfor mă ţintesc şi mă iau la cătare,
fantomele lor mă dezbracă şi-mi joacă veşmântul la sorţi

valul izbeşte găoacea de scoică,
se stinge tăcut în nisip,
blițul tău scapără sec,
apoi totul recade în sine
şi rămâi doar atâta:
o umbră sorbită de ape,
un trup fără chip,
un ecou rupt de strigăt
rătăcind prin ruine

vântul baltic vuieşte, pietrele-ţi ard la picioare
e noapte, gerul dospeşte în tulpina uscată de spini,
nordul respiră sub gheaţă, se topeşte-n ninsoare,
iar în sud sângele tău despletit luminează-n măslini.

de unde vii? o întreb, cearcănele tale au parfumuri de stepă şi buzele mustesc,
precum iarba zdrobită în potcoave de cal, când se desfac din crispare ca un arc
străveziu sub cupolă. dinţii îţi scapără pe molatica piele creolă, privirea cade gălbuie,
prelinsă din ochiul oval, se răsfrâng raze scurte şi învăluie tâmpla ta de cristal, iar
sub hainele groase întrevăd – ca prin sticla brumată – pata aceea suavă, maronie,
mongolă. presimt în tine o rasă bătrână, îi spun, ai ţâşnit din strânsoare, ai fugit din
agartha. o, dar asta a fost mult mai târziu, când ea stătea goală-n penumbre şi arunca
fuioare de fum… – caut acum o rimă comună: cum ar fi yalta sau malta –, capul
mi-e greu în secunda aceasta, sufletul scrum. dar ea fuge, prin pietrişul vâscos, ca un
şarpe, precum luna tăcută. deasupră-ne, abstractă şi rece, veghează bolta… pustia,
stinghera, înalta…

2

demult, într-un text, am promis că n-am să mai scriu poeme de dragoste. epicureul
ferecat în vintrele mele voia să iasă în lume. scrisul, zicea el răscolindu-mă cu ţepuşa
lui înroşită în flăcări, te-ntoarce din drum, îţi îneacă viaţa-n oglindă şi tu crezi că asta
e totul. tu crezi că femeia din vis e chiar femeia care-ţi suspină la tâmplă, cu ochii
umbriţi, cu surâsul pe buze, cu pântecul umed. prinde-o în braţe atuncea, desfă-i,
cu gesturi parşive, lănţişorul de-argint de la gât, muşcă-i, cu dinţii tăi laţi ca vâslele

pescarilor din jurilovca, sfârcurile vârtoase şi calde, paşte-i apoi sfârcul urechii şi lasă-ţi limba s-alunece pe lobul ei străveziu, în palida lumină a zilei cenzurate. fă dragoste cu femeia din text, bea-i aburul gurii din diftongi şi din sufixele dulci sau lasă dracului totul, mi-a spus epicureul ferecat în vintrele mele, căci iat-o, iat-o cum vine…

…cu părul strâns la ceafă şi genele-n amurg
păşind peste cadavre fictive de oşteni
ce bat cu spada-n pinteni, privesc cu ochi vicleni
şi-apoi se-ascund în zidul acestui nordic burg.

dar cititorul ştie
că acum am avut
o vedenie scurtă
sau cine ştie ce altă ieşire din lume
o-nălţare la cer,
un moment de orbire,
o cădere-n genune
poate-un vis frământat
ori un semn neştiut.

– vrei un ceai, o întreb, şi privirea mea o străpunge
ca săgeata căzută în apă din slavă, picată aici din senin,
cu vârful verzui, aprins în jăratic, apoi stins în venin
– nu, zice ea plutind printre mese. fumez acuma, mi-ajunge.

decorul se mută.
e cald.
păşesc cu bunicul peste şina încinsă,
prin aer adie-un miros de cocs,
de cărbune,
de ulei şi unsori…
o văd cum vine din zare,
cu trupul de abur,
cu ochi sclipitori,
e femeia mea vagă,
întruparea nocturnă
căzută din vis şi prelinsă
în sângele fraged,
în pieptul meu tânăr,
în coapsa mea crudă.
– e-o zână,
îmi spune bunica,
îţi mângâie noaptea genele-n somn
şi te cheamă în lumea ei albă.
păşesc pe traverse,
adulmec şi dorm;
cine are vedere, să vadă,
cine are urechi, să audă.

afară plouă absent. stropii tăcuţi îşi strivesc carnea pe geam.

îi priveşti prin perdeaua de fum, sub cupola de nori,
cum taie lumina ascunsă prin iarbă, răsfrântă în zori,
cum leagănă frunzele roşii adormite pe ram.

3

– ieşirea din spaţiu,
îi spun,
este o ieşire din timp
o chemare obscură,
o fugă de tine,
un strigăt departe
acolo unde ceasul adoarme
şi cortinele cad,
unde iubirea şi visul măsoară durerea
şi spaima ascunsă de moarte.

în trupul tău proaspăt urlă fiare flămânde şi sângele fierbe precum
dogoarea ţâşnită din hăuri, împinsă de flăcări spre cer,
cine îţi soarbe extatic suflarea şi cine, când stelele ard îngheţate,
se-nalţă cu tine în slavă şi zboară cu aripi de fier?

ştiu că femeia mea de hârtie se naşte din spaime, că ochiul ei alb mă fixează ca piatra de râu şi-mi întoarce privirea-napoi. ea n-are nici trup şi nici sânge fierbinte sub haine; o dezbrac fără gesturi, o aduc lângă mine, stăm tăcuţi amândoi, eu cioplesc o fantasmă, apoi văd că e bine, sânii ei luminează singuratici şi goi. femeia mea de hârtie se-ntrupează acuma în tine, se revarsă ca apa de munte în mare, îi sorb respirarea cu buzele arse… văd iar că e bine şi ce teamă se-nalţă şi ce disperare! căzut din iluzii în braţele ei, coborât din visare în carnea ei brună, presimt, ca profetul în groapa cu lei, bucuria înceată şi durerea nebună. dumnezeu e aproape, îi zăresc strălucirea, călare pe fiară satana pocneşte din bici, fruntea-i un rug scăldat în sudoare, iar şarpele meu adormit se trezeşte. mişcă din coadă, scapără limba şi-mi zornăie-n creier solzii lui mici.

în piaţă statuile dorm. vin în zbor porumbei să-ţi ciugulească din palmă,
ploaia a stat o clipită şi iisus se naşte acum în vitrine.
cântăreţi ambulanţi deschid pe asfalt cutia chitarei
şi muzica lor se ridică în noapte, se prelinge pe ziduri şi coboară spre tine.

în muzee statuile dorm.
ploaia cerne din nou pe faleză,
iar valuri nebune se lovesc
şi se sparg spumegânde-n carenă.
regina-i acasă,
spune steagul ei înălţat pe catarg,
povestea e-ntreagă
şi iubirea e vie,
spune mica sirenă.
parcul e-n flăcări,
văzduhul palpită sub spuza de stele,

boii învăluie-n aburii calzi
pruncul născut din fecioară…
no smoking,
citeşti cu privirea aţintită pe zid
şi guşti din vinul roşu,
pudrat cu scorţişoară.

noaptea ne-nghite apoi voluptuoasă, cu fălci nesătule de chit,
lumea se surpă, maşinile curg şi drumul spre casă-i închis.
ce străzi fără capăt, ce drumuri ascunse are ţara asta ciudată,
prăbuşită în iarnă, îmi spun, şi păşesc mai departe, lângă tine, în vis.

4

iarna-i în aer, în cer, în lumi paralele, motoarele torc şi trezirea-i aproape. privesc cum desfaci cu mişcări mici prăjitura, cum părul tău negru se răsfrânge în ape. privesc prin hublou, norii cresc nemişcaţi şi văzduhul îi soarbe. e atât de uşor să cădem fără veste în genunile oarbe. moartea ne cheamă, ne-nconjoară subtil, ca un dans voluptuos de curvă bătrînă, ochii tăi de femeie, ochii tăi de copil, rătăcesc printre spectre într-o lume străină. între munţi de lumină, printre dealuri de vată, văile cad în umbre verzui, cine mai ştie dacă ochiul ne-arată himere spumoase, vedenii de-o clipă sau un joc translucid de statui? timpul e mort, spaţiul se naşte pe sine din starea lui vidă, înainte-i pustiu, înapoi e cenuşă, pleoapa grea din eter stă acum să se-nchidă. totul e nou ca un sânge fluid, ca un prunc ferecat în placentă, totul e veşted, adormit şi etern – un schelet rătăcind cu privirea absentă. stăm pe loc şi fugim, suntem mici şi bătrâni, străvezii şi opaci în această secundă,
fosforul arde sub tâmple, nisipul se cerne prin oase şi gândul aruncă o rază albastră: azvârle corpuscul şi undă. dâre de fum desenează fantasme, pe ecranul de-azur încolţesc geometrii, îngerii cad şi se sting în miasme de carne stătută, de hoituri pustii. ce departe sunt toate, ce departe-s acuma, privesc printre nori, prin perdeaua de ceaţă, cum copilul pierdut rătăceşte întruna, prin poieni comprimate, prin păşuni cu verdeaţă.
ochii lui se înalţă, geana lui se deschide, ca un clopot de sticlă cerul curge spre văi, norii zboară alene, viermii torc crisalide, ochii mei de acuma sunt o umbră târzie, iar din apa înaltă m-aţintesc ochii săi. pe pământ şi în ceruri sunt copil şi bătrân, pe pământ şi în ceruri eşti copil şi femeie, lanţul mic de argint se răsfrânge pe sân, piatra prinsă-n inel se preschimbă-n scânteie. motoarele torc, gheaţa-nfloreşte la geam, în urmă două umbre ţin noaptea în mână, fără corp e oraşul, fără corp este totul, fără spaime ascunse, fără profi de română. beau vinul din sticlă, beau cerul din palme, dumnezeu e aicea, slava lui e aproape, ce tihnită-i amiaza şi văzduhul ce calm e, cînd sufletul nostru calcă lin peste ape. coborîm ca o rază, ca o luntre de fier, prin aer vibrează odgoane şi roţi, în mine visează din nou ezechiel, un vis cu pucioasă, cu foc şi roboţi. departe, în faţă, se naşte pământul, sămânţa-ncolţită se preschimbă-n copaci, iarba suspină când şuieră vântul… eu vorbesc fără noimă, tu cugeţi şi taci. pădurile-s negre, pietrişul stătut, privite prin ceaţă, livezile-s mici, din ţarcuri incerte, dintr-un loc nevăzut, alunecă trist legiuni de furnici. stingi cu gesturi grăbite încă-un muc de ţigară, scrumiera discretă se închide la loc, din tavan plouă vorbe într-o limbă bizară şi văzduhul absoarbe rotocoale de foc. ce urmează acum, cine trage de sfori, mâna mea fără vlagă, ochiul meu adormit, cine caută în van, levitând printre nori, să întoarcă nadirul înapoi în zenit? tu rămâi neclintită şi pluteşti peste case, părul negru

se frânge în şuviţe pe geam, vreau să-ţi spun că suntem, că erai, că eram, peşti captivi
într-o apă cu izvoare vîscoase. cerul ţipă acum, ireal şi înalt, focul lui piere, în etuve,
umil, prin zări lichefiate mai fuge un copil şi visul fără margini se sparge pe asfalt…

5

e ziuă acum, jaluzelele-s trase şi aeru-i cald,
prin ochiul de geam lumina pătează covorul.
din gheata ei înaltă se naşte lin piciorul
cu unghiile pale ca geana de smarald
în care fluturi galbeni îşi frâng o clipă zborul.

din patul larg privirea se-nalţă în tavan
pleoapa vineţie se-nchide ca o poartă,
prin lumea asta strâmtă alunec în cealaltă
fierbinte ca banchiza pierdută în ocean
şi rece ca văpaia ce peste jar tresaltă.

departe, în orbite, se-aud cum urlă haite
de lupi cu blana sură şi limba vineţie
cum păsări înnoptate se-ntorc în colivie
cu aripile frânte ce ar mai vrea încalte
să-mbrăţişeze vidul, să fâlfâie-n pustie

ca vânturile serii, ca geamătul de moarte
când îngerul aruncă strigarea lui din goarnă.
zăpada bate-n geamuri şi prinde să aştearnă
puhoaie orbitoare şi scânteiri deşarte,
lumini crepusculare şi năluciri de iarnă.

din carnea înroşită se năpustesc izvoare,
torentele de lavă se varsă-n aşternut,
hăitaşii bat în tobe şi câinii şi-i asmut,
mistreţi cu ochii putrezi ne calcă în picioare
şi cerbii sparg tăcerea cu răgete de rut.

se prăbuşeşte cerul şi stelele se-nchid,
din pântecele nopţii o cârtiţă învie,
îşi priponeşte-n slavă privirea ei pustie
şi goalele-i găvane lumina o ucid
cum pasărea ucide găoacea ivorie,

cum fluturele frânge omida de mătase.
şi sângele-şi opreşte zvâcnirile acum,
se-opresc din goană caii, îşi pierd copita-n drum,
iar valuri de cenuşă li se aştern în oase…
în urmă şi-nainte e-un paradis de scrum.

GABRIEL TIMOCEANU

Născut în 22 septembrie 1966 la Berzovia, jud. Caraş-Severin.

A publicat la Editura Marineasa: *Mecanisme şi nervi,* 1995; *Au adormit caii, Maestre*, 1996.

„Textele lui Gabriel Timoceanu au un plus de eleganță, de maturitate şi, dacă vreți, de tristețe, lucruri aproape uitate de scriitorul contemporan. Poetul se deghizează adesea, dar clownescul nu face decât să-i evidențieze tragicul traiect existențial".

Ştefan Manasia

Despre legea pe care o plângi şi o râzi

Îmi plac muncile simple,
primare.
Şi copii desculți pe străzile satului
Jucându-şi jocurile.
Nu am ideal.
Şi-mi pare fantastic
că sunt în timpul propriei vieți
Mă bucur de ființe ca de nişte
Pretexte pentru a fi.
Şi de cai mă bucur.
Şi de masa la care beau
Cafeaua continuă.
Uneori îmi vine să fiu mai mult
decât sunt şi-atunci spun
cuvinte către mine şi către
Nimeni – cel căruia eu
i-am dat trup şi chip omenesc
Spre a-mi îmblânzi
Zilele.
Alteori îmi pare că numai
În oameni pot găsi
Împăcarea aceea
Pe care de fapt n-o mai caut.
Acestea sunt nişte cuvinte
Un altul, un cu totul altul,
Sunt eu şi de altfel
Legea pe care-o râzi şi o plângi
nu există.

Requiem

Din civilizație tu pleci
Și din istorie.
Barba nu-ți va mai creşte,
nu te vei mai spăla vreodată.

Din tine unde te duci,
Cărui vânt pradă laşi
Atâta cantitate de cosmos?

Moartea este adevărată
Și poate fi o dragoste
Către altceva mult mai încet,
Mult mai tăcut.

Albastră e zarea astăzi
Și clară
Îmi pare că de undeva de sus
Hohote de râs aruncă El
Peste totul
Dar Acum nu poate fi decât o împăcare
Iar tu atât de bine şti aceasta
Și simți

Anorganic ciclul pe care-l îmbrățişezi
De către dimineața de azi
Nu putem spune decât c-ai îmbogățit
Universul cu o absență
Care mereu va fi.

Eu

Eu, care am făcut războiul
contra femeilor
La manutanță
Eu, care am văzut murind
atâtea şi atâtea bibelouri
de faianță
Eu, care nasc continuu
Tot ceea ce există în juru-mi
Chiar şi aceste ziduri date cu var
Eu care mângâi totul şi plâng
Ca la creştetul unui copil fără
de părinți
Eu care vreau cu tot dinadinsul
să mă mir

Eu care trăiesc pentru a mă mira
În primul rând de ceea ce fac eu
În primul rând de ceea ce sunt eu
eu în primul rând pe mine mă concep
Meşter Manole invers
Ziduri care urcă noaptea
Mult dincolo de proiect
Înfricoşându-mă pe mine eu
Cu libertatea mea de a lucra
peste cosmos.

* * *

Ai văzut
Caii râd către noi
Maşina de scris a murit
Înghețată

Stalin Marx
Bayern München
Există categoria aceea
De oameni
care n-au bani să-şi cumpere
frigider țigări prezervative
Sunt oameni răi
înrăiți plini de invidie
Unora le-a rămas bunătatea
Acea aparență
Ca ultimă justificare
A ceea ce sunt

Un nou Pilat din Pont
Se spală pe mâini
De sângele unora
În sângele altora

Acesta nu e poem
Treziți-vă
Lectura se face pe stradă

Şi încă ceva
Nu mă căutați
Eu nu sunt acasă niciodată.

„Electric brain"

Matildo, plouă încet.
Ne ţin în viaţă
Ritualul, mitul mărunt
Sărbătoarea din amarul unei
cafele
Un flirt aiurea
Impresia că se vorbeşte
Despre mine că Eu
Aşa şi Altele.
Prieteni cu a căror ochi
te duci la tronul lui Dumnezeu
Până acolo
treci greu strada.
Matildo şi nu e frig,
Nu e tristeţe
Vorbim numai în subiective
Ca-n cai
Ca-n zilele lunii septembrie,
Matildo,
Când s-a născut Incomparabilul
Degeaba.

* * *

Vremea în care
nicio răzvrătire
nu te încearcă
în care aprobi tâmp
în toate părţile şi înţelegi
că Aşa trebuie să fie
mai târziu singurătate vei numi
vremea aceasta.

* * *

Lutul plămădelii dintâi
Până-n spre azi s-a durat, AVE
Oglinzi către noi către voi
Odă corpurilor adânce şi cave
imn şi bravo brazilor
Bisericilor de lemn
Becurilor din colţuri de stradă
SLAVĂ, AVE, SLAVĂ

Te du şi ne adă aicea
Vântul
Sânii dintâi, nemuşcaţi
Adă-i pe fraţii de simţire
Şi noapte
Să ne alegem cu crocodili
Cu şoapte

Să constituim comitete
Comiţii furtuni
Partide, case de nebuni
poliţii
Să adezim şi noi la ugerul vacii
la sânul de piatră al secretarei de
Piatră Dumnezele de piatră şi
Dumnezei

Haide şi hei, ascultă, nu e poruncă
E rugăciune şi telefon va ca să-mi pun
Să pot răspunde atâtui tutun
Atâtor femei
Atâtor toamne şi zile de luni.

* * *

Scriu greu, anevoie izbucneşti
geiser, din secundele mele
nimic nu mai inventez
nici trecători nu mai muşc
ci numai lumini pâlpâie noaptea
în apartamentele mele
melodrama presupune absenţă
nostalgie şi Freud
singurătatea mea e altceva
decât mine
trist e că nu numim aceleaşi
lucruri cu aceleaşi cuvinte
uneori înţeleg aceasta, atunci
singurătatea mea eşti tu.

Idealul de gri

Idealul de frumuseţe s-a îndeplinit
Aici
Visul se poate atinge cu palmele ca un măr.

Iubito, ne rămân de făcut sicrie
Sicrie albe din lemn de mesteacăn
Apa să fie ca de pâine
Să putem spăla
Într-un spectru îndepărtat
La viteză constantă şi infinit
Gri
Morţii ce încet, chiar de astăzi
Sau mâine,
Vor începe a se ivi.

***

Acum că-s trecut pe ceaiuri şi
ciroze cocoţat în turnul
cu putrede trepte mâncate de carii
Motivele varii (nevroze şi roze/simple şi tube)
Sunt toate încărcate-n dube
Ce-aşteaptă la scară
trăsurile de nuc de-odinioară.

***

Noi suntem morţi din grădiniţe
(Mai mult scriem decât citim
Mai mult povestim decât ascultăm
Mai mult iubim decât suntem)
Ştirbi, lipicioşi de la bomboane
Visăm vădane. Iată
Tovarăşa educatoare este
Sexuată (1,60/52, bust, gust pentru eroi)
Noi, murdari ca o carte colorată
De copii
Vom iubi tovarăşe educatoare
Mult sprinţare
Dar suntem morţi din grădiniţe
Cu tot cu cai, *Scai şi buhai*
Cum zicea un poet
Machidon şi…
Desuet?

MARCEL TOLCEA

Născut în 28 mai 1956 la Sânnicolaul Mare, jud. Timiş.

A publicat: *Urania*, în volumul colectiv *Argonauții,* Editura Facla, 1986; *Ochiul inimii,* Editura Facla, 1988, versuri; *Bicicleta van Gogh,* Editura Brumar, 1998.

Cărți, cursuri universitare: *Presa şi toleranța,* în colaborare cu Călin Rus, volum apărut egida Consiliului Europei şi al SFOS, în ediție română şi franceză, *La presse et la tolérance* (traducere de M. Pârâu); *Oravitzan*, Editura Brumar, 1999 (în colaborare cu Paul Barbăneagră); *Interviul în presa scrisă.* Curs universitar, Editura Augusta, 1999 (ediția a doua, revăzută şi adăugită, 2002); *Eliade, ezotericul,* Editura Mirton, 2002 (Premiul pentru eseu românesc al Asociației Editorilor din România, 2003, Premiul Asociației Scriitorilor din România, Filiala Timişoara, pentru 2003); *Ezoterism şi comunicare simbolică,* Editura Universității de Vest, 2004.

„O poezie a candorii, copilăroasă şi gravă în acelaşi timp, cu o mare risipă de personaje, decoruri etc. menite să confirme imaginea unui eden topit de tandrețe şi felurite huzururi. Obiectele conviețuiesc într-o exaltare generală; e o lume care se spune cu gura plină şi îți provoacă senzația acută de solaritate şi blândețe."

Radu Călin Cristea

Athanor

Dacă întreb ce mai face fratele tău
ascuns după nor şi după frunzişul umed
al iederei semper viridis care a crescut de la
colțul străzii, vreme de câțiva ani, şi a trecut
neobservată, cu picioarele învelite într-o piele de
culoarea cărnii proaspăt tăiate, roşcat-vineție,

în care, o clipă, steaua inimii noastre se putea oglindi,

îmi spui că stă acum într-o casă frumoasă, undeva la
marginea oraşului nostru, spre miazăzi, unde, altădată,
la Început, plumbul a avut forma unui porumbel călător
iar apoi, găsind pe plac grăunțele dimprejur, aurii,
a rămas acolo, adormit pe pământ,
într-un somn liniştit.

Primăvara şi toamna luminii

În luna lui april, când înfloresc marfarele şi se prind
de linia ferată, cu disperare, să nu le ducă albina în cer,
am cunoscut-o pe ea şi era atât de frumoasă că se prefăcea
în naiadă când treceam pe lângă malurile Begăi şi o rugam în

genunchi să nu treacă dincolo de podul Michelangelo pentru că
o pândeau la Faleză câțiva plătiți s-o ademenească în afara
orașului, printre ierburile înalte, fâlfâitoare crescute din
guşa unui porumbel putrezit, mai întâi rănit, vreau să spun,
şi numai apoi, după câteva nopți înstelate, înfipt tot mai
adânc în pământ, ca un pumnal cu două prăsele afară,
şuierând subțire sub vânt, fărâmițându-şi nerăbdător semințele,
atunci, la început, sub pielița transparentă, băloasă.

Cetină

La un moment aproape seral de pe strada Paris,
la tehnicianul dentar, domnişoara Milena ar fi declanşat,
fără să ştie, emoțiuni vii, efuziuni şi suspine unui conviv.
Fostul ei profesor de geografie, dl. Sepi Tropez, învățat cu
marile spații, deveni pătimaş, o dansă până-n zori şi,
de bună seamă, dacă nu ar fi fost zidul camerei, dumnealui
ar fi trecut cu ea în brațe Carpații.
În vremea aceasta, mai sus-numita, fără să bănuiască nimic,
îi povestea acum, în urmă cu 7-8 ani, îl copiase la teză şi la
un extemporal despre podişuri celebre în lume.
„Pot să jur că nu vă pasă de lume", zice partenerul într-o pauză infimă,
ocrotindu-i umărul de o floare haină ce se strecurase în acea
diorama, lipindu-se de mânerul ferestrei de-alamă, apoi,
spun martorii, retrase tânăra ei făptură de la primejdia acelor
asfințituri de lună ce întârzie iarna până pe şase:

Adevărul că îmbătrânim mai încet decât merele verzi
ar trebui scris cu litere luminoase.

Parcul devorator

Pang, se luminează de ziuă. Soarele mic şi drăguț
la orizont se iveşte, cerul încet, la rându-i, se limpezeşte.
Timpul, id est secolul, secundele, orele, anii,
stă în Hotel şi ne poartă sub formă de aluniță
în vreme ce noi n-avem treabă şi lustruim mai departe
la căciuliță
ori numărăm gemenii cu
Potcoave de Magdeburg,
ca felahii după furtunile de grohotişuri-bolovănişuri.
Ay, ce dimineață splendidă-o să vie, zicem
înotătorilor ce traversează şoptit lezerul Ontic
şi sunt înconjurați de pre-amintiri care doar însele
stau stingherite în cadră din cauza florilor de salcâm.

Deocamdată, ieşim din bloc şi asfaltul suspină:
Aici stă prietenul meu, gardul cu scene de vânătoare
i l-a făurit un bătrân. Înţelegi?
Nu, sunt în trecere doar, aşa, ca o stea pe lângă ceasul
din turn.
Altfel?
Deschizi o mână şi iarăşi şi iară şi iar.

Senin

Joi, la Debarcader, am cunoscut o artistă.
Era cu amicul D. ce-o purta la braţ
înspre locul unde mă aflam momentan şi
priveam fluviul printr-o clipă de apă deschisă,
cum este toamna, printre lăzile mari, pline de o undă
promisă, aşteptându-i, poate, tocmai peste ei.
Când am făcut prezentările şi am întins mâinile
către respectiva căldură
(a fiinţei sau către o asemenea potrivire?),
mi-au căzut de la piept banii aceia cu seninuri de cer
în care poţi recunoaşte casa mea cu platani de pe
Strada Promisă unde chiar am plecat
atunci când a coborât peste apă întunericul
cu stele din cer.
Apoi am uitat.
Ea a plâns mult,
poate că mi-a presărat peste inimă un praf Olandez
ce îl ţinea ascuns în altă batistă.

Legile amintirii

Mersi, îţi spun, chère Marie, dintr-un gutui secular.
Oţel şi bazalte
icnind până mai ieri printre cotloane de şisturi zâmbesc
dar cine mai poate urzi, bătăr acum, o fluieriţă din ele
şi, peste umăr,
astfel şi astfel să le numesc?

Noi suntem aici cu sufletul răsfoit.

Tati fusese de dimineaţă la vânătoare
şi-n rana unei căprioare de lut
a găsit poza mamei
cu mult înainte de-a o fi fost cunoscut.
Şedea pe o bancă purtând nişte ochelari fumurii

(ea, care nu poartă niciun fel de lentile)
scrijelind cu un pix în lemnul ei de atunci:
„De ce nu vii?"

În luna lui april, când florile înfloresc

Cu nişte crini pătimaşi,
probabil navetişti într-o primăvară anterioară,
jucam şepticul-gingaş
la una dintre flori în grădină.
Se trăsese popicul şi, în mâna stângă, ţineam
valorile toate, în timp ce cu dreapta
chemam gesturi largi de dreptate
pentru că băieţii îşi făceau semne pe sub petale
prin spate şi începusem să pierd din bani şi de toate.
Ar trebui să sfârşim o dată, le-am spus,
poate aveţi şi dumneavoastră admiratoare,
însă ei, nici gând, fluturau mai departe din bestiale,
în timp ce din călimările amniotice
Grădinarul ne scria altfel,
mai oblice.

Clădirile fermecate

Cu Didina A.M., soţia ceasornicarului M.,
mi-am pierdut tinereţea
şi-n sărutate cu ea n-am respirat nici măcar
jumătate din aerul ce, culmea, se scurgea de la Orologiul
din turn sau poate chiar din balonul enorm
ce nu mai pleca de deasupra oraşului cu
gemenele Adele,
de când ele
aflaseră că, într-o după-amiază, vine în Parc însuşi
Rudolf Valentino cu frate-so, care e încă
şi mai şarmant.
Voi fi fiind, deci, mai aproape de el,
în principiu,
fiindcă iubeam şi, se ştie,
dintre toate sentimentele,
dragostea e cea mai albă şi pieritoare
cum este creta între bazalt şi calcare
cum este roua între oceane şi mare
cum este steaua când se aruncă în mare.
Dar, din păcate, mă ofileam.
La gesturi, cu ochiul, cu gura –
altădată superbe petale –

se iscăliseră poliţi unui ins mult mai mare,
poate tocmai spre a primi, la rându-mi, un frate.
Aceasta să fie – aş dori eu –
despărţit de formă,
nici vesel, nici trist.

Crom

Junele ce pictase în martie trecut
sala de dans cu unele scene din
viaţa Plantelor Lacrimale
se amicise la cataramă cu fata zmeoaicei
din podul tractirului şi,
din punct de vedere a celor din cartier,
era bine. Să vedeţi chiar acum cum devine
fiindcă bărbatul de care tocmai vă povestesc
fusese oprit în dimineaţa lustrului când
venea spre oraş de Vorbele prietenoase ale
câinelui garm – până nu demult cantonier,
preschimbat în cerber din cauza teribilei
catastrofe din 18-19 aprilie.
Amicul nostru, levent, s-a oferit atunci să îi vină
noaptea în vise şi să stea de vorbă ore întinse,
în felul ăsta să-l aibă în grijă în somn
şi să-l păzească de alte abise,
dar, când văzu că lanţul de crom nu îl
mai poate atinge, uită totul.
Trecu vara.
Veniră norii.
Plouá.
Acum ninge.

Punte

Fratele meu, un bărbat veritabil, deza-
măgit în amor de O femeie-sulfină,
îşi meşterise la fabrică, în Săptămâna Ploioasă,
o guriţă în formă de colivie foarte frumoasă,
astfel că într-o seară se întoarse acasă
cu o cinteză-Clara chiar peste inimă.
Eu îi scriam acolo începuturi de litere
cu cerneluri Nemuritoare
din Merele Verzi,
pentru care am căutat prin livezi, noaptea, la felinar,
şi am întrebat bătrâni trandafiri
odihniţi pe un crâmpei de lemne uscate

despre acele păduri.
Toate aste s-au întâmplat mai demult
când inimile erau din argint
şi le rugam seara
să nu se depărteze în somn de cetate.

Sol invictus

Pe la apusul soarelui, intrau în oraş vânzătoarele
de iaurt, într-un autobuz galben-frumos pe care îl
auzeai de departe cum trece Podul
zornăind ca buzunarele unui zeu cu Banii imperiului.
Se nimerea, întotdeauna, să vie – după ce soarele
Apunea –
şi luna, pe jumătate din var, acoperind Parcul
într-o lumină grea, astfel că auzeam cum plânge veveriţa noastră
şi cum, încet, sub povara nopţii, bradul suspină.
Poate că suntem aşa, o dată la o mie de ani, când sufletele
se lovesc cu florini înfloriţi
şi crengile ce plutesc pe râu se întorc în loc,
desenând cercuri gri-albăstrui,
ca o dantelă.

33

În vizită prin T., am poposit la
vechi prieteni cu care, altădată, am scris despre
jumătate din lunile anului râzând în Literă Mare
chiar pe zidurile gălbui, care,
în vremea noastră, suspendau Vechile Patinoare,
astfel că vara nicicând nu le destrăma.
Acum mai îmbătrînisem şi nici nu chiar se zăreau
atât de exact străzile pe care venisem
din cauză că norul ce ocrotea târgul iniţial
de cel ce urma să coboare
se îndesise, aşa că ne vedeam mai degrabă seara,
la unul din ei, când, pentru a hrăni amintiri,
se aprindea întotdeauna lumina din hol.
În drum, nimeream adesea peste nişte alei unde am stat
(cum stă porumbelul de plumb în visul copilului de aramă)
şi observam acolo câteva semne în formă de plante
şi atunci vorbeam foarte tare şi ne chiar bucuram
că prinserăm Idele Calde, atunci când se simte în fapte
şi partea lor de bazalt.
Dar toate astea, prieteni, vai, nu ajung.

DAMIAN URECHE

Născut în 2 septembrie 1935 la Rugetu Slătioara, jud. Vâlcea - m. 1994. Poet, prozator, publicist.

A publicat 14 volume de versuri, dintre care amintim: *Temperamentul primăverii*, Editura pentru Literatură, 1964; *Elegie cu Francesca da Rimini*, Editura Cartea Românească, 1971; *Eminescu, portret simfonic*, Editura Waldpress, 1994. A publicat un volum de versuri pentru copii, două romane: *Prințul marelui puțin*,1976; *Nunta utopică*, 1993.

„Poezia lui Damian Ureche s-a remarcat prin simțul ritmului, înțeles în aspectul său muzical, nu strict prozodic, deşi îl include şi pe acesta din urmă. Autorul imprimă poeziei sale o coloratură afectivă, confesivă în mare parte, privilegiind teme şi motive ce poartă marca unei pronunțate individualități prin spunerea cantabilă şi scânteierea imagistică ".

Dumitru Vlăduț

„Poet damnat, trubadur, cântăreț, autor de epigramă şi madrigal, el a fost, mereu, în serviciul poeziei – fără frontiere – aşa cum se vede ea de pe cealaltă fereastră a lumii."

Cornel Ungureanu

Împurpurata Elisbet

Împurpurata Elisbet
Trecea prin viață indiscret,
Confrați de vis, colegi de an
Se-ndrăgosteau de ea spontan,
Cum o vedeau îi surprindeam
Zvârlindu-şi cărțile pe geam,
De dragul ei, prin struguri copți,
Pierdeau examene şi nopți.
În ochii cu promisiuni
Priveau şi se-necau nebuni,
Şi din acest viclean înot
Zadarnic încercam să-i scot.
Împurpurata Elisbet
Era fântână şi magnet,
Era vigoare şi parfum,
Zăpadă, şi blestem, şi fum,
Oricum, era mai mult decât
Rachiul înnoptând pe gât,
Dar, lume cum să te mai miri!
Ea nu iubea… stârnea iubiri
Şi-apoi le ucidea încet
Împurpurata Elisbet.

La Boema

Noi care n-am făcut Revelionul
Ne-am hotărât să-l facem chiar acum,

Sărbătorind pe toţi sărbătoriţii
Ce şi-au pierdut iubirile pe drum.

Din nasturii căzuţi de la cămaşă
Bomboane dăm boxerilor pe ringuri,
Noi care-am inventat singurătatea,
Tocmai de dragul de-a rămâne singuri.

Boema noastră este colosală,
Mereu printre străini, ca nişte magi!
Noi am atins recordul simpatiei:
La cei ce ne urăsc să le fim dragi.

Pornind spre infinit cu pas boem,
Ne-au necăjit şi scunzii şi înalţii,
Iubiri, când se întâmplă să avem,
Întotdeauna ni le fură alţii.

Noi, care n-avem Paşti şi nici Crăciun
Şi inventăm un chef de azi pe mâine,
Căci poezia-i vinul cel mai bun
Şi cântecul e cea mai dulce pâine!

Lucrurile tale

Te-ai despărţit de lucrurile tale,
Mi-ai dat şi mie nişte părţi de cer,
Prin umbra care joacă tremurândă
Să-ţi simt prezenţa-n fiece ungher.

Mi-ai pus pe verticală depărtarea
Şi-un fel de frig cu sunet de Ceahlău,
Nişte nimicuri de uitat uitarea,
Păstrând amprenta şi mirosul tău.

Iar tu priveşti de dincolo de lucruri
Şi m-ai pulveriza ca Niagara,
De n-ar mai fi ecoul din cuvinte;
Nu mă lăsa, spuneai, se lasă seara!

Cât aş fi vrut să ningă-n iarna asta,
Cu lacrimi de mărimea unei mingi,
Peste tăcerea lucrurilor tale
Pe care-o clipă-n an o mai atingi.

În casa-n care-ai fost, şi nu o dată,
În cea mai caldă şi mai sfântă vrajă,
Şi eu sunt un obiect uitat de tine,
Ce n-a mai încăput printre bagaje.

O rochie-n cuier uitată-anume,
Printr-un fior grăbit să n-o observi,
Tot mai păstrează armonia formei
Din trupul tău ce-mi susura sub nervi.

Prin clar de nostalgie sfâşiată,
Poemul neputând abandona,
Stau sub imperiul lucrurilor tale
Ce mă păzesc să nu te pot uita!

Elegie de toamnă

Iar mă aruncă strugurii pe foc
La flacăra unei adânci balade,
Nici anul ăsta n-am avut noroc,
Nici toamna asta nu-mi aduse roade.

În galbenul regal de prin gutui
Se zbate jarul verii ce se duce,
Iubirile, pe toate, le pierdui
Şi, surâzând, îmi duc această cruce.

Cad frunzele, iubirea mea din gând,
Iubire de năluci şi de durată,
Sunt greierul care-a cântat plângând
Şi n-a căzut din cer nicio răsplată.

Dar vine iarna, vine gerul greu,
Să ne-ncălzim noi îngânăm balada,
La rădăcina cântecului meu
Mai sunt văpăi ce vor topi zăpada.

Iar mă aruncă strugurii pe foc
La flacăra unei adânci balade,
Nici anul ăsta n-am avut noroc,
Nici toamna asta nu-mi aduse roade!

Perfectul simplu

Sătul de câte mi se-ntâmplă,
Flămând de câte nu le am,
Cu sufletul suind spre tâmplă,
Aseară ţi-am bătut la geam.

Băteam încet, băteam şi tare,
Sperând că poate-o să-mi deschizi,
Îţi pregătisem o urare
Şi-un crin cu umerii lichizi.

La ora ceea furtunoasă
Nu bate-n geamuri cine-i domn,
Când toţi cei duşi revin acasă
Şi-s gata-gata pentru somn.

Dar eu băteam ca o fantomă,
Cum numai disperaţii bat,
Simţea a părului aromă
De tine cel nevindecat.

Bătui încet, bătui şi tare,
Perfectul simplu mă bătu,
Şi noapte, cât fu ea de mare,
În clipă repede trecu.

De-atunci eu nu mai bat niciunde
La taina gurilor de rai,
Chiar dacă vocea ta răspunde
Din casa-n care nu mai stai!

Revelionul se amână

Un pom sărac îmbătrânea lumina
În casa mea cu cărţile pe jos,
Dar după telefonul tău de-aseară,
Eram bogat şi tânăr şi frumos!

Ce dacă mi-am ratat Revelionul?
M-am consacrat de mult acestui stil,
Dar cât doream la umbra resemnării,
Sub crengi de brad să mai colind copil!

O, brad frumos, cântam cu gura plină
De lacrimi prăvălite în extaz,
Din raiul stins mai răsărea în taină
O stea a fericirii pe obraz.

Pe-un glas de clopot se sărută anii
Când miezul nopţii bate în zadar,
O Franţă aş fi dat şi trei Germanii,
Aici de-ai fi acum la un pahar!

Dar n-ai venit nici când erai în ţară
Să-mi încălzeşti destinul mohorât;
Trei rânduri lunecând pe-o ilustrată
Mi-au spart singurătatea şi atât!

Dar, vai, Revelionul se amână,
Îl facem în aprilie sau mai;
Tu, vechea mea şi noua mea stăpână,
O proaspătă robie vreau să-mi dai!

Cuprins

Gheorghe Azap 9
Levente Balint 15
Gheorghe Bălan 21
Mircea Bârsilă 27
Adrian Bodnaru 33
Ionel Bota 39
Constantin Brânduşoiu 45
Eugen Bunaru 51
Ilie Chelariu 57
Ion Chichere 63
Ion Cocora 69
Simona Constantinovici 75
Tudor Creţu 81
Adrian Derlea 87
Simona-Grazia Dima 93
Octavian Doclin 99
Francisc Doda 105
Eugen Dorcescu 109
Traian Dorgoşan 115
Nicoleta Douca 121
Anghel Dumbrăveanu 127
Ioan Flora 133
Şerban Foarţă 139
Adriana Tudor Gâtan 145
Sorin Gârjan 151
Petru Ilieşu 157
Borco Ilin 163
George Lână 169
Vasile Mitu 175
Ion Monoran 181
Olga Neagu 187
Marian Oprea 193

Sabin Opreanu 199
Ioan Palici 203
Duşan Petrovici 209
Traian Pop Traian 215
Nicolae Popa 221
Gheorghe Pruncuţ 225
Liubiţa Raichici 231
Daniela Raţiu 237
Monica Rohan 243
Iacob Roman 249
Dan Emilian Roşca 255
Liana Sabău 261
Costel Stancu 267
Moni Stănilă 273
Petre Stoica 279
Viorel Suciu 285
Ioan George Şeitan 291
Robert Şerban 295
Ana Ştefănescu 301
Pavel Şuşară 307
Gabriel Timoceanu 313
Marcel Tolcea 319
Damian Ureche 325

t i p a r
B R U M A R
T I M I Ş O A R A
str. A. POPOVICI 6
tel./fax: +40 256 203 934
o f f i c e @ b r u m a r . r o